

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

'Misery meets Room ... a triumph' MARIAN KEYES

HE IS HER
HUSBAND

SHE IS HIS
CAPTIVE

THE
LAST
THING
TO
BURN
WILL
DEAN

'I lived every second with the characters. A masterpiece' JANE CASEY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Yazar Hakkında

Will Dean East Midlands'de büyüdü ve on sekiz yaşına kadar dokuz farklı köyde yaşadı. LSE'de Hukuk okuduktan ve Londra'da çalıştıktan sonra İsveç'in kırsal kesimine yerleşti ve burada uçsuz bucaksız bir geyik ormanının ortasındaki bataklık bir açıklıkta bir ev inşa etti. İlk romanı *Dark Pines*, Zoe Ball's Book Club'a seçildi, Guardian Not the Booker ödülü için kısa listeye kaldı ve Daily Telegraph Yılın Kitabı seçildi. *Kırmızı Kar Ocak* 2019'da yayımlandı ve Amazon Yayıncılık Okur Ödülleri'nde En İyi Bağımsız Ses ödülünü kazandı. *The Last Thing to Burn*, yazarın Hodder & Stoughton'dan çıkan ilk kitabıdır.

Will Dean tarafından da
yazılmıştır Oneworld
tarafından
yayınlanmıştır

Karanlık
Çamlar
Kırmızı Kar
Kara Nehir

Yanacak Son Sey

Will Dean

www.hodder.co.uk

İlk olarak İngiltere'de 2021 yılında Hodder & Stoughton An Hachette
UK şirketi tarafından yayımlanmıştır

Telif Hakkı© Will Dean 2021

Will Dean'in Eserin Yazarı olarak tanınma hakkı, kendisi
tarafından aşağıdaki hükümlere uygun olarak ileri sürülmüştür
Telif Hakları, Tasarımlar ve Patentler Yasası 1988.

Ru'dan Kim Thuy Profile Books
tarafından yayımlandı
Profile Books'un izniyle yeniden basılmıştır© 2012

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden
yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla
çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez veya
yayınlandığı cilt veya kapak dışında herhangi bir biçimde ve benzer bir
koşul olmaksızın başka bir şekilde dağıtılamaz.
sonraki alıcıya yüklenmektedir.

Bu yayındaki tüm karakterler hayal ürünüdür ve yaşayan ya da ölmüş
gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu eser için CIP katalog kaydı British Library'den temin edilebilir Ciltli ISBN 978 1

529 30705 4

Ticari Ciltli ISBN 978 1 529 30707 8
eKitap ISBN 978 1 529 30708 5

Hodder & Stoughton Ltd
Carmelite House
50 Victoria Embankment Londra
EC4Y 0DZ

www.hodder.co.uk

Annem için. Her zaman.

İçindekiler

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Sonsöz](#)

[Epigraf](#)

[Destekler Teşekkür](#)

Bölüm 1

Geri dönmeyeceğim.

Şimdi değil, hiçbir zaman. Sağ ayak bileğim bir yumruk büyüklüğünde ve çiftlik kulübesinden uzaktaki yola doğru topallayarak ilerlerken kemik parçalarının, altı yıllık parçaların birbirine sürtündüğünü hissedebiliyorum.

Hedef orada, onu görebiliyorum ama daha da yaklaşıyor. Yürüyorum, topallıyorum ve şu anda bulunduğum yerden hala bir dünya acı uzakta. Gözlerim yolu tarıyor, önce sola, sonra sağa, onun için. Çok az trafik var. Lahana ve şeker pancarı taşıyan kamyonlar; meyve toplayıcılarını taşıyan arabalar. Günde bir otobüs.

Benim beş sterlinlik banknotum var, onun beş sterlinlik banknotu: bu düzlük cehenneminden çıkış biletim. Buruşuk yeşil kâğıt sarılmış ve saçlarımın arasına sıkıştırılmış, dokuz İngiliz yılından sonra hâlâ siyah, ama nasıl olduğunu sadece Tanrı biliyor.

Her adım bir mil. Aşınmış ağırlar ve yeni acılar sağ dizimin altında kızgın bir sefalet dönüşüyor: kaynayan yağ ve jilet gibi keskin buz sarkıtları aynı anda.

Yol soluk Ekim kahverengisi, çamur traktör tarafından çalkalanmış, kurutulmuş ve çalkalanmış. Onun traktörü.

Elimden geldiğince hızlı hareket ediyorum, dişlerim dilimi ısıyor. Farklı acıları dengeliyorum. Elimden geldiğince idare ediyorum.

O gelmiyor. Land Rover'ını bir mil öteden görebiliyorum.

Nefes almak için duruyorum. Bulutlar üzerimde hareket ediyor, beni bu unutulmuş yerden dışarı çağırıyor, arkamdan yardım ediyor, beni o yola doğru itiyor, saçlarımın arasına sakladığım beş poundluk banknotumla günde bir otobüse doğru.

Öyle

mi?

Hayır.

Lütfen, hayır. Olamaz.

Hiç kıpırdamadan duruyorum, ayak bileği kemiklerim kalbimden daha güçlü çarpıyor ve o ufukta beliriyor. Bu onun kamyoneti mi? Belki de aynı modeldir. Saban satıcısı ya da okul öğretmeni. Sağa, köprüyü geçip kasabaya doğru bakıyorum ve sola, köye doğru. Hiç görmediğim yerler.

oldu. Gözlerim Land Rover'a kilitlendi. *Onun* Land Rover'ına. Sürmeye devam et, Tanrı aşkına başka biri ol ve sürmeye devam et.

Ama o yavaşlıyor ve omuzlarım düşüyor.

Bu sapıyor, kendi yoluna, çiftliğine, toprağına giden yola.

Hiçliğe, yonttuğı uçsuz bucaksız tarlalara ve uzaktaki kulelere bakıyorum, sonra sola, rüzgâr türbinlerine ve oradaki hiçliğe ve sonra geri dönüyorum. İşte o zaman ağlıyorum. Gözyaşsız, gürültüsüz bir ağlama. Düşüyorum. Bir çatırtıyla öne doğru katlanıyorum, sağ dizimin altında keskin bir taş, ayak bileğimden kutsanmış bir dikkat dağıtıcı.

Bana doğru sürdü ve ben sadece diz çöktüm.

Temiz ve net düşünen bir kafayla belki de kaçmayı başarabilirdim. Bu bacakla olmaz. O sürekli geri gelirken olmaz. Her zaman beni kontrol ediyor. Her zaman izlerken.

Şu anda kafamdaki Kim-Ly ve onun içeri girmesine izin vermeyeceğim. Kız kardeşim, küçük kız kardeşim, şu anda bu görünmeyen düzlükteki bu uzun düz çamur yolunda bana nefes alma gücü veren sensin. Ben senin için buradayım. Sen devam edebilesin diye varım. olacağını biliyorum. Yeni dehşetler. Ve onlara sadece ve sadece senin için katlanacağım.

Üzerimde duruyor.

Bir kez daha sadece onun gölgesinde
var oluyorum. Onun tarafından
tüketildim.

Ona bakmayacağım, bugün olmaz. Seni düşünüyorum Kim-Ly, annemin gözleri, babamın dudakları ve kendi burnunla. Ona bakmayacağım.

Kilitli yarı yol kapısını geçtim. Ama daha
ilerisi yok.

yer hala onun toprağı. Beni boğuyor.

Eğildi, uzandı ve beni topraktan nazıkçe kaldırdı, omzuna aldı ve kulübeye doğru götürdü.

Ölüm kadar gevşemiş.

Gözyaşlarım çamura düşüyor, bir saat önce yarattığım ayak izlerine, on bir numara erkek sandalet izlerine; biri düz, diğeri dik açılı - bu bir izden çok acınası bir sıyrık, her adım bir zafer, bir kaçış ve tam bir başarısızlık.

Hiç konuşmadan yürüyor, güçlü omuzları belime giriyor, sert ve plato gibi. Beni hiç zorlamadan tutuyor. Onun gücü mutlak. Şu anda şiddete ihtiyacı yok çünkü gözün gördüğü her şeyi kontrol ediyor.

görebiliyorum. Ön kolunu dizlerimin arkasında hissedebiliyorum ve orada bir kemancının yayını tuttuğu gibi nazikçe tutuyor.

Ayak bileğim yandı. Sinirler, kemikler, tendonlar ve kaslar zarar görmüş bir çamur gibi; keskin çakmak taşları ve eski et. Ateş. Başka bir şey hissetmiyorum. Acı hayatımın her günü yaşadığım bir şey ama bu şekilde değil. Bu berbat bir şey. Ağzım açık. Sessiz bir çığlık. Umutsuz ve bitmeyen bir çığlık.

Duruyor ve her sabah onun için fırçaladığım kapıyı açıyor ve kulübesine giriyoruz. Başarısız oldum ve bu sefer bana ne yapacak?

Dönüp aynanın ve duvarda asılı duran anahtar kutusunun yanından geçerek alt kattaki tek düzgün odaya yöneldi. Vietnam'da ailemin alt katta altı odası vardı. Beni kilitli televizyon kapısının ve kameranın önünden geçiriyor ve uzun bir araba yolculuğundan çıkarılmış uyuyan bir bebek gibi plastik kaplı kanepeye yatırıyor.

Bana bakıyor.

"Ağrı kesici istersiniz sanırım.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve başımı sallıyorum. "Gelecektir.

Cebinden Land Rover'ın anahtarlarını çıkarır ve giriş holündeki kilitli kutuya doğru yürür. Boynundaki zincirden anahtarı çıkarır ve kutuyu açıp anahtarları içine yerleştirdikten sonra kutuyu kilitler.

Geri geldi. Babamın iki katı büyüklüğünde ama bir farenin yarısı kadar değerli bir adam.

"Boşalt onları.

"Ne? "Ne?" dedim.

"Ceplerinizi boşaltın o zaman.

Kanepesinde kambur kambur otururken fermuarını açtım ve annesinin poşetine uzanıp kalan dört eşyayı, dünyada gerçekten benim olan dört şeyi çıkardım.

"Dört tane

kaldı.

Başımı

salladım.

"Senin hatan, kendinden başka suçlanacak kimse yok, Jane.

Benim adım Jane değil.

"Birini seç.

Kanepeyi kaplayan plastik toz örtüsüne, kendi dilimde sahip olduğum son kelimeleri içeren kimlik kartına, kendimin son fotoğrafına, tüm bunlar önce nasıl görüldüğüme bakıyorum. Bu son

Gerçek adım Thanh Dao, doğum tarihim 3 Kasım, doğum yerim Biên Hòa, Vietnam olan bir şey. Bu benim gerçekten ben olduğumu kanıtlıyor.

Yanında annem ve babam yatıyor. Gülen gözleri, inek yalamış saçları ve bazen kız kardeşimde gördüğüm o yarım sırtışıyla annem. Ve babam, eli annemin elinin içinde, sevgi, güven, dostluk ve sıcaklık her gözeneğinden, her yönünden anneme parlıyor.

Ve sonra Kim-Ly'nin mektupları. Oh, tatlı kardeşim. Benim hayatım artık senin hayatın; geleceğim sana ait, her saniyesini, her gram zevkini kullan. Buruşuk kağıtlara bakıyorum ve onun Manchester günlerini, işini, zor kazanılmış bağımsızlığını düşünüyorum, yakında gerçek, eksiksiz, geri alınamaz olacak.

Dördüncü parça bana annesinden miras kaldı. İstememiştım ama ihtiyacım vardı. Hâlâ ihtiyacım var. Onu arkadaki küçük yatak odasında, her dört haftadan birinde beni uyuttuğu dolabın içinde buldum. *Fareler ve İnsanlar* annesinin kitabı, ama ben yıllardır her gün ondan okudum, onu düşündüm ya da ondan diledim, bu yüzden artık bana ait olduğunu söyleyebilirim.

Ona bakıyorum, cansız mavi-gri gözlerine.

"Onlara ihtiyacım var, Lenn, lütfen. Parmaklarımı birbirine geçirdim. "Lütfen, Lenn.

Rayburn sobasına doğru ilerliyor, ateşin kapağını açıyor ve bir avuç söğüt ağacını içeri itiyor, kapıyı tekrar kapatıyor ve bana dönüyor.

'Buradan ayrıldın, şimdi onlardan birini seç. Eğer seçmezsen, ben seçerim.

Lavaboya gidiyor ve ben de dolabın üstündeki kavanozu görüyorum. "Önce bir hap alabilir miyim lütfen?

"Birini seç ve sonra hap alabilirsin.

Kimlik kartım. Ailemin fotoğrafı. Kız kardeşimin değerli mektupları. Kitabım. Benim, benim, benim, benim. Onun değil. Benim.

Hangisi olacağını zaten biliyorum. Bunu zihnimde prova ettim. Gecenin bir yarısı. Planladım. Planladım. En iyisini umarak ve en kötüsüne hazırlanarak. Bunun için.

'Üçte birini bile tamamlayamadın,' diyor. "Ne düşündüğünü bilmiyorum, kadın.

Annemin yüzüne odaklanıyorum. Ayak bileğimdeki acıyı, acıyı ve kuru gözyaşlarını hatırlıyorum. Ayrıntıları kaydediyorum. Kaşlarının asimetrisini. Bakışlarındaki sıcaklığı. Babama bakıyorum ve yüzünü tarıyorum, her benini ve çizgisini, her güzel kırıışıklığını, kafasındaki her saç telini alıyorum.

Fotoğrafi Lenn'e doğru itiyorum ve mektupları, kitabı ve kimlik kartını tekrar kollarıma ve kucağıma alıp annesinin çantasının içine gömüyorum.

Bu bencilce bir hareketti. Ama sanırım ailem beni anlayacaktı, aklımı başımda tutmak için kitaba, beni ayakta tutmak için kimlik kartına ve her sabah kalkıp her gece uyumak için mektuplara ihtiyacım olduğunu bileceklerdi. Beni affederlerdi.

Fotoğrafi eline alır ve görüntüye dokunmamak için köşelerinden tutar. Yağ lekeli tulumunun içine koyuyor ve sonra uzanıp mutfak dolabından kavanozu alıyor. Bir şekerci dükkanında bulabileceğiniz bir şeye benziyor, uzun ve camdan yapılmış, vidalı metal bir kapağı var. İçinde kalem silgisi büyüklüğünde tabletler var. Bana tam olarak ne olduklarını söylemiyor ama ben biliyorum. O bir çiftçi. Kimse soru sormadan bunları sipariş edebiliyor. Bir hap çıkarıyor, beyaz toz nasırlı parmak uçlarındaki çatlakları bir kaya tırmanıcısı ya da halterci gibi işaretliyor ve sonra ikiye ayırıyor. Yarısını kavanozun içine geri yerleştiriyor ve kapağı öyle bir sıkıyor ki yerinden oynatamıyorum, sonra kavanozu dolabın üstüne geri koyuyor. Ona daha önce de ilaç vermiştim tabii ki. Denedim, yapmayacağımı mı sandın? Parçalar sıcak sosun içinde eridi. Neredeyse iki hap. Ama yemek konusunda çok titizdir. Tadında bir şey vardı. O zamana kadar yemeğinin çoğunu yemişti. Onu izledim, dua ediyor, yalvarıyor, yakarıyordu. Uykusu geldi ve yaz sonunda öfkeli bir eşek arısı gibi uyuşmuş bir halde üzerime geldi. Kendi kıyafetlerimi ve büyükannemin evden ayrılırken bana verdiği gümüş yüzüğü bu şekilde kaybettim. Tavuklu börek sosundaki at ilaçlarının tadına baktı. Bugünlerde daha dikkatli.

"Bunu al.

Bana musluktan bir bardak su dolduruyor ve yarım hapla birlikte bana uzatıyor, ben de alıp yutuyorum.

"Diğer yarısını da alabilir miyim, lütfen,

Leonard?" "Kötü olacaksın, biliyorsun.

Hap yavaş yavaş etkisini gösteriyor. Bulanıklığını vücudumdan aşağıya, ayak bileğime doğru daha hızlı itiyorum, kan damarları ve sinir yolları aracılığıyla acıyı dindirmesini istiyorum.

'Hapın geri kalanını göreceğiz. Belki çayını içtikten sonra.'

İşte umut budur. Kendimden geçme, derin ve rüyasız bir uykuya dalma ihtimalim. Beni izliyor, gözlüyor olacak, her zaman olduğu gibi, bakıyor, gözlüyor, sahipleniyor, ama ben

O zamana kadar denizin dibini boylar, bu fenland hayatından bir mola, cehennemden bir sabbatical.

"Ben kasetleri izlerken sosisleri hazırlasam iyi olur. Annemin yaptığı gibi istiyorum, tam kahverengi olsun ve soluk kısımları olmasın.

Kanepeden kalkmaya çalışıyorum ama ayak bileğim çok acıyor, at hapı bile etki ediyor. O eski bilgisayarın başına oturmuş, şifresiyle kilidi açmaya dikkat ederken, geniş sırtını benden korurken kendimi buzdolabına doğru sürüklüyorum. Ekran aydınlanıyor. Buzdolabındaki her şey onun yiyeceği. Oh, birazını yiyeceğim, ama hiçbir şeyi satın almadım, yetiştirmedim, seçmedim ya da seçmedim. Sosisleri, Lincolnshire, Rayburn'ün üzerindeki dökme demir tavaya bırakıyorum. Kasetleri tarıyor, beni her gün izlemek için bu eve, kendi evine yerleştirdiği yedi kameranın kasetlerini. Sosisler tavaya tükürüyor. Sosislerin derilerinin içindeki yağın sıvılaşp kaynamasını, kabarcıkların hareket etmesini ve sonra birinin yan tarafından patlayıp köpürmesini izliyorum.

"Epey bir gün , değil mi?" diyor ekranı göstererek, birkaç saat önce eşyalarımı, şimdi üç olan dört nesnemi toplayıp ön kapıdan burayı terk ettiğimi söylüyor.

"Oldukça küçük bir tatil geçirdin, değil mi?" Lavabodaki patateslere bakıyor. "Bu sefer içinde topak olmadığından emin ol, Jane. Masaüstü ekranına geri döner. "Annemde hiç topak olmazdı. Ben topak yemeyi sevmem.

Bölüm 2

Tabağını önüne koydum ve kireçli kabak bardağının yanına bir çatal yerleştirdim. Kendi deyimiyle sabah çişi renginde olmasını istiyor, ben de ona bunu veriyorum.

"görünüyor," diyor tabağa bakarak. "Göreceğiz.

Yemeğimi alıp onun karşısına koyuyorum. Aşağıya, kahverengilere ve bejlere bakıyorum. Bileğime çok fazla baskı uygulayamıyorum, bu yüzden bacak bacak üstüne atıyorum ve kötü durumdaki ayağımın bir ortaçağ deneyi gibi havada asılı kalmasına izin veriyorum.

"Sorun değil," diyor, ağzı açık, yiyeceği görmem için tam orada. "İşe yarar.

Yarım hap şimdi etkisini gösteriyor, vücudumdaki tüm duyguları boşaltıyor, başımı hafifletiyor ve tüm keskinliği azaltıyor. Uyuşuyorum.

Sosislerini çatalla kesiyor, yarıya kadar eziyor, kaba dokusu çatalının uçları altında dalgalanıyor ve sonra püreden bir miktar alıyor, talep edildiği gibi topaksız ve ağzına itiyor. Köşede kamera açık ve anahtarlar kutunun içinde kilitli.

"Mighty White," diyor bana bakmadan.

Bacaklarımı dikkatlice açıyorum ve ağırlığımın çoğunu sağlam ayağım alarak ekmek kutusuna doğru yürüyorum. Ekmek tahtasının üzerine iki dilim yerleştiriyorum.

"Bunun için bir tabağı boşa harcamayın, anlamı yok.

Topallayarak masaya gittim ve ona ekmeği uzattım. Ekmeği alıyor, katlıyor, kalan püreyi siliyor, yiyor ve yutuyor. Limonlu kabağını süzüyor.

"Annem ve ben gençken Skegness'e gittiğimizde, bize onlar gibi sosis pişirirdi ve çok güzel olurdu. Seninkiler daha iyi oluyor, henüz aynı değil ama daha iyi oluyor. Belki bir dahaki sefere biraz daha kızarır.

Başımı sallayıp tabakları temizliyorum.

"yaptın mı yoksa başka bir gün mü?

Elimde tabaklar, lavabonun yanında duruyorum. Hepsini parçalamak ve parçalarını boynunu kesmek için kullanmak istiyorum. Bunu rüyamda görmüştüm. Uykuda ve uyanıkken. Şah damarından akan kan plastik kaplı kanepeye çarpıyor. Devasa bedenini terk eden hayat. Rahatlama.

"Başka bir gün," diye yalan söyledim. Kontrol edebilir. Daha önce de kontrol etmişti. bakalım.

Kontrol et.

"Tamam, banyoya gerek yok o zaman, bulaşıkları yıka ve sonra gece için yerleşiriz.

Ön dişlerimin arasına sıkışmış bir parça sosis derisiyle tabakları kazıyıp annesinin tavaşı olan eski dökme demir tavanın üzerine yığıyorum ve yıkıyorum. Bana eldiven almıyor çünkü annesi hiç eldiven kullanmamış ve bu yüzden ellerim böyle görünüyor.

"Domuzları beslemeye gidiyorum, elimizde ne var?"

Onun lanet domuzları benden daha iyi yaşıyor. Mutfak penceresinden, lavabonun üstündeki küçük pencereden dışarı bakıyorum ve uzakta domuz ahırını görebiliyorum. Esintili blok duvarlar ve oluklu bir çatı. Başparmağımın ucuyla tutabileceğim kadar uzakta.

Denize doğru uzanıyor, hendeği geçiyor, domuzları ve bataklıklardan başka bir şey yok. Çöp kutusundan biraz artık, biraz patates kabuğu, çiğneyemediğim sosis kılçığı, buzdolabından tarihi geçmiş, önceden dilimlenmiş Spar dükkanı jambonu alıyorum. Hepsini hurda kovaasına doldurup ona teslim ediyorum.

'Geri döndüğümde ateş yakmak için, dışarısı çığ ve bulutlar sert görünüyor.

Elimi yüzümü yıkayıp ön kapıyı

dinliyorum. Bu kadar.

Sürgünün sesi.

Kutsal bir rahatlama. Nefesimi verip bekliyorum, elimde bulaşık süngeri, sonra atv'sinin üzerinde arka tarlada beliriyor, dört tekerleğin üzerinde domuzlara, kardeşlerine doğru giden bir canavar. Ona bir kalp krizi ve kötü bir düşüş diliyorum, belki de hendeğe düşüp boğulmasını, atv'sinin tepesine çıkmasını ve yıldırım çarpmasını. Ama ona hiçbir şey olmuyor, hiçbir sonuç çıkmıyor. Beton bir duvar kadar sağlam ve basit. Tüm tanrılara, ufka, açık bir günde kuzeyde görebildiğim dört kuleye ve güneydeki üç kuleye, rüzgar türbinlerine, bir intikam alınması, bir ceza verilmesi için yalvardığım zamanlar oldu ama o yine de yaşamaya devam ediyor.

Kasetler dönüyor. Her zaman kayıtlar. Hareket edersem kaydetmeye başlıyorlar, onları böyle kurdu. Leonard elektrik ve su tesisatı konusunda oldukça beceriklidir. Ve geri gelebilir. Domuzları beslemeye gittiğini söylüyor, o asil hayvanlar pislikten tahtlarında lüks içinde, görece özgürlüklerinin farkında değiller, ama beş dakika içinde geri de dönebilir. Beni şaşırtmak için. Beni kontrol etmek için. Küçük dünyasını kontrol etmek ve her şeyi tam da istediği gibi tutmak için.

Üç şeyim hâlâ benim çantamda, annesinin çantasında. Sırtım kameraya dönükken *Fareler ve İnsanlar*'ı çıkarıp pencere kenarına koyuyorum ve bulaşık yıkıyormuş gibi yaparken okuyorum. Rahatlatıcı sözler. Umut. Gözlerim sayfalarda geziniyor. Tüm metni ezbere biliyorum. Pencereye bakıp geri dönüyorum, hep kontrol ediyorum. George ve Lennie'nin yonca tarlasını, tavşanlarını, hayallerini, kaçışlarını ve kız kardeşim Kim-Ly'yi düşünüyorum. Tüm potansiyel geleceğim artık onun tek gerçek geleceğine yatırılmış durumda. Buradan onun ruhu aracılığıyla kaçacağım ve onun aracılığıyla yaşayacağım.

Buraya birlikte geldik.

Dokuz yıl önce, o zamanlar hayal edebileceğimiz en pembe şeydi. Birleşik Krallık'a gidip iyi işlerde çalışacağımız - Vietnam maaşlarının on katı - ve ailemize para gönderebileceğimiz fikri bize çok iyi satılmıştı. İkimiz de çalışabilirdik ve bu zor olacaktı ama her zaman birbirimize sahip değil mi? Evimize gelen iki adam profesyoneldi. Kartvizitleri vardı ve birinin deri bir evrak çantası vardı. Patron anneme gülümsedi ve babamın elini sıktı. Çayımızı içtiler. O adamlar oturup büyülerini yaptılar ve bizi aşağılık yalanlarıyla beslediler. Bize imkânsız bir hayal sattılar ve bunu çok iyi sattılar, o yonca tavşan tarlasını, bu gece burada Rayburn sobasında görüntüleri yanacak olan ebeveynlere bakma şansını.

Rayburn sobası.

Eğer bu evde ya da bu arazideyse ve onun değilse, o zaman onun, annesinin ve bu neredeyse daha kötü çünkü onu doğuran, büyüten, yaratan o.

Kitabı yırtık pırtık pijamamın içine geri koyuyorum, pencereden gelen gri ışık azalıyor, sonbahar sisleri görüş alanımın ötesindeki tuz bataklıklarından içeri giriyor ama bana domuz ahırından ve koruluktan sonra orada olduğunu söylüyor. Bazı geceler havadaki tuzun kokusunu alıyorum. Tadını alıyorum. Uzaklardan gelen bir şey. Onun etkisinin ötesinden. Domuzlarına ve ona sırtımı dönüp alt kattaki bu acınası odaya bakıyorum. Rayburn solumda.

Bizden ve yemeğimizden ve suyumuzdan, fırınımızdan ve ocağımızdan, ışığımızdan ve rahatımızdan, bu çürümüş evin kalbinden. Ve sonra iki çam sandalyeli küçük çam masa ve Rayburn'ün yanındaki koltuk, onun şekli sonsuza kadar minderde korunmuş. Sonra kilitli televizyon dolabı, sonra da plastik toz örtülü kanepeler. Giriş holü, yukarı çıkan merdivenler ve arka taraftaki banyo dışında, hepsi bu kadar, burada sadece bunlar var.

Kendimi kapıdan içeri sürüklüyorum ve banyoya giriyorum. Burası her zaman nemli. Ve soğuk. Zeminde dışarıdaki topraklara yabancı bir soğukluk var; yılın altı ayı buz gibi ve dokunulduğunda ıslak. Bu odayı kırklı yaşlarında, sekiz yıl önce, ilk karısı öldükten sonra kendisi inşa etmiş. Kapıyı kapatmıyorum çünkü bu bir kural.

En azından yarın sıcak bir banyo yapacağım. Rayburn sobanın arkasındaki kazandan ısıtılan fokur fokur sıcak su, kırmızı sıcak, çaydanlık sıcak. Dayanabildiğim kadar kaynamaya yaklaşıtıyorum. Yak beni, beyin sapımı uyuştur, bu duygulardan kurtulmama yardım et. Dezavantajı ise sonrasında ne olacağı.

Bu odanın soğuğu, rutubeti. Kız kardeşimle birlikte dokuz yıl önce Liverpool'a bir konteynirle gelmiştik. Hayatımın en soğuk zamanıydı. Saygon'un sıcağından o buz gibi metal kutuya. On yedi kişi paketlerin ve kasaların arkasına saklandık. Sahte bir bölmenin arkasında tıktık. Battaniyeler ve su şişeleri. Kovalar. Ben kız kardeşime ve yanımdaki sırt çantasına yapışmışım. Ailemin fotoğrafları. Liverpool'a on altı kişi gidebildik ve ben bazen keşke on yedinci olsaydım diyorum.

Kendimi yukarı çekiyorum, ağırlığımı kollarıma veriyorum, trabzanlara halat çekme savaşıdaymışım gibi tutunuyorum, her seferinde bir çıplak basamak çıkıyorum. O hapın ikinci yarısına ihtiyacım var, ayak bileğim çılgın atıyor. Hayatımda sadece bir kez acıdan bayılmışım ve o da bileğime bu olayın olduğu gündü.

Bu evde, onun evinde iki yatak odası var. Bizim odamız dediği odası ön tarafa, bugün çıkmayı başaramadığım yola, kilitli yarı yol kapısına, silolara, ahırlara, avlulara ve eski sabanlara bakıyor. Bir ısıtıcı, bir gardırop ve bir çift kişilik yatak var. Diğer, daha küçük yatak odası, arka yatak odası, her dört haftadan bir hafta benim odam.

Bu altı gün boyunca, aşağı yukarı, tek başıma uyuyacağım. Ön yatak odasında bana tahammül edemeyecek. Bunlar uğruna yaşadığım günler, geceler

kendi alanımda uyuyabiliyorum ve kendi rüyalarımı görebiliyorum. Bunlar neredeyse var olabildiğim günler.

Ama arka yatak odasının kapısını her zaman açık tutmak zorundayım. Bu da başka bir kural.

Her zaman açık. Ve tek kişilik yatağı duvara dayamış, böylece beni sahanlıktan ya da ön yatak odasından izleyebiliyor. Ne zaman canı isterse içeri giriyor. Alan güvenliğim yok, kendime ait hiçbir sınırim yok. Koruyacak ya da arkasına saklanacak hiçbir şeyim yok. Mahremiyetim yok, hatta ona benzeyen bir şey bile yok. Filme alınıyorum, gözlemleniyorum, yakalanıyorum, kaydediliyorum ve gözetleniyorum. Duvarsız tarlalar ve çitsiz fenslerle çevrili açık bir hapishanede yaşıyorum. Beni burada tutsak eden bu düzlüklerin uçsuz bucaksızlığı. Kapana kısılmış durumdayım; en açık arazide hapsedilmiş durumdayım.

Dörtlüsünü duyabiliyorum. Küçük arka yatak odasındaki dolaba koşuyorum. Sol taraf benim için. Diğer çiftlikten buraya geldiğimde doluydu, kafam karışmış ve korkmuştum. Neye karar verildiğinden emin değildim. On yedi eşyam vardı. Şimdi sadece üç tane kaldı. Karşı raflarda, sağ tarafta, annesinin eski eşyaları var. Bana hiç bir şey almadı. Annesinin yünlülere, iç çamaşırları ve battaniyeleriyle idare etmek zorundayım. Onun ayakkabılarını giyemiyorum, aslında hiçbir ayakkabıyı giyemiyorum, bu yüzden onun açık sandaletlerini giyiyorum, eski sandaletlerini, bir deri kısmı ayağımın şekilsiz düğümüne izin vermek için kesilerek açılmış olanları.

Kimlik kartımı, kitabımı ve kız kardeşimin mektuplarını çitalı raflara koydum. Dolabın bu tarafı üzgün görünüyor. Artık neredeyse boş. Kumu tükenen bir yumurta saati. Sonra mektupları elime alıyorum, yetmiş iki tanesini, üst dudağıma, burnumun altındaki yumuşak deriye tutuyorum ve onu içime çekiyorum.

"?" diye bağıyor ön kapıdan. "Geliyorum.

Giriş holünde botlarını çıkarırken ve boyun anahtarıyla kilitli kutunun kilidini açarken oturma odasına varıyorum. Dörtlü anahtarı kutuya bırakıyor ve evet, elbette düz kontak yapmaya çalıştım, ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu, dört yıl önce, belki beş, tamamen başarısız oldum ve o zaman kalemimi kaybettim, zaten bir yumruya tıraş olmuştum, o zaman onu aldı ve gözlerimin önünde yaktı. O zamandan beri tek kelime yazmadım.

" ısıtıcısını aç, korkunç bir rüzgar var. Çaydanlığı

Rayburn ocağının üzerine koydum.

"Pekâlâ, hadi şu işi bitirelim o zaman. Tulumunun içinden annemle babamın fotoğrafını çıkardı. Parmaklarının uçları kızarmış ve tırnak etleri kanıyor. "Sobayı aç.

Parlayan közleri ortaya çıkarmak için kapıyı çekiyorum.

Fotoğrafi kaldırıyor ama bana çoktan gitti; ben barıştım. Dudaklarını yalıyor. "Bunu bir daha yapma, Jane.

Benim adım Jane değil.

"Bir daha sobada yakacak bir şeyin kalmaz, değil mi? Közlere bakıyorum.

Fotoğrafi yerleştiriyor, ama daha bırakmadan kenarları sıcaktan kıvrılıp bozuluyor ve sonra beyaz bir flaş patlıyor, yanan söğütten olaysız bir alev çıkıyor ve sonra yok oluyorlar, kanayan ellerini ısıtmak ve bej-tatlı çayını yapmak için ısıya dönüşüyorlar. Gittiler.

Hiçbir şey hissetmiyorum.

Odanın köşesindeki televizyon dolabının kilidini açarken ben de iki bardağa sıcak su dolduruyorum. Dolap dediysem, köşedeki duvara köşegen şeklinde tutturulmuş tam boy bir kapı. Açarken gıcırıyor.

Televizyonun anahtarını anahtar kutusuna güvenli bir şekilde kilitliyor ve televizyonunu izlemek için uzaktan kumandasıyla birlikte koltuğuna oturuyor.

Pestisit şirketinin bedava kupasını sandalyesinin yanına koyarken 'Teşekkürler ördek' diyor.

"*Match of Day*," diyor. "En sevdiklerinden biri, değil mi?

Dolabın üzerindeki haplara, at haplarına, inek haplarına, her neyse onlara bakıyorum. İnsanlar üzerinde ya da insanlar için test edilmemiş sakinleştiriciler. Domuz ve sığırlar için jenerik ilaçlar.

"Diğer yarısını da alabilir miyim, lütfen, Lenn?

Sağ ayak bileğime hızlıca bir göz atıyor, iç içe geçmiş sinir ve kemik yığınının, içindeki acıya, morarmaya, ayağımın dibinde sefil derinin altında biriken kana, doksan derecede duran ayağıma, ayağıma, yan duran ayağıma.

"Sobanın kapısını aç ve bu odayı ısıt, burası buz gibi.

Ayağa kalkıp cam kavanoza uzanıyor ve kapağını açıyor, kılsız ön kolundaki kaslar esniyor ve şişiyor, sonra bana at hapının diğer yarısını uzatıyor. Onu alıyorum ve Rayburn'ün kapısını açıyorum, böylece oda, bu tek oda, onun odası, zayıf ve çarpık bir şekilde, en azından onun gözünde ve sadece onun gözünde, rahat bir oturma odasına dönüşüyor.

"Ne diyorsun?"

"Teşekkür ederim,

Lenn.

O tekrar koltuğuna oturuyor ve ben de onun istediği şekilde yere, dizlerinin yanına oturuyorum. Ayaklarının yanına. İngilizcemi geliştirebilmem için bana verdiği erken bir hediye *olan Match of the Day*'i altyazılı olarak izliyor ve saçlarımı okşuyor.

"Her şey yolunda, değil mi, bu hayat? Bej çayını yudumluyor ve sobanın ateşi yüzünün bir tarafını aydınlatıyor. "Sıcağız, düzgün bir çatı altındayız, karnımız tok, birlikteyiz, o kadar da kötü değil, değil mi?"

Oturuyorum, ezilmiş bileğim zonkluyor, geniş, kaba parmakları saçlarımda, başımı okşuyor ve yarım hapi yutuyorum.

Bölüm 3

Uyanıyorum ama senin uyanacağın gibi değil.

Artık uykuda olmadığımı dair bir his var ama bu hisle aramda mesafe var, ondan uzağım.

Ve sonra acı vurur.

Beklediğiniz gibi sürünerek gelmiyor. Derin, sakinleştirici at hapi uykusundan, aslında uyku değil, daha çok amatör bir koma gibi, çılgılık atan acıya. Aşağı bakıyorum. Kulübesinin arka odasındayım, annesinin çarşafının altındayım ve ayak bileğim normalde olduğundan neredeyse iki kat daha büyük. Ayak parmaklarım kanla kaplanmış. Sırtüstü yatıyorum ve sol ayağım seninki gibi yukarı kalkmış, sağ ayağım ise benden uzakta, bir şekilde, kırık kemiklerin, yapıştırılmış kıymıkların kaynaşmış bir düğümüne, bir ayak bileği yumağına, bir eklemin iğrençliğine bağlı.

Bir yarım hapa daha ihtiyacım var.

Daha fazla uyuşukluk. Daha fazla mesafe ve daha fazla sis.

Duvardaki saat on bir buçuk diyor ve gevşek ahşap pencere çerçevelerinden traktörünün sesini duyabiliyorum ve tarlalarından gelen cereyanı hissedebiliyorum.

Bir yudum su içiyorum ve ayağa kalkmaya çalışıyorum. Ayak bileğim uzun zamandır unutulmuş yumuşak bir meyvenin rengine ve olgunluğuna sahip. Dünkü yürüyüşümden, yarım bile kalmayan başarısız yürüyüşümden sonra her zamankinden daha az tutarlı hissediyorum. Üzerine ağırlık koyarsam parçalanıp dağılacakmış gibi hissediyorum.

Zıplıyorum ama bu daha da kötü. Sağ ayağım sallanıyor ve sallanıyor ve bu gerginlik çok fazla ve yatağın ucuna geri oturuyorum, alnımda ve ensemdede ter boncukları var; yüzüm bükülmüş.

Traktör yakınlarda, belki doğudaki on dönümlük tarla, belki de uzun setin çevrelediği kışlık buğday tarlası.

Kendimi düzeltiyorum ve bedenimi merdivenlerden her seferinde bir adım, her seferinde bir acı çekerek aşağı çekiyorum. Ayak bileğimdaki eklemin içindeki parçalar sıyrılıyor ve dibe ulaştığımda donuk bir çatırtı duyuyorum.

Gün belirsiz.

Hava kapalı.

Ön kapının yanında duruyorum, nemli esinti acımı dindiriyor, gözlerim tarlasını süren traktöründe, traktör kabininde kafasının dış hatları görünüyor ve topraktaki bir günlük ayak izlerimi hala seçebiliyorum, her biri bir zafer ve bir yenilgi.

Traktörü durdurdu ve aşağı indi. Bana doğru yürüdükçe daha da büyüyor. "Buna ne zaman diyorsun?"

"Bir hapa ihtiyacım var," diyorum dişlerimi sıkarak.

Bana yaklaşıyor ve yanımdan geçip mutfağa gidiyor. Bana yarım bir hap verdi ve ben de aldım.

"Geride kalacaksın, en iyisi çalışmaya başla.

Yapacağım.

Kahve yapıyor: bir tane benim için, bir tane de onun için. Pestisit tedarikçisi kupasını tekrar kullanıyor ve bana annesinin sevdiği çiçekli bir şey veriyor. Nescafé ve iki topak şeker. Porselenin üzerindeki çiçekler neredeyse yok olacak kadar solmuş. Bu kupaları benim ellerim ovdu, annesi Jane ovdu ve ilk karısı Jane de ovdu.

Hap etkisini gösteriyor. Yakında dörtte üçe geçmesi için onu zorlayacağım. Ucunu hapın büyük kısmını bana verebilir. Bunu üç gün üst üste yapabilir. Dördüncü gün bana ucundan koparılmış üç parçayı verebilir. Bu onun için de benim için de daha uygun olur. O zaman idare edebilirim. Kim-Ly için devam edeceğim.

Baltalık söğütleri Rayburn sobanın içine itiyorum ve yakıyorum. Üstündeki su kaynamaya başlıyor.

Banyo zemini Şubat ayındaki bir su birikintisi kadar soğuk. Yumuşak, mesele de bu, sadece rutubet ya da soğuk değil, süngerimsi, sanki muşambayı doğrudan çamurun üzerine döşemiş gibi. Ve koku. Bir çeşit çürüme. Çürüme. Bu banyonun altındaki zemin kötü ve koku o kadar keskin ki öğürmemeneden oluyor.

Saçımı tarıyorum ve o arkamda beni izliyor. Merdivenlerin dibinde duruyor, ama tüm iç kapıları açık tutmam gerektiğine dair bir kural var. Ve saçımı taramamı, arkamı kollamamı izliyor. Bu gece bana banyo yapmamı söyleyecek. İşte bu yüzden dün gitmeye çalıştım, regl dönemimin son günüydü, her şey tekrarlanmadan önce son şansımdı. Küçük arka yatak odasındaki ısıtıcıya yerleştirdiğim beş poundluk banknotumu birini aramak için kullanacaktım. Herhangi biri. Aldım

parayı neredeyse bir yıl önce aldım. Kimi arayacağımı bilmiyorum. Manchester'dan birini mi? Onu bulup saklanmasını söyleyecek birini. Kaçmasını. Çünkü kaçmış olsaydım, arkadaşı Frank Trussock'u arayacaktı. Onu doğruca geri gönderirlerdi ve o zaman tüm o çalışma yılları, bizi buraya gönderen, bizi kandıran adamlara borcunu ödemek için yaptığı tüm o çalışma ve fedakarlık - hepsi boşa giderdi.

Lenn ayrılır ve ön kapıyı kapatıp arabayla uzaklaşır.

Rayburn'de onun Mighty White ekmeğiyle tost yapıyorum. Pakette Mighty White yazmıyor ama o öyle diyor, ben de öyle diyorum. Mighty White. Duvar yalıtımı yemek gibi ama artık alıştım. Buna alıştım. Hatta hoşuma bile gidiyor.

Acı donuk ve başım da öyle. Bu yüzden anılarım bozulmuş bir sos gibi bölünmüş durumda. Bunun parçalarını bulabilirim, bunun tellerini hatırlayabilirim, ama bu bir karmaşa. Buraya nasıl geldim, kimim, bana ne yaptı. Onun kurallarını hatırlıyorum. Bu bir sorun değil, kurallarını ve yemek programını, haftanın her günü ne yediğini ve jambon, yumurta ve cipsi nasıl sevdiğini hatırlıyorum. Bazen unuttuğum şey kendim oluyorum. Gerçekte kim olduğumu. Önceden. Ama hala kitabım, kimlik kartım ve mektuplarım var.

Eski çamaşır makinesini bezlerle dolduruyorum. Onlar da annesinin. İlk günlerde her hafta yiyecek almak için köydeki Spar mağazasına gittiğinde ona tampon ya da hijyenik ped alması için yalvardım. Bana, 'Annemin hiçbir zaman süslü püslü paçavralara ihtiyacı olmadı, senin de yok' dedi. Bu bir hakaretti, o kadar kişisel bir aşağılamaydı ki beni hasta etti. Annesinin havlularını kullanmak zorundayım, kendisi için kullandığı ve daha sonra onun için bez olarak kullandığı güve yeniği bezleri. Her ikisinin de üzerindeydi ve şimdi onları giymek zorundayım. Artık buna alıştım. Her ay arka taraftaki küçük yatak odasında kendi düşüncelerim ve güzel anılarımla baş başa geçirdiğim beş ya da altı sessiz gece için ödediğim bedel bu.

Günlerimin kaygısız geçtiği bir zaman vardı. Komşunun küçük çocuğuyla kovalamaca oynayan bir kız, aşık olurken tarih okuyan bir genç, olabileceklerin hayalini kuran genç bir kadın olarak.

Çamaşır makinesinden bezleri çıkarıp dışarı çıkarırken ana odanın kamerası beni izliyor. Eviyle barakasını birleştiren çizgiye doğru yürürken annesinin iğnesi olan fularım nemli çimenlik esintisinde dalgalanıyor. Bezleri annesinin tahta mandallarıyla ve her birini plastik çizgiye sabitlerken ufku inceliyorum. Eğer uzayın kenarından çekilmiş bir fotoğraf gördüyseniz, neye baktığımı . O nazik

Eğrilik. Hayali ya da gerçek. Dünyanın kenarı hissi. Bu yönde dört kule var ve ikisi buradan onun alet kulübesi tarafından gizlenmiş durumda. Kuleler, kiliseler, eski ağaçlar, kurtuluşum, bacağımdan önce, tüm bunlardan önce, ilk günlerde koştığım yerler. Onun tarlalarını hiç geçemedim. Hepsi onun. Buradan sonsuz, birbiri ardına, her biri geniş ve özelliksiz, çitler ötesindeki her şeyi engelleyecek kadar uzun.

Bir karatavuk kanatlarını çırpıyor ve denize doğru uçup gidiyor.

Topallayarak eve dönüyorum ve taşların arasındaki çatlakta parlak yeşil bir parıltı görüyorum. Sanırım yeterince uzakta. Zaman var. Duvara gidiyorum ve birkaç ay önce yatırdığım sert kaynamış şekeri yontarak çıkarıyorum. Yatırdığım diyorum çünkü bu benim banka hesabım, birikimlerim, depolanmış mutluluk kasam, gerçekten kontrolüm altında olan, uygun gördüğüm şekilde dağıtabildiğim, paylaştırabildiğim ve kullanabildiğim tek küçük mutluluklar.

Zaman bana da veriyor. Sopa yerine havuç. Sanki dilenciymişim ya da küçük bir çocukmuşum gibi Land Rover'ının penceresinden bana bir tane veriyor. Bazen o günün sonunu göremezsem hemen yerim. Bazen bir duvarın içine ya da bir ağacın kuytusuna gizliyorum. Elbette zarar görüyorlar. Evin güney tarafındakiler yaz güneşinde eriyip sağ ayağım kadar şekilsiz oluyorlar. Kenarları değişiyor ve hayal edilebilecek en küçük vitray pencereler gibi boşlukları dolduruyor. Ağaçlardakiler bazen sincaplar ve böcekler tarafından kemiriliyor. Ama hiçbir şeyimin olmadığı günlerde, gökyüzünün acımasız ve kasvetli olduğu günlerde, en azından kaynamış şekerlerim var ve o birikintilerden çekip tadını çıkarıyorum.

Yeşil tatlıyı dilime sürdüm. Minyatür bir isyan.

Kolum tozlu sarı taşların üzerinde gezinirken, küçük kulübenin dışından topallayarak geçiyorum ve varlığımın tüm dehşetini içime çekiyorum. Ağzımda tatlı bir yeşil -hatırlanan bir elmaya yakın bir şey- ve her tarafta düzlükler. Sırtım banyoya dönükken manzara neredeyse bomboş. Denize doğru. Buradan suyu göremiyorum, bugün tuzun kokusunu alamıyorum ama orada olduğunu hissedebiliyorum, tıpkı insanların zamanın başlangıcından beri gibi. Arazi düz ama aynı zamanda fark edilemeyen bir açıyla eğimli. Yavaşça kayıyor.

Domuz ahırına bakıyorum. Lanet domuzlar. Onları nadiren duyuyorum ama duyduğumda da sesleri çıldırmış gibi geliyor. Denizden rüzgar estiğinde ve hava uygun olduğunda, onları beslerken umutsuz aç ciyaklamalarını duyabiliyorum. Uzaktan, çok zayıf, ama o domuzlara bakarken onları duyabiliyorum.

Duvarın diğerk tarafındaki Rayburn'ün sıcaklığıyla baca göğsünün etrafından dolaniyorum ve kül yığınıni görüyorum: yanmış söğüt ve yanmış eşyalar. Onu geçince rüzgar türbinlerini görüyorum. Bu yeşil tatlıyı ısırmamaya dikkat ediyorum, yavaşça erimeli, şekeri tükürüğümle birleşmeli, ben de bu kazanılmış zevki uzatmalıyım.

Geri geliyor.

Tatlıyı yutuyorum ve içeri girip sıcak su ve sabunla yerleri fırçalamaya başlıyorum.

'Şimdi o zaman,' diyor.

Yerden başımı kaldırıyorum, sağ bacağım ait değilmış gibi arkamda duruyor.

"Birazdan öğle yemeğı için döneceğim.

Çiftçilerle ya da en azından bazı çiftçilerle ilgili olan şey budur - her zaman uğrarlar. Anahtar almak için, kahve içmek için, şapka almak için, öğle yemeğı yemek için. Her zaman çiftliktedirler ve çiftlikte değillerse ne zaman döneceklerini asla bilemezsiniz. Kapılarım, yiyeceklerim, bedenim, kıyafetlerim ya da hiçbir şeyim üzerinde kontrolüm yok.

Mutfak lavabosunun penceresinden, eski traktörünün arkasında sabanını havaya kaldırmış domuzlara doğru giderken onu izliyorum. Bana *çiftliğın* her yıl *zar zor geçindiğini* söylüyor. Ekipmanı yenilemek için parası yok, bu yüzden tamir edip idare etmek zorunda. Bugün öğle yemeğı, önceden dilimlenmiş, Mighty White ekmeğı üzerinde, yine önceden dilimlenmiş peynir ve kahverengi turşu olacak. İnce sos kıvamında olması için bütün parçaları çıkarttırıyor. Parçaları ben yerim. Sonra bir elma ve bir bardak limonlu kabak yer. Ona para kazandırmak için yiyecek yetiştirmeyi teklif ettim ama reddediyor. *Dükkanda satarım*, diyor.

Banyoyu, çatlak rezervuarlı tuvaleti ve soğuk demir küveti fırçalarken kamera beni izliyor. Ağartıyorum ama lekeler kalıyor. Musluğun yanında kahverengimsi kırmızı. Küf sporları arada bir ortaya çıkıyor ve tavanın Brillo pedlerle ve özel dolgu boyasıyla boyanması gerekiyor. Kamera beni takip ediyor.

Yağmur yağmaya başladı.

Temiz hava ve yeryüzündeki suyun serin kokusu.

Ön kapıya gidiyorum, kıyafetleri içeri sokmam gerekiyor ama orada biri var. Onun izinde. Benim eski ayak izlerimde. Kilitli yarı kapıyı çoktan geçti ve arabasını ahırların ve eski biçerdöverin yanına park ettiğini görebiliyorum ve bana doğru yürüyor. Elbette yolunu kesecek.

Buraya kadar gelmesine imkan yok. Bu kulübeye neredeyse iki kez tahıl teslimatı yapan bir adam, bir kez Yehova Şahitleri ve bir okul grubuna benzeyen bir şey neredeyse ön kapıya ulaşıyordu, ama o her zaman engel oluyor, bu konuda iyi. Arazisinde neredeyse her zaman mükemmel bir görüş açısı vardır. Kapının eşiğinde bekliyorum, kalbim göğsümün arkasında sertleşiyor. Eğer yaklaşırsa belki merdivenlerden yukarı kaçır, kimliğimi alır ve ona gösteririm. Bu dehşeti açıklamaya çalışırım. Ama bunu yapamayacağımı biliyorum. Yapamam. Kim-Ly borcunu neredeyse ödedi ve yakında Manchester'da düzgün bir hayat yaşamak için özgür olacak. Gerçek bir hayat. Arkadaş edinmekte ve kendi ailesine sahip olmakta özgür olacak. Eşyalarını kontrol edebilecek. Kendi kapısının anahtarına ve izin günlerinde istediğini yapma seçeneğine sahip olacak. Hoşlandığı televizyon programlarını izleyebilecek ve belki bir gün geri beni burada, bu açık hapishanede bulacak.

Kadın yaklaşıırken gülümsüyor. Geniş, rahat bir gülümseme. Kızıl saçları yağmurdan kararmış. Üzerinde bir polar ve krem rengi jodhpur pantolon var, at binicilerinin giydiği türden. Birazdan yolunu kesecek, atlı arabasıyla yanından geçecek ve ona eşlik edecek.

Ama burada değil.

O burada değil.

"Geldiğine ," diyor.

Bölüm 4

Başımı sallıyorum ve hafifçe dönüyorum, böylece kötü ayağım kapının arkasına gizleniyor.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," diyor gülümseyerek ve kaşlarını çatarak. "Bütün yolu arabayla geledim, bu yüzden Beetle'ımı sizin bahçenize, kapının yanına park ettim, umarım sorun olmaz.

Bana yardım et.

"Nemli gün, değil mi? Duraklıyor. Gözlerini odaklıyor. "Her şey mi?

Bana yardım et.

"Sadece, özür dilerim," elini uzattı, "ne kadar kaba, benim adım Cynthia, Cynthia Townsend, tanıştığımıza memnun oldum.

Elini sıktım.

"Benim adım Jane.

Benim adım Jane değil. Benim adım Thanh Dao.

"Tanıştığımıza memnun oldum Jane, evin çok güzelmiş. Yan köydeki eski belediye evlerinden birine yeni taşındım, hani şu kapılarının üzerinde üçgen pencereler olanlardan?

Başımı salladım.

Kim olduklarını bilmiyorum.

Bir sonraki köye hiç gitmedim. Kapılarının üstünde üçgen pencereleri olan eski belediye evlerinin olduğu köy.

'Her neyse, buraya yeni taşındım ve bir at almayı düşünüyorum, sadece koşu için, bilirsin, yorgun yaşlı bir şey, çok hareketli değil, sadece etrafta dolaşmak ve gerçekten arkadaşlık etmek için.

Başımı salladım.

"Bana suyu ve ahırını olan bir otlak kiralayabilecek birini tanıyıp tanımadığınızı merak ettim, süslü bir şey değil, sadece köyden çok uzak olmamasını tercih ederim.

Bana yardım et.

Ses içimde şiddetle çılgılık atıyor. İçimin derinliklerinden. Ama yüzeyde sakinim. Kim-Ly için. Onun için güçlü kalmalıyım.

'Ya da biraz araziniz varsa, sadece küçük bir tarla. Rahatsız olmam.'

Her an geri gelebilir, onu alır, gülümser ve kilitli yarı yol kapısından arabasına geri götürür ve belki Frank Trussock'un köprü'nün yakınındaki çiftliğinde bir padok olabileceğini ve orada iyi ahırları olduğunu, eskiden bir ahırları olduğunu önerir.

Ama o gelmiyor.

Terlemeye başladım.

"bir düşünün," diyor.

Sanırım beni bu düzlük cehenneminden uzaklaştırmasını istiyorum ama o zaman Kim- Ly geri gönderilecek, rezil olacak, tüm borcunu ödeyecek, aileme tehditler savrulacak, tehditler gerçeğe dönüşecek. Her birimizin bizi buraya getiren adamlara ödememiz gereken on sekiz bin pound vardı. Kim-Ly kendi borcunu neredeyse ödedi, neredeyse. İki yıl ve bir ay daha. Ev sahibine, araba şoförüne, faize ve diğer yaşam masraflarına ödeme yapması gerekiyor ama yakında hepsinden kurtulacak. Özgür olacak. İki yıl daha.

Başımı sallıyorum.

"Hayır, kimseyi tanımıyor musun?" diyor. "Ya da bir padokunuz yok mu?"

Neredeyse şimdi geri dönmesini, bu maskaralığa, bu başarısız kurtarmaya, gözümün önünde sallanan ve görmezden gelmeye zorlandığım bu can simidine son vermesini istiyorum; bu kadın, küçük kız kardeşimin iyiliği için, onun hayatı için hiçbir şey söylememem gereken Cynthia adındaki bu nazik yüzlü kızıl saçlı kadın.

"Kocama sorman gerekecek, Lenn. O benim kocam değil. O bir hiç. "Lenn bilir.

"Buralarda mı? Bugün onunla konuşabilir miyim?" Başımı sallıyorum.

Rayburn sobası, iki kişilik masası, kilitli televizyon dolabı ve eski masaüstü bilgisayarıyla alt kattaki tek odaya bakarak yanımdan geçti.

"Her şeyin olduğuna emin misin?" diye sorar.

İçim parçalanıyor. Ona söylemek için can atıyorum ama dilimi ısııyorum.

"İyi," diyorum. 'Her şey yolunda. Lenn buralarda olduğunda geri gel, sana yardım edecektir.

Yüzü, gözleri ve yanaklarıyla, tüm çizgileri ve çilleriyle gülümsüyor ve bence nazik, hafif dağınık bir şekilde güzel.

Tamam o zaman. Teşekkürler Jane, iyi bir hafta sonu , olur mu? Bölgede görüşürüz sanırım.'

Dönüp gülümsüyor ve kızıl saçları sıg çimen ışığında parlıyor ve uzaklaşıyor, normal hızda, çünkü ben gibi değil, yolun sağ tarafında sıyrıklar yok. Ve gitti.

Kalbim içinden göğüs kafesimi yumrukluyor. Gözyaşı hissi ama hiçbirini gelmiyor.

Kapıyı kapatıyorum.

Ama daha fazla ne ki?

Hayatımı köreltmek için daha fazla hap istiyorum ama o zaman buradan asla çıkamayacağım ve o ne isterse yapacak. Ne zaman isterse. Korkunç bir denge. Devam edebilecek kadar uyuşmuş ama tüm kontrolümü kaybedecek kadar da uyuşmamış. Ona söylemeliyim, bu Cynthia'ya. Bu fırsatın geçmesine izin veremem. Dudağımı ısıyorum ve ön kapıyı açıyorum.

Soğuk hava.

İşte orada. Sırtı. Kızıl saçları.

Ağzımı açıyorum.

Çığlık atıyorum ama bu sadece bir sızlanma, boş ve sessiz bir sızlanma. Bacağım ağrıyor, kalçam ağrıyor, sağ tarafım, tüm kemiklerim tamamen yanlıs hizalanmış, hepsi ağrıyor. Ama aynı zamanda kalbim, zihnim ve bağırsaklarım da. Ruhum. Kapıyı kapatıp duvardaki kameraya bakarken omuzlarımla çıktığımı hissediyorum. Lenn bu işi nasıl hallettiğimden, onu çiftlikten nasıl bu kadar çabuk uzaklaştırdığımdan memnun olacak. Kız kardeşim iyi olacak çünkü ben doğru olanı yaptım. Normal bir hayat yaşamaya bir parça daha yaklaşmış olacak. Bugün onun kurallarına uydum ve artık güvende olacak.

Son beş gecedir, dün gece hariç, at hapı yüzünden, tüm at hapı, mektuplarını tekrar okudum. Kız kardeşim en harika mektupları yazar. Her zaman A4'ün iki yüzünü üçe katlar. Lenn İngilizce yazmamızda ısrar ediyor. Hiç cevap vermesem de bana sorular soruyor, bu kurallara aykırı ve onu bunun için seviyorum. Önemsiyor. Düzgün bir sohbe en yakın olduğum şey bu. Bana ailemle çok konuşup konuşmadığımı ve kardeşimin okulda ödül kazandığını duyup duymadığımı soruyor. Biriyle görüşüp görüşmediğimi soruyor. Aşık olup olmadığımı. Bana yaptığı işten, sürekli gelen müşterilerden, onu tamamen görmezden gelen kaba kadınlardan, adını hatırlayan nazik kadınlardan, İngilizce adından, patronunun ona verdiği isimden bahsediyor. Kız kardeşimin adı Sue değil.

Ve mektupları üç hafta sonra tekrar kendi odamda uyuyabildiğimde tekrar okuyacağım, benim değil, onun, ama benim havamda, en azından o içeri dalmadığında

Yatmak için soyunmamı, uyumamı ya da annesinin fırçasıyla saçımı taramamı izlemek için.

Cynthia.

Bence ismi onun için mükemmel. Cynthia çilleri, Cynthia at jodhpur pantolonu, Cynthia eldivenleri, Cynthia ruju ve Cynthia poları var. Ona asla başka bir şey denemez. İsminin dilimde yuvarlanma şekli. Bu kelime ve onun hakkındaki imajım. İsminin ona yakıştığını söylemek yetersiz kalır. İsmi kilide anahtar gibi oturuyor. Geri gelirse ne diyeceğimi, ne yapacağımı düşünmem gerek. Plan yapmalıyım. Ondan bir şekilde Kim-Ly'ye bir mesaj iletmesini isteyebilir miyim? O öğrenmeden? Cynthia kahraman olmaya çalışıp küçük kardeşim için her şeyi mahvetmeden?

Lenn kapıyı açıp büyüü bozarken, 'Plough'un her yeri pislenmiş,' diyor. "Pislik her yere bulaşıyor, değil mi?

Ceketini asıyor ve botlarını çıkarıyor. Lastik tabanlara yapışmış çamurda benek benek kışlık buğday tohumlarını görebiliyorum. Her bir tohum parlıyor. Her bir tanenin sert dış kabuğu bu odada var olan azıcık donuk ışığı yansıtıyor ve ben her birini görüyorum.

"Bana sandviç yap, erken olduğunu biliyorum ama de yap.

Son yedi yıldır her gün olduğu gibi akşam yemeğinden önce kasetleri görecektir. Ona Cynthia'dan şimdi mi bahsetmeliyim yoksa beklesin mi?

Annesinin emaye ekmek kutusundan Mighty White'ını alıyorum. Şeffaf poşeti çözüp sandviçlerini yapıyorum. Altı tane. Margarin, önceden dilimlenmiş yumuşak kaşar peyniri ve önceden dilimlenmiş pişmiş jambon. Margarin bıçağını elimde tutuyorum, ona bakıyorum ve daha önce yüzlerce kez hayal ettiğim gibi boynunu hayal ediyorum. Bıçağı yere bırakıyorum. Sandviçlerini, çocukken kasabamızın üzerindeki tepelerde uçurduğumuz uçurtmalara benzeyen küçük üçgenler halinde çapraz kesilmiş olarak seviyor. Bir paket hazır tuzlu cips hazırlıyorum, hiç açılmamış, hiç tabağa konmamış. Sidik renginde limonlu kabak. Hepsini masaya koyuyorum.

'acı, değil mi? Doğudan hiç iyi rüzgar esmiyor, hiç iyi değil. "Bir kadın geldi.

"Sen ne?

Karşısına oturdum.

"Bir kadın atı için tarla kiralamaya geldi. "Ne için?

Bana bakıyor.

"At," dedim.

"Bir 'orse?

Başımı
salladım.

Ona ne söyledin? Her kelimesini. Bu genç kıza ne söyledin?" 'Bu konuda seninle konuşması gerektiğini.

Gözlerime teker teker, bir ileri bir geri bakıyor ve sonra kirli elinde küçücük bir sandviç üçgeni alıp bir ısırık alıyor.

"Kim o?"

"Bilmiyorum.

"O geri ," diye yutkunuyor, "ve ben olmazsam, kapıyı kilitli tut ve merdivenlerden yukarı çık, duydun mu beni?

Başımı salladım.

"Artık kimseyle sohbet etmek yok, duydun mu beni?" Başımı salladım.

"Ön kapıyı kilitli tut yoksa bahara kadar seni üst katta tutarım.

"TAMAM.

Ben elimi yüzümü yıkarken o da öğle yemeğinin kalanını yiyor ve ardından lavaboyu yıkayıp yüzeyleri temizliyorum. Botlarını giyiyor ve ceketini geri giyiyor.

'Çiftliğimin her yerinden her yeri görebiliyorum, Jane,' diyor. 'Her köşeyi. Yemek tabağı kadar düz ve ben hep buradayım. Bunu sakın unutma.

Üç saatimi onun gömleklerini, çoraplarını ve kuruduktan sonra annesinin bazı giysilerini dikmek ve onarmakla geçiriyorum. Çelik iğnenin kumaşa açtığı her delikte, bunun onun derisi olduğunu hayal ediyorum. Sert. Her yeri delinmiş. Ölüyor. Bej rengi çay içiyorum, artık alıştım ve Cynthia hakkında biraz daha düşünüyorum. Belki bir erkek arkadaşı vardır. Onu dinleyen, gerçekten dinleyen bir adam. Doğum gününü hatırlayacak ve yorulduğunda ona sarılacak biri. Sırtını dayayabileceği ve ona sırtını dayayabilecek kadar erkek bir adam. Belki hayatında böyle biri vardır. Bir arabası olduğunu biliyorum, bir VW Beetle, ve belki de hoşlandığı, ilginç bulduğu bir işi vardır. Annem Vietnam'da öğretmendi ve bu işe bayılırdı. Hâlâ sokakta karşılaştığı kadın ve erkeklere beni hatırlıyor musunuz diye soruyor, o da tabii ki hatırlıyorum diyor ve en sevdiğim öğretmenim sizsiniz diyorlar. Bu çok güzel bir gündelik şey. Bu bir miras.

Hava karardığında geri geliyor ve bana bu gece banyo yapacağımı söylüyor. Ben onun, bizim, maydanoz soslu morina balığını haşlanmış patates ve dondurulmuş Birds Eye bezelye ile pişirirken o da kasetleri inceliyor. Tavalar Rayburn sobanın üzerinde ve ateş kutusu ince kütüklerle dolu. Cynthia'nın üzerinde oyalanıyor, daha doğrusu

Kasette onu göremiyorum, kamera dışarıdan hiçbir şey almıyor, onunla konuşurken beni izliyor. Sırtını eğmiş. Kocaman eli farenin tamamını kaplıyor. Kasetleri tekrar oynatıyor ve ben torbada haşlanmış balığın ısınmasını beklerken beni izliyor. Neden burada insanlar yemeklerini plastik torbalarda kaynatıyor?

Yemek yiyoruz. Fazla pişmiş morina parçalarını sosun, patatesin ve bezelyenin içine karıştırıyor, böylece büyük bir topak haline geliyor ve sonra çatalıyla hepsini ağzına atıyor.

Telefon çaldı.

İkimiz de ona bakıyoruz, daha doğrusu onu kaplayan ve döşeme kirislerine cıvataladığı ağır metal kutuya. Kablolar döşeme tahtalarının arasından yarım mahzene iniyor. Masaüstü bilgisayar bu telefon hattı üzerinden dış dünyaya bağlanıyor. Telefon çalışıyor, kutu sallanıyor ve ikimiz de ona bakıyoruz. Bu adamı kim arar ki?

Telefon durdu.

"Sen bunları yıkarken banyoyu hazırla.

Dediğini yaptım.

O televizyon seyrederken ayaklarının dibinde oturmak yerine elimi yüzümü yıkıyorum, sonra soyunuyorum ve sonra da dumanı tüten sıcak küvete giriyorum. Orada her hareketimi izliyor ama ben onu fark etmiyorum. O benim için görünmez. İlgisiz. Kaymamak için dikkatli olmalıyım. Banyoya girip yerleşirken kollarımın beni desteklemesine izin veriyorum, gözlerim ona değil suya odaklanıyor. Deforme olmuş ayak bileğim yüzeyin altına kayarak gözden kayboluyor ve acı değişiyor. Geçmiyor ama artık suyun altında.

Ben cildimi fırçalarken odaya giriyor. Yumuşak zemin onun ağırlığı altında sıkışıyor. Elinde bir fincan çay var ve beni izliyor, yudum yudum içiyor, gözleri yüzümde, sonra vücudumda, sonra tekrar yüzümde geziniyor. Sonra gidiyor ve haber programının başladığını duyabiliyorum.

Banyo iyi. Sıcacık. Temiz. Zihnimin Kim-Ly'nin şu anda Manchester'da ne yaptığını düşünmesine izin veriyorum. Son mektubunda bana manikür barının bugünlerde daha geç saatlere kadar açık olduğunu, arkadaşlarıyla eğlenceli bir akşam geçirmek için dışarı çıkmadan önce manikür yaptırmak isteyen kadınlardan, bazı erkeklerden ama çoğunlukla kadınlardan yararlanmak için Cuma günleri sekize kadar açık olduğunu söyledi. Onun da Cuma günleri dışarı çıktığını düşünmek hoşuma gidiyor. Bana Manchester'da bir Çin mahallesi olduğunu ve orada evdeki meyve ve otların aynısını değil ama benzerlerini bulabildiğini söylüyor. *Quýt*, long *nhân* ve *bud'i* satın alabiliyor. *Ngò*, *húng cây* ve *húng qué* satın alabilir. Belki harika bir şey yapabilir

her Şeyden. Annemizin bir tarif. Onu birkaç dakikalığına evine götürecek bir Şey.

Ancak bu sıcak banyo aynı zamanda uzun bir gecenin ve ön yatak odasında geçireceğı üç haftanın da başlangıcıdır.

Kurulanıp geceliğimi, annesinin geceliğini üzerime geçiriyorum ve saçıma küçük bir havlu sarıyorum. Kendimi yukarı çekiyorum ve yatağının ucuna oturuyorum.

Televizyon . Ayak
sesleri.

Bölüm 5

Annesinin havlusuyla ovuşturarak saçlarımı kuruluyorum.

Alt kattaki banyoda kendini yıkıyor. Suyun tarlalara, bentlere ve denize doğru akıp gittiğini duyabiliyorum. Annesinin çamaşır dolabını açıyorum ve yeni bir beyaz çarşaf çıkarıyorum, bu diğerlerinden daha eski, neredeyse tülbent gibi şeffaf. Açılması için havaya atıyorum ve yavaşça yatağın üzerine yerleşmesine izin veriyorum.

Özel havlusuna ihtiyacı olacak. Yatağın sağ tarafına seriyorum. Orada dişlerini fırçalıyor. Tükürüyor. Gargara yapıyor. Tuvaletin sifonunu duyuyorum ve sonra alt merdivenin gıcirtısını.

"Banyo iyiydi, değil mi?"

Hayal edebileceğiniz kadar kısa bir 'a' ile banyo diyor. Diğer insanlar 'baaath' der, bazıları 'baath' der, ben derim, o ise bath der. Eğer 'a' harfi daha dar, daha sıkıştırılmış olabilseydi, o zaman telaffuz ettiği 'a' harfi bu olurdu.

Başımı sallıyorum ve geceliğimi, annesinin geceliğini, başımın üzerine çekiyorum. Bakıyor.

Önüme bakıyorum.

Yatağa uzanıyorum ve ince pamuklu çarşafı üzerime çekiyorum. Çarşaf göbeğimden yukarısını örtecek şekilde ayarlıyorum. Bu, bazı açılardan, en kötüsü. Beklemek. Çünkü bir çekiç çürük bir tahtaya çivi çakar gibi gerçeği eve getiriyor. Bu konuda söz hakkım yok. Hem de hiç. İlk düzinelerce kez savaştım. İlk yüz kez. Dövüştüm, yalvardım ve ona vurdum. Kalın derisini tırmaladım ve bir keresinde onu öyle sert ısırdım ki havaya sıçradı. Şiddet yanlısı bir adam değil, genellikle değil, ama istediğini her zaman kendi korkunç nazik yöntemiyle alır.

Çarşafın altında bekliyorum. Yatağın üzerindeki tek ampul yanıyor, böyle gecelerde hep yanar, pamukların arasından bakıyorum ve onun bana baktığını görüyorum. Soyunuyor, kot pantolonunu, çoraplarını ve gömleğini katlayıp çamaşır dolabının yanına koyuyor. Hâlâ izliyor.

Başım çarşafın altında sağa dönüyor. Bu artık otomatik bir tepki, öğrenilmiş bir başa çıkma mekanizması. Tüm varlığım öğrenilmiş bir başa çıkma mekanizması.

Bunu planlıyor mu? Beni düşünüyor mu? Asla onun düşüncelerinin içinde olmak istemiyorum. Eğer beni düşünürse ona acı vermek istiyorum.

Bacaklarımın derisi soğuk.

Bana yaklaşıyor ve kalçalarının ayaklarıma değdiğini hissedebiliyorum, yatak gıcırıyor ve şilte hafifçe hareket ediyor.

Mermer bir heykel kadar hareketsizim ve bir o kadar da ölüyüm. Bir o kadar da soğuk. Gözlerimi kapatıyorum ve zihinsel bir epidural olarak düşündüğüm şeyi başlatıyorum.

Sahip olduğum tek şey bu.

Göbeğimden itibaren bedenime sahip çıkıyorum. Bu benim. Gerisi ben değilim. Göbeğimden itibaren istediğimi düşünebilir ve olmak kişi olabilirim. Bu çarşafın, annesinin çarşafının örttüğü her şey benim.

Şimdi eve dönmeye çalışıyorum. Annem ve babamın bizim için hazırladıkları hafta sonu ziyafetlerine. Ağabeyim, ablam ve ben yemeğin etrafında otururduk. Komşular gelirdi, annemin iş arkadaşları gelirdi, amcalar ve teyzeler kendilerini davet ettirirdi. Yemekler hayal bile edilemezdi. Renkler, soslar ve otlardan oluşan bir mozaik. Her zevke ederdi. Kokuları, baharatları, erişte sularını ve meyveleri hatırlamaya çalışıyorum ama damak tadım sanki meşe tomurcukları gibi aşınmış ve her gece zımparalanmış.

Yatağa tırmanıyor.

Ağırlığı şiltenin üzerine çökerken ben de batıyorum.

Şimdi Kim-Ly'yi düşündüğümde, Manchester'da arkadaşlarıyla dışarıda, hatta belki de bir randevuda. Eğer varsa *Phd*' ve salata ruloları alacaklar ve doğrudan şişeden buz gibi bira içecekler. Bir film izleyebilirler. Gülecekler ve kadın ne isterse söyleyebilecek. Ne isterse yapabilecek. Kendi kıyafetlerini giyecek, acı çekmeden yürüyecek ve geleceği için planlar yapacak.

Yüzü omzuma yakın ve pamuklu çarşafın arasından sabun kokusunu alabiliyorum ama epidural tutuyor. Bunun bana olmasına izin vermeyeceğim. Gerisi için bir şey yapamam ama göbekten yukarısı benim ve şu anda başka bir yerdeyim. Yaptıklarının bedelini bu hayatta da öbür dünyada da ödeyecek.

Kız kardeşim ve ben bir dükkânda çalışacağımızı sanıyorduk, ailemin yaptığı anlaşma buydu. Bizi ayda bir kontrol edecek bir menajerle. Şaka gibi. Önemli seyahat olacağını söylediler.

ve sonrasında yaşam masrafları, ancak perakende işi garantimiz vardı ve birlikte kalabileceğimiz garanti edilmişti.

Sonra bizi bir minibüsle konteynırdan alıp ilk çiftliğe götürdüler.

Haftanın altı günü günde on iki saat çalışıyorduk. Orada tahta bir barakada yaşamak zorundaydık. Ama bir duş ve tuvalet bloğumuz vardı, iyi yemek yiyorduk ve bize ödeme yapıyorlardı. Konaklama masrafları, faiz ve rastgele ekstra ücretlerden sonra çok fazla değil ama her Cuma bir zarf alıyorduk. Dinlenmek için bir günümüz vardı. Ve en önemlisi, birbirimize sahiptik. Biz ailelerimize yazıyorduk, onlar da bize cevap yazıyordu. Bu bir başlangıçtı. Sonra Kim-Ly'yi alıp götürdükleri ve beni Lenn'e sattıkları gün geldi.

Üzerimden yana doğru yuvarlanıyor ve yatak sallanmaya başlıyor. Benimle bitiremiyor. Bunu yapamaz. Yuvarlanmalı ve kendi bitirmeli. Havluyu kullanıyor. Bunu küçük bir zafer, içi boş bir zafer, hepsinin en pirus zaferi olarak sayıyorum.

Ve sonra bitti. Epiduralin etkisinin geçmesine izin verdim ve alt yarımı geri aldım. Yatağın ucuna doğru kıvrıldım, o hala cenin pozisyonunda yanımdaydı ve geceliğimi çekip çıktım ve tırabzanı tutup banyoya doğru yürüdüm.

Hasta hissediyorum. Her zaman. kadar hasta.

Banyo kapısını açık tutuyorum çünkü kural bu. Ama bir süre daha orada kalacak, hep öyle yapıyor. En azından buna sahibim. Göreceli bir mahremiyet penceresi. Kendimi temizliyorum. Belki de bir at tabletinin dörtte üçüne, domuz tabletine, inek tabletine, her neyse ona geçmem gerekiyor. Her gün bu kadar farkında olmak benim için çok fazla. Daha fazla kaçışa ihtiyacım var. Daha fazla uyuşukluğa. Yarın ona sorarım.

Klozet buz gibi soğuk ve zemin, muşamba zemin, yumuşak ve pütürlü. Kapı açık ama aşağı inmiyor. Bu nispeten güvenli bir zaman. O küçük havluyla yatağın üzerinde top gibi yuvarlanmış halde kalacak. Ayaklarıma bakıyorum. Sağ ayak bileğim şişmiş ve ayak parmaklarım ileriye değil küveti gösteriyor. Ev sessiz. Evimizdeki gibi elektrikli kombi yok burada. Klima ünitesi de yok. Her yer ölüm sessizliğinde. Düzlüklerde kaybolmuş ve yalnızım.

Birkaç yıl önce bileğimi neredeyse yeniden kırıyordum, tam olarak ne zaman olduğunu hatırlamıyorum. Artık canıma tak etmişti. Planım kemiği sıfırlamak, ayakla doğru ileri pozisyonda kaynaşmasına izin vermek, iyileşmek ve sonra kaçmaktı. Neredeyse başarıyordum. Çaresiz ve aptalca olurdu. Küçük arka yatak odasının zemininde oturuyordum ve elimde onun pençe çekici vardı.

yan. Kaldırdım ve tekrar yere koydum. Başın ağırlığını hissettim. Sapının pürüzsüz, yağlı ahşabını. Şişmiş ayak bileğime vurmaya, hasarın bir kısmını geri almaya ve yeniden yapmaya hazırdım. Gövdemi büküp ağır kafayı kaldırmaya ve savurup kendi bedenime saplamaya hazırdım. Ama bunu .

Ayak bileğim sakatlanmadan önce hayat berbattı ama bundan daha iyiydi.

Ayak bileğim sakatlanmadan önce yürüyebiliyordum, zıplayabiliyordum, dönebiliyordum ve basitçe küvete girebiliyordum.

Bileğim sakatlanmadan önce hep bir umut vardı. Her zaman kaçma şansım vardı.

Muhtemelen şu anda yukarıda uyuyordur, o yüzden acele etmeyeceğim. Biraz beklersem içeri sızabilirim ve belki de o bana yaklaşımadan, başım ondan uzağa dönük, gözlerim duvarda, nefesi benimkine yaklaşımadan uyuyabilirim.

Banyo tavanındaki küf sporlarına bakıyorum.

Yıllar önce ilk kaçış girişimim neredeyse sonuncusuydu.

On üç parça eşyayı aldım, o sırada elimde kalan tek şey buydu. Hala kendi spor ayakkabılarım ve normal kıyafetlerim vardı, cüzdanım ve üzerinde telefon numaraları yazılı kartım da yanımdaydı.

Hazırlıklar eksiksizdi. Karşılaştığım ilk kişiye ne söyleyeceğimi tam olarak biliyordum. Nasıl yardım isteyeceğimi. Beni bir polis memuruna götürmesi için. Arkadaşlarımdan biriyle karşılaşsam nasıl mücadele edeceğimi ve savaşacağımı düşündüm. Köprünün yanındaki çiftlikten Frank Trusssock'a rastlarsam. İyimserdim. Gitme zamanım gelmişti.

Beni fark ettiğinde yoldan belki 400 metre uzaktaydım.

Çok sayıda olmasa da ufukta soldan sağa ve sağdan sola giden arabalar ve kamyonlar vardı. Motorlarını duyabiliyordum. Vites değiştirirken çıkardıkları sesleri. Yolun kenarında bu çiftliğe, onun çiftliğine ait bir tabela vardı. Buradan göremeyeceğim kadar uzakta ve küçüktü. Uzakta yeşil bir otobüs yaklaşıyordu ve ben koşuyordum, eskiden iyi bir koşucuydum. Koşuyordum. Ama o beni yakaladı.

Onunla savaştım, o zamanlar daha güçlüydüm. Başımı otobüse doğru eğerek yardım için bağırdım ama sesim rüzgarla çiftliğine ve denize kadar taşındı. Ondan kaçmak için kıpırdandım, tırmaladım ve vücudumu bir o yana bir bu yana eğdim. Bir katır gibi tekmeledim ve çığlık attım ama sert elleri beni boğdu ve sanki öfke nöbeti geçiren bir çocukmuşum gibi beni Land Rover'ına bindirdi. Beni eve geri götürdü ve kızgındı.

Belli etmese de. Land Rover'da tek kelime etmedi. Ama boynundan kan akıyordu ve ellerinin direksiyonda gergin olduğunu görebiliyordum. Neredeyse kaçıyordum. Beni evin yanındaki alet kulübesine götürdü ve bunu düşündükçe bacağım seğiriyor. Beni kulübeye götürdü ve alet tezgahına oturttu ve duvardan bir çift çelik cıvata kesici aldı. İfadesinde hiç neşe yoktu. Öfke de yoktu. Sakindi, sanki her şey anlamlıymış gibiydi. Ona yalvardığımı hatırlıyorum. Dövüşmedim, o benim için çok güçlüydü, ben de çok yorgundum ve herhangi bir ölümlü ruhun duyamayacağı kadar uzaktaydık. Ona hayatım için yalvardım. Bana kurallarından ve ona ne kadara mal olduğumdan bahsetti. Bunun benim iyiliğim için olduğunu söyledi. Bundan sonra her şeyin daha iyi ve daha basit olacağını söyledi. Artık oyalanmak yok. Sonra cıvata makasını golf sopası gibi salladı ve ayak bileğime sapladı.

Banyo soğuk.

Zemin yumuşak ve tavanın duvarlarla birleştiği yerde küfler büyüyor. İnce bir dantel ağı gibi bir küf ağı. Sifonu çektim. Ellerimi yıkadığımda su hala Rayburn'den gelen sıcak kaynıyor. Karanlık ana odaya ve kilitli televizyon dolabına bakıyorum. Yapabilseydim şimdi gider miydim? Kız kardeşimin mutluluğunu, geleceğini, hayatını tehlikeye atar mıydım? Ne için? Bu ayakla nasıl bir hayatım olabilirdi ki? Geri dönüşü olmayan o noktaya hangi anda ulaştım? Bu geçen yıllar ruhuma silinmez bir şekilde işlendi, kemiklerime kazındı.

Merdivenin en alt basamağına oturuyorum. Burada da bir kamera var, yedi taneden biri. Cıvata kesicilerin olduğu o gün benim dönüm noktamdı. İngiltere'ye yolculuk bir dönüm noktası olabilirdi ve kız kardeşimle ilk çiftlikteki iş de bir dönüm noktası olabilirdi. Ama olmadılar. Alet kulübesinde bana yaptığı şey benim öncesi ve sonramdı. O cıvata kesicileri salladıktan sonra olanları çok net hatırlamıyorum. Sanırım bilincim gidip geldi, siyahtan griye geçtim ve tekrar geri döndüm. Ama ayağımı doksan derece döndürüp maniple ederken bana kurallarını tekrarladığını hatırlıyorum. Ağırlığını ayağıma bastırıp beni sonsuza kadar bu şekilde bırakırken bana kurallarını tekrar anlattı.

Okuldayken 400 metre koşardım. En hızlısı değildim ama yakın bir ikinciydim. Bu benim için iyi bir mesafeydi. Ne kısa sprintler için yeterince patlayıcıydım ne de uzun mesafeler için yeterince soğukkanlıydım. 400 metre benim yarışımdı.

Tırabzana uzanıyorum ve kendimi merdivenlerden yukarı çekip yatağa gidiyorum.

Bölüm 6

Noel sabahı 11'e kadar uyanamıyorum. Lenn'in yılda bir kez izin aldığı bir gün, bu yüzden tüm yılın en kötü günü. Domuzlarını beslemek için verdiği kısa bir mola dışında bütün gün evinde. Tüm iç kapılar açık, kitabımın bir sayfasını ya da Kim-Ly'nin mektuplarından birini gizlice okuma fırsatı yok. Onunla aramda hiç mesafe yok.

Kafam sisli. Dozumu günde bir at hapının dörtte üçüne çıkarmayı kabul ettiğinden beri son altı haftadır uyuşmuş durumda. Belirsiz. Geçtiğimiz haftalarda ne olduğunu sorarsanız, size hiçbir şey olmadığını söyleyebilirim. Zaman akıp gitti. Hava yağışlı ve durgun ama hiçbir şey olmadı.

"Mutlu Noeller Jane," diyor ben nefes nefese, ter içinde merdivenin kaba alt basamağında dururken. "Beş dakika içinde bir fincan çay ve kıymalı turtalarından birini alayım lütfen.

Yıkanmak için banyoya girdim, kapı ardına kadar açıktı. Arka dişlerimden biri ağrıyor. Yüz ifadem yeni kesilmiş bir hayvanınki gibi. Gözlerimin kenarlarında uyku kabuğu var ve pembe bir çamurla kaplanmışlar. Geceliğimi başımın üzerine çekiyorum ve arkamda beni izleyip izlemediğine bakmıyorum. Tüylerim diken diken oluyor. Bir kafesin içine hapsolmuş bir bağımlı. Yeni bir hapa ihtiyacım var ama hala yeterince uykuluyum, yeterince mumyalanmışım, pek bir şey umurumda değil. Yine de bugün, onun evinde geçirdiğim bu yedinci Noel günü, ona söylemeyi seçtiğim gün.

Musluktan akan su ılık. İşimi bitirip giyiniyorum ve bunu nasıl ifade edeceğimi ve buna karşılık ne söyleyeceğini düşünmeye çalışıyorum. Cevap olarak ne *yapacağını*. Ağzımın tadı haftalardır dişlerimi fırçalamamışım gibi ve sağ ayak bileğim gevşek, kemikler normalden daha yumuşak, daha yatkın.

"İşte çayınız," diyorum ona, böcek ilaçlı bardağını yanına koyarak koltuğunda.

"At yarışı" diyor.

Televizyon gündüzleri hiç açık olmaz ama bugün Noel. Bir okul çocuğu gibi at yarışlarını izliyor, çoraplı ayakları ekranı gösteriyor. Ben de

elim demir sapını kavırıyor, kolum kafatasına bir metreden daha yakın, aklım ve kalbim yine çelişki içinde. Eğer bu adamı öldürürsem kız kardeşim burada yıllarca boşuna çalışmış olacak. Bunu yaparsam, tek bir anlık coşku için hayatını mahvedeceğim. Bundan daha güçlü olmalıyım. Rayburn'e iki budaklı kütük atıyorum ve ateş kapısını kapatıyorum.

"Turta," diyor. "Kıymalı turta.

Annesinin tarifi olan üç kıymalı turtayı ocağın ısınan fırınında ısıtıp tabağına koyuyorum ve sonra mutfak lavabosunun başında duruyorum, ellerim porselen dudağı bir dağcının granit bir çıkıntıya tutunması gibi kavırıyor. Gün sırlıklam. Daha önce de soğuk Noeller geçirmiştik, hatta bir yıl kar yağmıştı ama bu, Noel günü bizi aldatan ıslak Kasım havası. Güneşin ufkun hemen üzerinde, bulutların altında, yeryüzünün üzerinde, içinde yaşadığımız dar şeritte oturduğu saati kaçırdım. O saatte komadaydım. Bir at hıpyıla ilaçlanmışım. Dışarıda çiseleyen yağmur o kadar ince ki görülemiyor, sadece hissediliyor.

Ona sonra söylerim. Neredeyse mutlu olduğu tek gün, normalin dışında bir şeye sahip olduğu tek gün. Her zamanki yemek rutinde bir kesinti. Bugün jambon, yumurta ve cips yemeliydik. Ama yemeyeceğiz. Bugün özel haberlerimi vermek için seçtiğim gün. Son haftalarda kontrolüm altında olan bir şey. Eğer beni öldürürse, kurallarına göre, Kim Ly iyi olacak. Bu da var. Kendimi öldürürsem sınır dışı edilecek. Onu öldürürsem, sınır dışı edilecek, köprüyü geçtikten sonra çiftlikteki arkadaşı Frank Trusssock bunu görecek. Eğer kaçarsam, sınır dışı edilecek. Ve o çok yakın. On sekiz ay sonra tüm parasını ödemiş olacak. Belgesiz tabii ki ama parası ödenmiş ve bizi buraya getiren adamlardan kurtulmuş olacak. Hayatını yaşıyor olacak. Geleceği sadece ve sadece onun ellerinde olacak. Ve annesiyle babasına bolca para gönderecek. O zamana kadar çaresiz olacaklar, eğer hala değillerse. Bir keresinde hala hayatta olup olmadıklarını düşünmüştüm ve sonra bunu bir daha asla düşünmemek için kendimle bir anlaşma yaptım. Tabii ki hala hayattalar. Cuma günleri birlikte bira içip fıstık yiyorlar. Hâlâ o neşeyi paylaşıyorlar. Eğer alternatifini hayal etmeye başlarsam dişlerimi sıkıp tırnaklarımı avuçlarıma geçiriyorum ve bu da düşüncenin geri kalanının uzak durmasını sağlıyor.

"İlaçlarını getireyim, Jane.

Cam kavanoza uzanıyor. Bu haplar soluk ve yarısında bir oluk vardır. Onları bir ziraat tüccarından satın alır ve

asla bir etiket, bir isim, bir logo ya da olası yan etkilerin bir listesi yoktur.

"Al bunu.

Bir hapın dörtte üçünü yutuyorum. O kadar büyük ki bunu güçlükle yapabiliyorum çünkü tabletin kenarları gırtlığımı sıyrıyor ve mideme doğru indiğini hissedebiliyorum. O noktaya kadar çoktan işe yaramaya başlamıştı ve ben hafiflemiştim ve kendi içime çekilmiştim. Derim eskisinden on kat kalın ve kendi iskeletimin içinde saklanıyorum.

"Boxin' Day'den önce yemek yiyeceksek şu kuşu alsak iyi olur.

Banyoya girip kapıyı kapatıyor ve kilitliyor. Patateslerini soymaya başladım. Hindi, Spar mağazasından alınmış bir taç. Kendi küçük fırın tepsisinde duruyor, ben de onu Rayburn üst fırına atıyorum ve orada güzelce kurumasını sağlıyorum. Onun bir çiftçi olduğunu düşünürsek, şehirli insanlar gibi yiyoruz. Bir sebze tarlamız ve bir sürü tavuğumuz olsaydı çok daha iyi yaşardık. Daha zengin. Eskiden bunu ona önerirdim. Sefil varlığımı zenginleştirmek için çabalardım. Çok kötü bir işi en iyi şekilde yapmak için. Artık öyle değil. Spar mağazasından aldığım yiyecekleri yiyerek her günü atlatıyorum ve daha iyisini aramayı bıraktım.

"*Raiders of Lost Ark* birazdan," diyor banyodan çıkarken ellerini tulumuna sürterek. "İzledin mi?"

Bir patates daha soyuyorum, ellerim suyun altında rüya gibi ve annesinin soyma bıçağının ucunun işaret parmağıma girmesine izin veriyorum. "Hayır," diyorum ona, tırnağımın hemen altından ince bir kan ipliği yüzüyor, spiral çiziyor ve yelpaze gibi açılıyor.

"Gooden," dedi. 'Kuş pişerken onu izleyeceğiz.'

Yemeği hazırlamaya devam ediyorum. Parmağımdaki kesikten dolayı hiçbir acı hissetmedim ve hissetmiyorum. Haplar o kadar iyi. Soğuk musluğun altına tutmadım, babamın bana öğrettiği gibi başımın üstünde tutmadım ve mutfak rulosuna sarmadım. Sadece Noel yemeğine karışmasına izin veriyorum.

"," diyor sandalyesinin kolçağına vurarak.

Sebzeleri Rayburn ocağının üstüne koyup saatlerce onun sevdiği şekilde, annesinin yaptığı gibi kaydattıktan sonra koltuğunun yanında yere oturuyorum.

Saçımı okşuyor.

Parmağımın döşeme tahtalarına kanamasına izin verdim.

Daha sonra her şeyi temizleyen ben olacağım ama umurumda değil. Kesiği kurcalıyorum ve kanın pıhtılaşmaması için iyice açıyorum.

Televizyonun tepesi ile bizi izleyen kamera arasında bir noktaya odaklanıyorum. Ve şu anda evde neler olduğunu düşünüyorum. Yemekleri. Toprağın ve havanın kutsanmış sıcaklığını. Canlı renkler. Hayal edilebilecek en parlak renklerde açan çiçekler, Lenn'in gelecek bahar yetiştireceği yağlı tohum kolzadan daha parlak. Belki de kardeşlerim bir alışveriş merkezini ziyaret etmek, birbirlerine küçük hediyeler almak ve *bánh bèo* yemek için Saygon'a gitmişlerdir. Gülüyor, gevezelik ediyor, birbirlerinin kollarını sıvazlıyor ve birbirlerinden salatalığı uzatmalarını istiyor olacaklar. Yemeklerini paylaşacaklar. Gülümseyecekler.

Ayağa neredeyse düşünüyordum. "İyi misin, Jane?"

"Peki," diyorum, sağ bacağımı dizimden tutup kaldırıyorum, sandalyesinin arkasına tutunarak banyoya gitmeme yardım ediyor.

İşerken canım acıyor. Haplar bunu gerçekleştiriyor, daha sık işeme ihtiyacı duymama neden oluyor ve bunu dayanılmaz derecede acı verici hale getiriyorlar. Sürekli savaştan vücudum içten içe çürüyor. Bağımlılık. Hayvan ilaçları insan bedenimi kirletiyor. Ona bugün söyleyeceğim, söylemek zorundayım.

Çam masada yemek yiyoruz. Spar mağazasından aldığı iki Noel krakerini annesinin tabaklarının yanına koyuyor. Noel'den sonraki hafta bir kutu alıyor ve o kutu bize altı yıl yetiyor. Her yıl aynı geleneği sürdürüyor. Ağaç yok, süsleme yok, hediye yok, şarkı yok, kart yok. Ama her zaman iki Spar kraker.

"Fena değil," diyor çatalına hindi göğsü, kızarmış patates ve lahana doldururken. "Belki gelecek yıl fırında daha fazla zaman geçiririz, ha?"

Gelecek yıl. Seneye hala burada olacak mıyım? Nasıl ?

Başımı sallıyorum.

Yiyorum ve tadı her hafta sonu onun için pişirdiğim Pazar rostosu tavuğu kadar yavan. O kuru tavukla bunun arasında hiçbir fark yok. Aynı karkasla ona erişte, karabiber, nane, kişniş, acı biber ve yeşil soğanla zengin, hoş kokulu bir *Phd'* suyu yapabilirdim. Ama o buna izin vermiyor. İlk günlerde en azından öğle yemeği için kendime pişirmeme izin vermesi için yalvarırdım. Malzemeler ucuz. Ama *artık İngiliz yemeği yemen gerektiğini* söylerdi Jane, *artık İngiltere'de yaşıyorsun.*

Kırmızı krakeri bana doğru itiyor. Tutuyorum.

Göz temasını sürdürürken sonunu çekiyor. O ölü balık gözleri. Yavaşça çekiyor ve bana bakıyor ve sonra ayrılıyor ve patlıyor ve

Gülümser ve şapkasını, şakasını ve oyuncağını çıkarır.

"Mini tornavidalar," diyor. Sonra şapkasını çıkarıyor. Mavi. Şakayı okur ve gülümser ama paylaşmaz.

Krakerimi ona uzattım ve yine aynı şeyi yaptık. Ben kazandım. Oyuncak bir anahtarlık. Şaka beş yıl önce yaptığım şakanın aynısı. Şapkayı taktım. Kireç yeşili. Anahtarlığı benden aldı. "Bunu alacağım, işime yarayabilir, yarayabilir.

Rayburn'ün kapısı açık oturuyoruz. Dizinde küçük bir karton kutu Quality Street çikolatası var. Onları seviyor. Çilekli ve portakallı olanlar hariç hepsini. Onları ezilmiş ayağımın yanına yere bırakıyor.

'Kutuda hiçbir şey yok, hiç olmadı' diyor. 'Eski günlerdeki gibi değil, Morecambe ve Wise. Annem eskiden onlara ulurdu.

Her Noel'de söylüyor ama hiçbir şey yapmıyor. 'Saçmalık, gerçekten,' diyor. "Lisans ücreti ödemeye değmez.

Televizyonu kapatıyor ve sandaletimin yanına bir çilekli krema daha bırakıyor, onun sandaleti.

'Neden iyi bir banyo yapmıyorsun,' dedi.

Kollarımdaki tüyler diken diken oluyor ve pencerelerden, duvarlardan ve o düzensiz banyo zemininden gelen soğuk inciklerime kadar süzülüyor. Koltuktan uzaklaşıyorum ve parmak ucumdan sıçrayan kanın üzerine dizdiğim paketleri topluyorum ve dengesiz bir şekilde ayağa kalkıp onları Rayburn ateşine atıyorum. Alevler kırmızı ve turuncu plastik ambalajları yuttukça karıncalanıyor ve sığıyor. Büzüşüp yok oluşlarını izliyorum. Isıya ve dumana dönüşmelerini. Parıltı gözlerimi acıtıyor ve çam masanın yanına gidiyorum.

"Lenn, sana söylemem gereken bir şey var. "Summat'a mı söyleyeceksin?

"Sanırım-

"Senden istemediğim hiçbir şeyi bana söyleme. Şimdi banyoya gir ve banyoyu hazırla.

"Lenn.

Bana bakıyor, dilinin ucunda bir şekerleme parası görünüyor. "Ben hamileyim.

"Sen ne?

Birbirimize bakıyoruz. Ağzındaki şekerlemeyi çıkarıyor ve ben de destek için masaya tutunuyorum.

"Nasıl?

Omuz silkiyorum.

'Senin içinde hiçbir şey yapmıyorum.

Hiçbir şey.' Biliyorum.

"Havlumu

kullandım.

Biliyorum.

"Bunu mi planladın? Neyi?

Ayağa kalkar ve hışım la odadan çıkar, ön kapıdan çıkarken ceketini kapar. Botlarını giyerken tökezliyor. Televizyon dolabının kilidi açık, ilk kez kilidi açık bırakıyor. Mavi kraker şapkası hala kafasında, avlusuna doğru ilerlerken pencereden onu izliyorum. Domuzlarını beslemeye gidiyor.

Bu bebeği düşünmem gerektiğini biliyorum ama gerçekten düşünmek için çok küçük. Çok saçma. Onu hissedemiyorum bile. Göğüslerim ağrıyor, daha dolgunlar ve cildim farklı hissediyor ama bu şeyi bir bebek olarak düşünemiyorum. Ve her neyse, bu onun. Bu çocuk büyüyünce nasıl bir canavara dönüşecek? Ne şeytani? Soyun devamından ben sorumlu olamam. Bu bir suç olur. Geçtiğimiz haftalarda, adet dönemimi kaçırdığımdan beri, ne olması gerektiğini anladığımdan beri, bu çocuğun büyüyüp bir yetişkin olmasından endişeleniyorum. Onun gibi görünmek. Onun gibi olmak.

Ama şimdi düşünmem gereken benim. Dokuz ay boyunca onunla birlikte ön yatak odasında, onun yatağında uyumak zorunda kalacağım. Küçük arka yatak odasında ayda altı gün izin yok. Banyo yapmamı istemesinden kaçmak yok. Dokuz ay boyunca bundan uzak kalamayacağım.

Onu öldürmeyi düşündüm ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Belki haplardan birini almasaydım, öksürseydim, bunu birkaç kez yapsaydım. Bu çiftlik tabletlerinden, bu veteriner ilaçlarından aşırı dozda alabilir miyim? Bebeği öldüreceği kesin. Ya da belki sadece ikimize de zarar verirdi. Bizi hasta eder.

Bebeğin gitmesini istiyorum. Eğer onu istemezsem, kendime onun sadece olduğunu, onun daha küçük bir versiyonu olduğunu, iğrenç bir kopyası olduğunu söylersem, bedenim onu dışarı atabilir. Atabilir. Bu çocukla hiçbir bağım yok, bağlılığım yok, sevgim yok. Gitmesini istiyorum.

Şimdi ne olacak?

Bütün bunlarla nasıl başa çıkacağım? Bileğimle mi?

Plastik ambalajlı kanepeye oturuyorum ve Quality Street kutusuna uzanıp en sevdiği yeşil üçgeni, pralini alıyorum, ambalajını açıyorum ve dilimde erimesine izin veriyorum.

Bölüm 7

Sevgililer Günü'nü kaçırdım.

Geçmiş yıllarda duvardaki Massey Ferguson takvimine bakardım, mutfak lavabosunun penceresinin yanında duran, her Ocak ayında aynı pirinç iğneye astığım takvime. Şimdi o takvimi kaldırsam yedi delik bulurum. Küçük bir atış poligonundaki mermi deliklerine benzerler, hepsi birbirine yakın, ne kadar zamandır burada olduğumu, ne kadar zamandır onun çiftçilik takvimlerini duvarına iliştirdiğimi gösteren bir küme. Ama artık zamanı farklı şekilde hesaplıyorum. Onunla bir ilgisi yok, onun bir parçası olduğu bir şey değil. Günlüğüm, takvimim, saatim: hepsi benim bedenimin içinde.

Göstermeye başlıyorum.

Sırtımla ya da kıyafetlerimle, onun kıyafetleriyle ilgili özel bir sorun yaşamıyorum. Ama hissedebiliyorum. Onu, onu, onu. Ona güvenmiyorum ama seviyorum. Bu nasıl oldu? Nefret ve korkudan sevgiye. Çoktan. Bu küçük şeyi sık sık, her zaman, uyanık olduğum her saat düşünüyorum. Bir süre ondan nefret ettim ve sonra aniden onu kabullendim.

Bu bebek benim olacak, onun değil.

"Su ısıtıcısını aç. ellerim donuyor."

Rayburn'den dökme demir su ısıtıcısını alıp musluktan dolduruyorum ve ocak gözünün kapağını açıp aşağıya yerleştiriyorum. Alttaki damlalar tıslıyor ve sıcak yüzeyin etrafında yuvarlanıyor ve sonra yok oluyorlar.

Lenn'in üstü başı boya içinde. Yeni tulumunu giyiyor, çiftlik malzemeleri kataloğundan almış, hala fotoğraf makinesinden uzakta erişebildiğimde okuduğum, yeni bilgilere, yeni dile, yeni görüntülere aç olduğum katalog. Argos katalogu bana yıllarca iyi hizmet etti. Bana çok şey öğretti. Sayfalarında, dizininde, fotoğraflarında, binlerce ürün arasındaki ince farklarda rahatlık buldum. Ama bu daha önceydi.

Pencereden dışarıya, patikaya, kilitli yarı yol kapısına ve ötesindeki yola bakarak, "İhtiyar saban ömrünü doldurmak üzere," diyor. "Şanslıysak belki bir yıl daha dayanır.

Ona böcek ilaçlı tatlı bej çayını veriyorum.

"Alet kulübeni toplamamı ister misin?" diye sordum. "Burada işim bitti.

Bana baktı ve karnıma baktı. "Orada hiçbir şey saklamayın ya da aptalca oyunlar oynamayın, hiçbir şeyi hareket ettirmeyin.

Başımı sallıyorum ve bana boş kupasını uzatıyor, tırnaklarını çevreleyen mavi boya ve kanlı tırnak etleri.

Noel'den beri ziyarete gelen kadını düşünüyorum, atı için bir tarla isteyen kadını. Adını hatırlamaya çalışıyorum ama . Beynim uyuşmuş. Yumuşak. Kesin değil. Kızıl saçları vardı ve tüm yüz hatlarıyla gülümsüyordu, bunu hatırlıyorum.

Dün gece Lenn bana karavan tatillerinden bahsetti, çocukken annesiyle yaptığı tatillerden. Bebeği beri bana onlardan daha sık bahsediyor. Çok detaylı değil, duygusallık yok, sadece nereye gittiklerini ve ne kadar süre kaldıklarını anlatıyor. Duygudan ziyade lojistik. Crabbing. Şekerleme. İçinden kelimeler geçen şekerden yapılmış taş. Hala hayal edemiyorum ama deniyorum. Atari salonları olan iskeleler. Uçurtmalar. Bunların onun en sevdiği anılar olduğunu söyleyebilirim. Onlara tutunuyor. Belki de annesi Jane'in onu bu kasvetli çöl çiftliğinden kaçmasına izin verdiği günlerdi.

Ayağımı dinlendiriyorum. Zonkluyor ve acısıyla gözlerime batıyor ama dinlenmem gerekiyor ve haplar beni yarı yolda bırakmaya başlıyor. Daha fazlasını istiyorum. Tam haplar, tamamı, uçları koparılmamış. Vücudum onları istiyor ama sanırım bebek de istiyor. Daha fazlasına ihtiyacımız var. Sistemimi başka şekillerde bozacak, bunu biliyorum ama daha fazla ilaç istiyorum. Ayrıca istemiyorum da. Çünkü ne kadar alırsam ona o kadar çok ihtiyacım olacak ve bana istediğini o kadar çok yapabilecek ve bebek için o kadar büyük bir risk olacak ve en korkuncu da ayrılmak için o kadar çok direneceğim. Daha doğrusu, kız kardeşimin güvende olduğu ve buradan sonsuza dek ayrılabilceğim akıllıca bir plan yapmaya o kadar az enerji harcayacağım. Ama bugünlerde ne bir düğme dikebiliyorum ne de çamaşır makinesini ayarlayabiliyorum, beynim çok çamurlu. Geçen ay bütün bir haftayı doğru dürüst bir şey düşünmeden geçirdim.

Kalktım ve dışarı çıktım.

Bu onun kameralarından aldığım tek nefes. Artık arka odada vakit geçirmek yok, sadece o lanet çarşafın bir tarafında o ve altında ben. Her gece.

Gün açık ve gökyüzü eriyen buzul suyu kadar mavi. Şu anda kilitli yarı yol kapısının yanındaki püskürtücüyü boyuyor. Ağırlığımı ayak bileğimden uzak tutmak için elimi duvara dayayarak evin dışında topallayarak dolaşıyorum. Evin

Zemin artık sert. Ölü otlar ve böcekler yok. Kuleler dünyanın kenarındaki kalkık çiviler gibi orada, her biri bir işaret, bir sembol, işaret eden ve 'ben buradayım, güvenliğe gel' diyen bir parmak ve onları her gün görüyorum ve onlara ulaşamıyorum. Bir tanesi sinir bozucu olabilir ama yedi ayrı kiliseyi görebilmek bir tür kötü niyetli şaka gibi.

Uzanıyorum ve parmak ucumun sarı, sert kaynamış bir kıvrımlı pürüzsüz kenarını takip etmesine izin veriyorum. Soğuk gecelerde çatlayabilir ama ana kadar sorun yok. Noel'den beri, Lenn'e bebekten bahsettiğimden beri daha fazlasını saklıyorum. Onlara ihtiyacım olabilir. Şeker önümüzdeki yorucu günlerde işime yarayabilir.

Kulübese zaten düzenli, eski ahşap aletler kancalarından sarkıyor, bir kova yağlı kum hazır ve köşede duruyor, durulanmış kürekler ve çatalar içine daldırılacak, pürüzlü kristaller onları saf çeliğe geri temizleyecek, yağ bir sonraki kullanıma kadar onları kaplayacak. Lenn aletlerine özen gösterir.

Cıvata kesiciler burada. Her zaman burada. Bana hatırlatıyor. Duvarın ucunda yatay olarak uzanıyorlar ve iki adet 6 inçlik çivinin üzerinde duruyorlar. Benimle alay ediyorlar. Beni burada tutan bir kelepçe yok, ayak bileğime kilitlenmiş bir kelepçe yok. Ama yine de hapsedildim.

Onun fırçasıyla yerleri süpürüyorum, odun talaşlarını soğuk ve kuru havaya itiyorum. Dışarıdan içeri sızan otların saçakları sarı. Poşetimden kitabımı çıkarıyorum, annesinin poşetini ve okuyorum. Lennie'nin cebinde bir fare sakladığı bölüm. Ölü bir fare. George'un onu bulduğu ve ondan aldığı bölüm. Uzanıp elimi yumruğumun üzerine koyuyorum. Sertti. Bebek hareket etmiyor. Belki sonra gelir. Ama bebeğin uyuşturucular, burada yaşamak, köydeki Spar dükkanından aldığı berbat yiyecekler, beslenme eksikliği, hayatımdaki neşe eksikliği yüzünden hareket etmediğinden endişeleniyorum.

Şu anda *Tết*, Vietnam'ın yeni ay yılı. Buradaki yedinci, bu ülkedeki dokuzuncu yılım. Bizim için Noel'den daha önemli. Sıcak, nem, kırmızı ejderhalar, ziyafet ve birkaç günlüğüne bir araya gelme zamanı. İlk çiftlikte yaşadığım *Tết* kutlamaları acımasızdı, ama bununla karşılaştırıldığında her şeydi. Kim-Ly ve ben her Cuma aldığımız nakit ödeme paketi zarflarından para biriktirirdik. Kasabanın kenarındaki Tesco'dan alabildiğimiz kadar malzeme alıyorduk. İkinci yıl mercimek ve haşlanmış pirincin yanında maş fasulyesi püresi bulduk ve ikimiz de gülmekten ağladık. Memnuniyet. Rahatlama. Evde hazırladığımızın yarısından az olan yemekleri pişirdik ve *Bánh chWng* yapışkanını paylaştık.

Polonyalı ve Romanyalı ev arkadaşlarımızla pirinç paketleri. Çok hoşlarına gitmişti, gerçekten. O zamanlar tadı tuhaftı ve yeterince iyi değildi, ama bu düzlükten geriye baktığımda o yemekleri devlet ziyafetleri olarak görüyorum. İki kişilik bir evde dokuz kişi yaşıyorduk, yere döşekler serilmişti, insanlar bağdaş kurarak oturuyordu, aramızda dumanı tüten yemek kapları, kola kutuları ve bira şişeleri vardı. Polonyalılar ve Romenler bize karşı nazikti. Adil davrandılar. O ilk çiftlikten ayrıldığım günden beri doğru dürüst içki içmedim. Lenn'in annesi içki içmezdi, Lenn de içmezdi.

İçeri girdiğimde ev serindi, ben de söğüt ağacından yaktığım ateşi yaktım ve üst kattaki yatakta dinlenmeye çekildim. Gündüzleri 'genç' yüzünden yarım saat dinlenmeme izin veriyor. Ellerim çocuğumun üzerinde, karnımın, sürekli değişen sert karnımın üzerinde yatıyorum. Bu kımıldamayan küçük insana ne olacak? Onları bu dünyaya, bu yere nasıl getireceğim; onlara nasıl bakacağım? Lenn'e bir doktora ya da ebeye gitmeyi sordum ve o da 'pek değil' dedi. Ona bebek bezlerini, beşiği, bebek kıyafetlerini, bu çocuğun ihtiyaç duyacağını bildiğim ya da bildiğimi sandığım şeyleri sordum. Sorularımı duymazdan geldi. Haplar başımı zonklatıyor ama bileğime iyi geliyor. Tehlikeli bir denge oyunu. Dinlenme molamın bitmesine on dakika kaldığında derin bir uykuya dalıyorum ve sonra uyanıyorum ve saat beşe on var diyor. Panik içinde tırabzana tırmanıyorum ve onu koltuk altımdan sıkıca tutarak, bir dağ geçidinden iner gibi aşağı iniyorum, o giriş holüne varmadan ve mavi işaretli tulumunu, botlarını ve yün şapkasını çıkarmadan hemen önce dibe varıyorum.

"Turta kokusu alamıyorum? Bir sorun mu var?" 'Ateşi yaktım, birazdan hazır olur.

Banyoya giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Buzdolabından turtayı alıyorum. Dün gece kuru kızarmış tavuktan kalanlarla yapmıştım ve Rayburn'ün ana fırınında mümkün olduğunca yükseğe yerleştirdim. Ateş kutusunu odunla dolduruyorum ve ateşi yakmak için havalandırma deliklerini açıp üflüyorum.

Lenn tekrar içeri girer ve kasetleri incelemek için bilgisayarın başına oturur.

"Lavaboyu doğru düzgün temizlememişsin," diyor. "Annem her gün çamaşır suyuyla yıkar, sonra da fırçalardı.

"Tamam," dedim.

"Bekle.

Fırındaki turtayı kontrol ediyorum, içimden bir ses pişerken çıkan kokunun onu yatıştırabileceğini söylüyor.

"O zaman ayaklarını ne kadar uzattın? Ona baktım.

"Bunu bir daha yaparsan o mektupları senden alırım, tamam mı? Burası lanet olası bir tatil kampı değil, annem burada canını dişine takarak çalışırdı ve sen kirasız, dünya umurunda olmadan, elini kolunu sallayarak bu ülkeye, bu eve geliyorsun ve öylece yatıyorsun. Döndü ve doğrudan bana baktı. "Buna izin vermeyeceğim, Jane.

Benim adım Jane değil.

"Domuzları beslemeye gidiyorum, geri döndüğümde masada olsun.

O gittikten sonra turtaya bakıyorum, ısınıyor, hamur renkleniyor ama içi muhtemelen hâlâ soğuk. Geçen ay kimlik kartımı almıştı. Bana banyo yaptırdıktan sonra kullandığı küçük havluyu koymayı unutmuştum. Çarşaf dolabından çıkarmadım ya da yatağın onun tarafına koymadım ve işinin bitme zamanı geldiğinde normalden farklı bir inilti çıkardı. Sanki o havlu olmadan acı çekiyormuş gibi. Sonra beni aşağı indirdi ve kalan üç eşyayı plastik kaplı kanepeye koydurdu ve birini seçmemi istedi ve şimdi işler böyle devam ederse gerçek adımlı, doğum günümü, doğum yerimi unutacağım ve bana hatırlatacak kimlik kartım olmayacağından korkuyorum.

Ön tarafta bir ışık var.

Topallayarak pencereye gittim ve elimle buğuyu sildim. Kilitli yarı yol kapısının yanında bir kamyon var. Ön kapıyı açıyorum ve soğuk bir hava kollarımı serinletiyor, tüylerimi diken diken ediyor ve etimi çarpıyor.

Bu bir itfaiye aracı.

Ön taraftaki taksiden adamlar iniyor. Ben dışarı çıkıyorum.

Bir şeyler bağıyorlar ama onları duyamıyorum.

Üniformalılar, resmi üniformalar, şapkalar, yansıtıcı ceketler, botlar.

Üç ya da dört kişiler. Bana doğru yürüyorlar. Elimizi uzatıyorum ve Lenn'in atv'sinin çığlık atan motoru onları karşılamak için koşarken seslerini bastırıyor. Konuşmalarını izledim. Bana bakıyorlar ve içlerinden biri Lenn'in elini sıkıyor ve sonra itfaiye araçlarına geri dönüp uzaklaşıyorlar.

Bölüm 8

Paskalya hafta sonu ve o yağlı tohum kolza ekiyor. Bunun yılın en önemli ürünü olduğunu söylüyor.

Lenn'e çiftlik evrak işlerinde, sübvansiyon formlarında ve yeniden sipariş vermede yardım ediyorum. Rakamlarla aram ondan daha iyi ve bu onu benden uzak tutuyor. Benden her zaman yaptığım gibi fırçalamamı, temizlememi ve yemek yapmamı bekliyor ama şişliğim, sırtımın bu kadar kötü olması ve ayak bileğimin her zamankinden daha fazla şişmesi nedeniyle daha fazla oturmam gerekiyor. Masaüstü bilgisayar kullanıyorum, o da beni izliyor.

Frank Trussock'un oğlu bir itfaiyeci. Lenn bana itfaiye aracının burada ne işi olduğunu hiç söylemedi ama o gece telefonda konuşurken kulak misafiri oldum. Frank'le konuşuyordu. Köye yeni gelen kızıl saçlı kadın hakkında sorular soruyordu.

Gökyüzü yılın bu zamanlarında en ilginç halini alır. Renkler ve aynı zamanda derinlik. Girdaplar, gofretler ve sahte dünyalar. Çağlar boyunca oluşmuş tortul kaya tabakaları gibi bulut katmanları. Bu sabah erken saatlerde toprak seviyesinin üzerindeki her şey gül pembesiydi.

Lenn içeri girerken, 'Cips al,' diyor, arkasındaki alacakaranlık grisi kapı çerçevesi. "Ve yumurtaları çok sert kurutmayın, cıvık kalsınlar.

Ben dondurucudan fırın cipslerini çıkarırken o da oturup günün kasetlerini gözden geçiriyor.

'O kadın hakkında söylediğini biliyorsun,' diyorum.

Homurdanıyor ve sulu gözlerini ekrandan ayırmıyor.

"Bebek için.

"Neden ?" "Kadından. Sen

dedin ki-'

'Kadına ihtiyacım yok, fikrimi değiştirdim. Kendim yapamayacağım hiçbir şey yok.' Bana baktı. "Ocağa cips koy ve buraya gel.

Ben .

"Filmleri . Hangi

filmleri?

O kenara çekildi ve ben de bilgisayarın başına oturdum.

"Bana gösterdiklerinin hepsi. Kısa filmler. Çamaşır makinesini tamir ettiğim zaman. Şunu bunu nasıl tamir edeceğini anlatan videolar.

"YouTube mu?" "İşte bu.

Google'da YouTube'u aratıyorum ve internet çok yavaş olduğu için ana sayfanın yüklenmesi dakikalar alıyor. Sıcak yağ kokusu odayı doldurmaya başlıyor.

"Senden ne zaman çıkıyor?

Karnıma dokunuyorum.

Aşağı baktı ve "Ne zaman çıkacak Jane?" diye sordu. "Yakında.

"Nasıl yapılacağına dair video çekin. Annem benimle yapmıştı, anneler bunu binlerce yıldır yapıyor, bundan daha iyisi olamaz. İyi bir video bul ve yumurtalarla ilgilen.

"Ama bir kadın tanıdığını söylemiştin. Tedirgin görünüyor. 'Lütfen, Lenn. Düzgün bir yardıma ihtiyacımız var.

'Videoyu çek yoksa hiçbir şey bilmeyeceğiz, değil mi? "İyi bir adam bul.

Evde kendin yap doğumları aratıyorum ve sonuçları

bekliyorum. 'Bunlar onlar,' diyor.

Birini seçiyorum ve tıklıyorum.

'İşte bu kadar' diyor.

Koltuğu boşaltıyorum ve Rayburn'ün üstünde, annesinin dökme demir tavaşında jambon ve yumurta kızartmaya başlıyorum. Yağ sıçırıyor ve bileğimi yakıyor, kızarmasını izliyorum ve buna izin veriyorum.

"Film çalışmıyor," diyor. "Ah, şimdi geliyor.

İzleyemiyorum.

Ocağın başında duruyorum, ateşin sıcaklığı tümseğimi ısıtıyor ve yumurta aklarının kabarıp çalkalanmasını izliyorum.

Bilgisayardan çığlıklar yükseliyor.

Lenn kendinden geçmiş durumda, kafasını monitöre yaklaştırmış, elleriyle masayı kavırıyor.

Yumurta beyazlarından birinin üzerinde büyük bir kabarcık oluşuyor, ben de annesinin spatulasıyla patlatıyorum ve kabarcık sönüp yağın içinde batıyor ve cızırdıyor. Çığlıklar değişiyor. Artık çığlık atan bir bebek ve annesi sessiz. Omuzlarım gevşiyor. Lenn az önce bir bebeğin doğuşunu izledi ve o bebek iyi olmuş gibi görünüyor.

"Cehennemin dibi" diyor.

Yumurtaları yavaşça çeviriyorum ve tavadan tabaklara kaydırıyorum; üçü ona, ikisi bana. Jambon. fırından alıp çalkalıyorum ve onun sevdiği şekilde diziyorum ve iki tabağı da masaya koyup ikimiz için de limonlu kabak döküyorum.

"Sorun değil," diyor bıçağını akan yumurta sarısına daldırarak. 'Fazla bir şey olmayacağını biliyordum. Yapabilirim.

misin?

"Ama bir şeyler ters giderse," diyorum. "Eğer bir komplikasyon olursa.

Jambonlu yumurtasını çiğniyor ve temiz traşlı çenesinde bir parça yağ parlıyor.

'Eğer bir sorun çıkarsa o zaman bakarız. Kulaktan kulağa oynayın.' Yemek yiyorum ve bebek tekmeliyor. Bir protesto.

Geçen gün onun için iyi bir isim düşünmüştüm, güçlü bir isim, ama şimdi hatırlayamıyorum.

"Hiçbir şey , değil mi?" "Pardon?

"İlk günlerde neler olduğunu değil mi?

Frank Trussock'un minibüsünün arkasında buraya kadar getirilmek. Hiçbir şey söylenmeden. Bir bardak su içmeme izin verilmedi. Kız kardeşimin nereye götürüldüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu uçsuz bucaksız, özelliiksiz tarım arazisini ilk kez görmek. Lenn'i ilk kez görmek. Kilitli yarı yol kapısında bir paket gibi ona teslim edilmek.

"Var," diyorum.

". Seni balayında nereye götürdüm?' Yemeğime bakıyorum.

Hatırlıyor musun?

Ona bakıyorum.

Skeggie'ydi, hatırlıyor musun? İki gece. Bayılmıştın.' "Balayı mı?

"Eski güzel günlerden pek bir şey hatırlamıyorsun, değil mi o kafan?

"Eski güzel günler mi?

Yanlış hatırlamamın sebebi ilaçlar değil. Eski güzel günler diye bir şey yoktu, ne seninle, ne de başka biriyle, tek bir eski güzel gün bile yoktu.

Kameraları yerleştirdiği günü ve bana ilk karısından bahsettiği günü hatırlıyorum. O ana kadar başka evlilik yapmadığını sanıyordum. Telefonun ilk kez çaldığını duyduğumu hatırlıyorum. Ne kadar şaşırmıştım.

Ayağa kalkar ve sandalyesini geriye iter ve bacaklar yerde gıcırda.

Bundan hoşlanmadım. Çünkü yemeğini bitirmedi ve rutinlerini bozuyor. Bunu hiç yapmaz.

Ön kapısının hemen karşısındaki yarım mahzenin kapısını açtığını duyuyorum. Oraya hiç gitmedim çünkü bu ilk günden beri bir kuraldı. Ayrıca, berbat koktuğu için, ya da burada olduğum ilk yıl kokuyordu, çürümüş et ve eski kutular, çürüme, ve yarı yükseklikte olduğu için, dik duramazsınız, hatta yaklaşamazsınız bile, ve çünkü aşağı inen merdiven yok, sadece dik bir merdiven var. Üstteki sürgüyü açıyor ve sonra alttaki sürgüyü açıyor. Aşağıdaki ışığı yaktı. Döşeme tahtalarının arasından ayaklarımın arasında loş bir parıltı görebiliyorum. Tekrar yukarı çıkıyor.

"Buldum.

Bana bir karton parçası uzattı. Ondan alıp ters çeviriyorum ve ortasında bir fotoğraf olan bükülmüş bir karton çerçeve görüyorum. Ben ve o. Çerçevenin kenarlarında küf sporları. Ben beyaz bir gelinlik ve duvak içindeyim. Resmin üzerinde nem lekeleri var. Gülümsüyorum. Kartonun üzerinde bir örümcek ağının kalıntıları. O gömlekli ve kravatlı. O gülümsemiyor.

"Şimdi hatırlıyorsun, değil mi? Hiçbir şey söylemiyorum.

Bu da ne?

'Bir gün balayı fotoğraflarını bulacağım, Skeggie sahilinde çekilmiş güzel fotoğraflarınizi. Çok rüzgarlıydı. Gusty.'

Bir soru sormaya başlıyorum ve sonra kelimeyi yutuyorum.

Bundan sonra bir aile olacağız, Jane. Üçümüz burada, annemin eski kulübesinde. Dışarı çıktıçocuğa kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğim, bu konuda endişelenmene gerek yok.

"Bir doktora görünebilir miyim?

Fotoğrafi benden geri aldı.

"Göreceğiz, tek söylediğim bu. Az önce bir video izledim, güzeldi. Sanırım bunu yapabilirim, senden hiç zorlanmadan genç bir delikanlı çıkarabilirim. Güçlüsün, iyi olacaksın. Annem burada kimse yokken iyiydi. Çıkmaya başladığında sana tam hap vereceğim, ihtiyacın olursa tam ağrı kesici.

Yıllardır bu kadar konuşmamıştık. Fotoğrafi gösteriyorum.

"Seninle evlenmek istediğimi mi söylüyorsun?

Fotoğraftaki gülümseyen yüzümü işaret ediyor.

"Bebek doğduğunda kız kardeşimin yanında olmak istiyorum, Lenn," diyorum. "Onunla birlikte olmak .

"Orada bekle.

Yarım mahzene geri dönüyor ve cüssesinin altımda hareket ettiğini hissedebiliyorum. Karıştırdığını duyabiliyorum, iki büküm olmuş olmalı ve kaba ahşap döşeme tahtalarındaki boşluklardan aşağıdan gelen ışığı görebiliyorum. Tekrar yukarı çıkıyor.

"Buldum.

Bana bir duvak uzattı. Gri ve kenarları fareler tarafından kemirilmiş, ama dantel ve çok güzel ve on dakika önce o fotoğrafta gördüğümünden başka daha önce hiç gördüğümü hatırlamıyorum.

Odanın köşesindeki kameraya bakıyorum. O da benim bakışlarımı takip ediyor.

'Çekim sizin iyiliğiniz için, bakın, ve gençlerin gelmesiyle kameraların olması daha güvenli olacak. Bacağın sakattı, iyi olduğunu görmem gerekiyordu, bir sıkıntın yoktu. Kameraların olması bana bilgisayarda gösterdiğin YouTube ile aynı şey, aynı şey.

"Lenn, doğum için Kim-Ly ile birlikte olmak istiyorum. Geri geleceğim, sana söz veriyorum. Sadece doğum için onunla olmama izin verebilir misin?

"Benim yapamayacağım hiçbir şeyi o senin için .

Gözlerimin bir yerinde yaşlar süzülüyor ama hiçbiri yüzeye çıkmıyor. Tüm umudumu yıllar önce kaybettim ve bu sadece yeni bir sefalet.

"Bunları kilere geri koyup domuzları beslemeye gideceğim, neden soba sıcakken kendine güzel bir banyo yaptırmıyorsun?

O gidiyor. Masadaki tabakları, bardakları ve çatal-bıçakları toplarken yolun yukarısındaki ışıkları görüyorum. Kilitli yarı yol kapısının yanında küçük bir araba var. Tabakları bırakıp sendeleyerek ön kapıya gidiyorum. Şimdi düşemem, bu şekilde olmaz, tümsek bu kadar büyükken olmaz, zarar veremem.

Eve doğru yürüyen bir figür var.

Lenn ahıra gitti, domuzları besliyor. Bir süreliğine gitmiş olacak, arabayı görmemiş olabilir.

Bu o, kızıl saçlı ve at jodhpur pantolonlu kadın. Adı neydi?

Kameranin beni görmemesi için kapıya doğru adım atıyorum ama sağ ayağımı görüş alanımın dışında tutuyorum.

"Umarım tekrar uğramamın bir sakıncası yoktur," diyor. "Akşam yemeğinin ortasında falan değilsin, değil mi?

Başımı sallıyorum ve ona her şeyi anlatmak istiyorum.

'Şu haline bak,' diyor, dudaklarında geniş bir gülümseme, rujunun yeni tonu, koyu pembe, karnımı işaret ediyor. 'Tebrikler, Jane. Kaç aylıksın?

Benim adım Jane
değil. "Yedi civarı"
dedim.

Gülümsemesi genişliyor ve gözlerinin kenarları kırışıyor.

"Cinsiyeti biliyor musun?

Meraklı değil, sadece doğal olarak arkadaş canlısı, yüzü benim için sevindiğini söylüyor, beni bir tür arkadaş, bir tür komşu olarak görüyor.

Başımı salladım. "Bilmek istemedik.

Boğazım bu yalanla kapanıyor. Bu örtbas. "Çok
heyecan verici!

Kolyesinde bir haç taşıyor. "Benim için
bir mektup postalayabilir misin?" diye
sordum.

Kaşlarını çatıyor ve sonra gülüyor, kızıl saçları gözlerinin önünde hareket ediyor.

'İstersen yapabilirim, ama dışarı çıkmayı bırakmamalısın, biliyorsun, kız kardeşimin korkunç sırt sorunları vardı, başlangıçta kötü sabah bulantıları, gerçekten zor son üç aylık dönem, ama elinden geldiğince dışarı çıktı ve dolaştı. Alışveriş yaptı ve tarlalarda yürüdü. Tabii ki hepimiz farklıyız. Ama hastaneden döndükten sonraki ilk birkaç gün burada kilitli kalacaksınız, o yüzden elinizdeyken özgürlüğün tadını çıkarın.

özgürlük.

"Ebe misiniz? diye sordum. "Hemşire
mi? Gülüyor.

"Ben sadece bir fotoğrafçıyım," diyor polar ceketinin fermuarını çekerek.
'Portreler, vesikalıklar, bu tür şeyler. Gerçi buraya taşındığımdan beri manzara fotoğrafları çekmeye başladım. Bu gökyüzü!

Ona söylemek istiyorum.

Polisi aramasını istiyorum. Yanında bir cep telefonu olacak, herkesin vardır.

Beni arabasına bindirip doğruca Manchester'a, Kim-Ly'yi görmeye götürmesini istiyorum.

"Her neyse, kocanızın buralarda olup olmadığını merak ettim. Ya da belki onunla konuşmuşsunuzdur? Tarla hakkında. Bu yaz bir at satın alacağım, bu yüzden bir şeyler kiralamaya çok hevesliyim ve sizin araziniz mükemmel olur, sadece bir ya da iki dönüm.

Ona söylemek istiyorum ama yapamıyorum. İçimdeki ses 'Bırak sana yardım etsin, bu can simidini bırakma, akıllı ol' diye bağıyor.

Ama beni yakalarsa bebeğe ne yapar?

'Domuzlarla meşgul,' dedim. 'Gelecek ay tekrar gelebilir misiniz, o zaman planlarını tamamlamış olacak ve o zaman karar verebilecek' dedim.

Onun geri gelmesini istiyorum. Kim-Ly'yi kurtarmak istiyorum. Ama bunu nasıl yapacağımı çözdüğümde bir gün geri gelmesini gerçekten istiyorum. İkimizi ve bebeği nasıl kurtaracağımı.

Sol ayağıma bakıyor. Lenn'in eski sandaletlerini giyiyorum, 11 numara. Evin içine bakıyor.

"Her şey yolunda mı Jane?

"Özür dilerim," dedim. "Adınızı unuttum. "Cynthia,"

diyor. "Bana Cynth de, herkes öyle der.

Sonra sağ ayağıma baktığını fark ediyorum, giriş aynasındaki yansımasına bakıyor.

Kapıyı biraz kapattım.

"Dükkânda seni sordum," diyor. "Adam bana "Jane vefat etti" dedi, ben de onu düzeltmek zorunda kaldım.

"Lenn'e uğradığını söylerim," diyorum ve kapıyı biraz daha kapatıyorum.

"Gelecek ay tekrar gel ve ne yapabileceğimize bir bakalım.

Bölüm 9

İki hafta önce ilaçlarımı alıkoydu.

Cynthia'yı öğrendi. Cynth. Onun adını hatırlamalıyım. Ona tutunmalı ve hafızama kazımalıyım. Kasetlerde Cynth'i görebiliyordu ve ona hiçbir şey söylemediğimi söylememe rağmen, büyük olasılıkla bunu kendisi de görebilmesine rağmen, kapıyı onun üzerine kapattığımı görmesine rağmen, at haplarını üç gün boyunca yarım mahzene kilitledi.

Acı beni neredeyse bitiriyordu.

Tüm bu yeni ağırlığın altında bileğimin acısı, ama daha da fazlası, at haplarını beklediğimde, vücudum onları beklediğinde alamamanın acısı. O dalgalanmanın, o yardımın, o tatlı, temel uyuşukluğun yokluğu. İlk gece ayak bileğimi soğuk duvara dayayarak yerde uyudum ve sırtım karanlık bir folklorik yaratık gibi kemerli bir şekilde

Orman. Hiç ses çıkarmadan feryat ettim.

Cam şişeyi yarım mahzenden, kendi yarım mahzeninden geri getirdiğinde, bana tam bir hap teklif etti ve dersimi aldığımı söyledi, ben de gözlerinin içine baktım ve dişlerimi sıkarak sadece yarısını alacağımı söyledim. O üç günlük ıstırap, zihin açıklığı için ödediğim bedeldi. Önümüzdeki aylarda zihnimin açık olmasına ihtiyacım olacak. Bebeğimi ve kendimi korumak, ona dikkat etmek ve hatırlamak için. Buradaki hayatımın çoğunu unutmak istiyorum, aradığım şey bu, özümle bu sözde hayat arasında biraz boşluk yaratmak. Ama doğum. İlk doğumum. Muhtemelen de sonuncusu. Kafamın açık olması lazım. Acıyı dindirmek için ilaç alacağım, kahraman ya da süper kadın değilim. Ama bebeğimin yüzünü görmek istiyorum, gerçekten *görmek* istiyorum.

Şimdi her gün yarım hap alıyorum ve ağrıya hemen hemen katlanabiliyorum. Çoğunlukla. Ayak bileğimin eklemesindeki kemik parçaları - buna eklem denebilirse, içeride pek de birleşik bir şey yok - birbirine sürtündüğünde ve dart ve iğneler sırtıma, boynuma battığında, acı ciğerlerimden nefesi her çektiğinde, karnıma dokunuyorum. Bu nefret etmeye başladım, içimde büyümesinden nefret ettim, çünkü o onun ve onun yaratılmasında bilinçli veya istekli bir rolüm yoktu. Ama sonra, zamanla, hareket ettikçe ve

tekmeleyerek ve içimde hangi yöne doğru yattığını söyleyerek, onu yüzlerce yaşamdır tanıyormuşum gibi sevmeye başladım. Onunla konuşuyorum. Kelimeler olmadan konuşuyoruz. Birlikte planlar yapıyoruz ama çocuğum asla Lennie'min George'u ya da George'umun Lennie'si olmayacak. Konuşuyorum ve Vietnamca tekerlemeler ve Steinbeck'in sözlerini fısıldamaya çalışıyorum ve güçlü, muktedir ve güven verici görünmeye çalışıyorum. Bir anne gibi.

Şu anda banyoyu boyuyorum. Sporlar tavana yayıldı ve odanın her zamankinden daha kötü kokmasına neden oluyorlar ve ben bu bebek için endişeleniyorum. Henüz ilk nefesini almadı ve zeytin büyüklüğündeki ciğerleri ve babası Lenn'le birlikte buradaki geleceği için endişeleniyorum.

Ama Lenn onun babası değil, ana rahmine düştüğü andan itibaren değil, çünkü ben bu bebeği kendime ait olarak kabul ettim. Anne ve baba ben olacağım. Geniş aile, teyzeler ve amcalar olacağım, kendi annem ve babam olacağım, sahip olduğum iyi öğretmenler, bilge arkadaşlar olacağım. Bu çocuğa bu insanlar olacağıma söz veriyorum çünkü sahip olduğu tek şey benim.

Kimyasal boya kokusu midemi bulandırıyor. Köprüyü geçtikten sonra kasabadan almıştı. Ayrılırken bir saate kadar geleceğini söylemişti ama on dakika içinde geri dönüp pencereden bana baktı, kaba ellerini cama dayamıştı. Beni kontrol ediyordu. Şimdi bir ay uzaktayım, belki altı hafta, gideceğim diye paranoyaklaştı. Her zamankinden daha paranoyak. Nasıl gidebilirim ki? Kim-Ly'yi fiilen geri göndermeye, hayatını , yıllarca verdiği gizli emeği boşa çıkarmaya karar vermiş olsam bile, bu kalpsiz kararı vermiş olsam bile, nasıl gidebilirim? Hamile değilken bile buradan çıkamıyorum, şimdi denesem yarı yolda yatıp ölürüm.

Fırçasını boya kutusuna batırıyorum ve küf lekelerini kapatıyorum. İki kalın kat lastik gibi beyaz boya sürüyor ve yine de bir şekilde tekrar çıkıyor. garantisi var diyor, kutunun üzerinde yazıyor, elime geçen her metni okuyorum, eskiden her gün Argos kataloğunu okurdum, ta ki o bunu öğrenip Rayburn'de yakana kadar.

Geçmiş yıllarda onun için resim yapar, temizlik yapar ve yemek pişirirdim ama şimdi bunları için yapıyorum. Eskiden onun için uyur, yıkanır ve saçımı tarardım ama şimdi hepsini çocuğum için yapıyorum. Çocuğum için.

Cynth geri dönmedi.

Boyayı sürüyorum ve eski fırçanın kılları dökülüp kalın beyaz sıvının içine gömülüyor ve Cynth'in polisle birlikte gelip Kim-Ly için duyulmamış bir tür göçmenlik dokunulmazlığı önerdiğini hayal ediyorum.

Koridordaki aynada sağ ayak bileğimin yansımasından yaşadığım ve hala yaşamakta olduğum her şeyi anladığı için nazik, iyi insanların üzerine çullandı.

Her gece uyumadan önce bebeğimin odasını gözümün önüne getiriyorum. Dolapta bulduğum bir çingiraktan ibaret olan gerçek çocuk odasını değil, annesinin Lenn için aldığı çingırağı, ama hayalimdeki çocuk odasını. 2004 Argos kataloğundan. Çamdan bir karyola ve emniyet kemerli siyah bir araba koltuğu. Daha önce hiçbir canlının kullanmadığı yumuşak bir battaniye. Ve büyük bir paket tek kullanımlık bebek bezi, ıslak mendil, biberon, bir sterilizasyon makinesi. Makineleri çok net hatırlıyorum: dört farklı marka ve model arasından seçim yapılabiliyordu. Bebeğin bir dizi Babygro kıyafeti, birkaç şapkası ve eldiveni, bir zıplama sandalyesi, belki de bir kuklası olurdu. Ama gerçekte sadece ben ve Lenn'in eski çingırağı var. Tüm bu diğer şeyler olmak zorundayım. Onun çocuk odası olmak zorundayım.

Ön kapının sesini duydum.

"Peynirli sandviç," diyor Lenn ana odadan. "Bir fincan çay, kabak yok.

Fırçayı boya kutusuna bırakıp duvarın kuru kısmına tutunuyorum ve her dar basamakta acele etmeden küçük merdivenden aşağıya beceriksizce iniyorum.

"İlaçlama yapıyordum, rüzgâr büyük arpa topluyor, karıştırıyor.

Ellerimi kaynar sıcak suyla yıkıyorum ve sonra onun öğle yemeğini hazırlıyorum ve kendiminkini yapıyorum.

"İsimler hakkında düşünüyordum," diyor Mighty White peynirli sandviçini çiğnerken.

Seninle bir ilgisi yok, Lenn.

"Jeff ya da Gordon'u düşünüyordum. Bej rengi ılık çayından bir yudum alır. "Jeff benim büyükbabamdı ve Gordon da annemin kız kardeşinin kocasıydı, Gordon iyi bir delikanlıydı, boğa gibi güçlüydü.

O senin çocuğun değil, Lenn. Artık değil. Seninle hiçbir ilgisi yok.

"Sanırım Jeff," diyor.

Banyonun tavanını boyamayı bitiriyorum ve dünkü indirimli Spar shop kuşundan yapılan tavuk suyundan sonra *Match of the Day*'i izliyoruz. Kalkmama yardım etmesi gerekmesine rağmen hâlâ yerde oturmamda ısrar ediyor. Tahtalar soğuk ve aşağıdaki yarım kilerden gelen cereyan bayat ve ekşi.

"Günün en güzel zamanı, değil mi?" diyor. 'Zor bir günün ardından birlikte biraz televizyon seyretmenin hiçbir sakıncası yok. Burada hayat fena değil, değil mi Jane?'

Onu görmezden geliyorum. Kendi tenimin milimetrelerce altındaki çocuğumun başını okşuyorum ve onun için çocukluk hayalleri kuruyorum. Çoğul. Farklı potansiyel gelecekler, üvey babalarla, ben ve ailemle, Manchester'da Kim-Ly ile.

Doğumdan önce arka taraftaki küçük yatak odasını elimden geldiğince hazırlayacağım. İşlerimi yapmam gereken ve bebeğin uyuduğu zamanlar için yatağın üzerindeki yastıkları kullanarak geçici bir karyola oluşturmam gerekecek. Lenn bana, annesinin onunla yaptığı gibi iki gün izin alacağımı ve sonra normal hizmete tam olarak yeniden başlayacağımı söyledi, yalan söylemek yok. Bunun bir kadın için sağlıklı olmadığını söylüyor.

"Tottenham Hotspur, senin favorin," diyor. Ve sonra bebek beni tekmeliyor, ama farklı hissettiriyor.

Dikkatim, sahip olduğum her joule enerji rahmime odaklanmış durumda. Rahmimin içinde. Bebeğim. Hareket ediyor ve doğru hissettirmiyor. "Lenn," diyorum. "Bebek.

"Sen ne?

"Doğru gelmiyor. Çok erken, çok küçük.' "Ne demek istiyorsun?

Ayağa kalktı ve bana baktı.

"Sorun yok," diyorum. 'Sanırım normale döndü. Sanırım. Ama Lenn. Bir kadın tanıdığını söylemiştin. Buraya gelebilecek. Tek kelime etmeyecek.'

"Sana daha önce de söyledim, kadın diye bir şey yok.

"Ama eğer bir sorun varsa. Haplar ya da başka bir şey yüzünden.

Yaşamak için yaratılmadıysa, tıpkı kardeşim gibi boyunduruk girecektir. Damarlarımdaki kan donup buza dönüşüyor. Sözleri karşısında kaskatı kesildim. "Hayır.

Ona izin

vermezdim.

"Kardeşin mi?

Kendimi yukarı çekmek için koltuğa uzanıyorum ve Lenn koltuğa oturmama yardım ediyor.

Ben yedi yaşındayken vefat etti ve bir elma büyüklüğündeydi. Annem fırında yeterince zaman olmadığını söyledi. Zavallı küçük dilenci.'

"Ölebileceğimi biliyorsun, Lenn. Doğum sırasında. Bebek de ölebilir.'

'Göreceğiz. Video filmi bilgisayarda izledim. Ne olduğumu biliyorum.

"Ben kalın kafalı değilim.

"Kardeşin için üzgünüm.

"Buralarda olur böyle şeyler. Olur böyle şeyler, devam etmelisin.

Ben koltukta oturmaya devam ediyorum ve Lenn de Rayburn'e birkaç odun atıyor, yılın bu zamanında çok fazla oduna ihtiyacımız olmuyor ve tekrar oturuyor.

Dışarıda akşam ışığı ılık ve evin gölgesi bir tarla kadar uzun. Mutfak penceresinden uzaktaki domuz ahırını görebiliyorum, esintili blok duvarları ve oluklu demir çatısı bir değerli taş gibi parlıyor.

"O gol değildi, ofsayttı, gördün mü Jane?"

Banyoya ihtiyacım var. Kimyasal leke önleyici boya kokuyor ve kapısı ardına kadar açık, televizyon ana odadan titrerken orada oturuyorum. Kim-Ly'nin son mektubu hala zihnimde taze ve günde yarım at hapına geri döndüğümünden beri yazdıklarını satır satır okuyabiliyorum. Onun el yazısı benimkinden daha akıcı, daha canlı. Notları her zaman benimkilerden daha iyiydi. Özellikle matematik ve fen dersleri. Mektubunda bana iki hafta önce iş yerinin sınır kontrol görevlileri tarafından nasıl basıldığını ve yangın çıkışından kaçıp güvenli olana kadar bir yan sokakta saklanmak zorunda kaldığını anlattı. Bir tuğla duvar ve bir atlama arasında saklanmış. Dairesine bile geri dönememiş çünkü orayı da basmışlar. Ama kimliğini ve pasaportunu çatı katında saklıyormuş ve oraya bakmayı akıl edememişler. O iyi. Kim-Ly haftada altı gün çalışıyor ve gerçekten sevdiği dört müşterisi var. Ona bir şeyler soruyorlar. Gerçek adı gibi. Söyledikleri ilgilerini çekiyor, cevaplarını gerçekten dinliyorlar. Ama bir de diğer müşteriler var, gece dışarı çıkmadan önce gelen, stresli, acelesi olan, telefonlarına bakan kadınlar. Düzenli müşterisi olmadıkları sürece bu kadınları umursamadığını ama bazılarının onu her hafta gördüğünü ve ona bir otomat ya da parkmetre gibi davrandığını yazmış.

Sifonu çekmek için ayağa kalktım ve suda kan vardı.

Nefes alışı hızlanıyor ve ellerimi yumruğumun etrafına sarıp nefes alışı yavaşlatıyorum ki onu duyabileyim, hissedebileyim, kontrol edebileyim.

Ana odadan 'kireç kabağı' diye bağıyor.

Kan yeni, taze, açık renkli, pembemsi. Dudaklarımı kullanmadan bebekle sessizce konuşuyorum, *iyi misin diye* soruyorum?

Ve sonra bacağımda sıcak bir şey var. Suyum geldi.

Bölüm 10

Tek kelime etmedim.

Bu kendim için bir an. Bana ait bir an. Olanları kaydetmek için bir an. Bu zaman dilimi benim ve çocuğum için.

Parlak bacaklarıma, tuvaletin dibindeki su birikintisine bakıyorum.

"Başlıyor, öyle mi?" diyor, tam arkamda, kapı aralığında, yere bakarak, davetsiz bir şekilde bana bakarak.

Başımı salladım.

"Erken, değil mi?" diyor.

"Çok erken," diyorum. 'Lenn, çok küçük. Yardıma ihtiyacım var. "Birazdan dönerim," dedi ve dönüp gitti.

Temiz sıvıyı temizleyip sifonu çekiyorum ve kanepenin plastik toz örtüsünün üzerine oturuyorum. Hava ılık. Kramp giriyor ama kasılmalarım yok, en azından olduğunu sanmıyorum. Tekrar tuvalete ihtiyacım var.

Lenn geri döndüğünde kasılmalarım on dakika arayla oluyor ve tam olarak nasıl hissettirdiklerini biliyorum.

"Kanepeden kalk, Jane," dedi. "Seni masanın yanına oturtacağım.

Çatıdaki bir deliği kapatmak için kullanabileceğiniz türden bir branda örtüsünü açıyor ve Rayburn'ün karşısındaki zemine seriyor. Yapraklar ve kuru toprakla kaplı.

Bir ona bakıyorum, bir ona.

"Pislikleri temizleyeceğim.

"Tuvalete gitmem lazım.

"Kapıyı açık tuttuğun sürece sorun yok.

"Hayır, yani oraya yürümek için yardıma ihtiyacım var.

Yutkunuyor ve adem elmasının yakasının altından yuvarlanıp tekrar yukarı çıktığını görüyorum. Kalkmama yardım ediyor ve sonra beni banyoya kadar destekliyor. Ağrı şiddetleniyor ve bunun hangi noktada ayak bileği ağrılarımın önüne geçeceğini merak ediyorum. İkisi eş zamanlı mı ilerleyecek yoksa biri diğerini gölgede mi bırakacak?

'Tüm bunlar hakkında yaygara koparmayın, gezegende bunları yaşamamış tek bir anne bile yok, bu konuda yaygara koparmayın.

Gözlerini kalemle oymak istiyorum.

Brandaya uzanmama yardım ediyor ve ben de sırtımı duvara yaslıyorum. Önümde ocak, solumda mutfak, sağımda kilitli televizyon dolabı, kamera ve pencere var.

'Hapları raftan indir,' dedim.

"Yarısını yedin, mısır gevreğinle birlikte yedin, izledim.

Bir kasılma boyunca dişlerimi sıkıyorum. Sancı geçince, "Hapları hemen yut." diyorum.

Kavanoza uzanıyor ve kapağını açıyor. "Kaç tane?

"İki tane," dedim. 'Onları parçalara ayır.'

Yaptı.

Henüz tam doğum sancısı çekmiyorum ve kasılmalar küçük. Hap parçalarını şimdi ayarlamam gerekiyor çünkü daha sonra onunla pazarlık yapamam, daha sonra onunla hiç konuşmak zorunda kalmak istemiyorum. O zaman benim ve çocuğum için. Onun bana, benim de ona ihtiyacımız olacak, bugün bir olarak yaşayacağız ya da bir olarak öleceğiz.

"Kuzu doğurmak gibi, derdi annem, aynı fark. Kapa çeneni.

Senin. Ağzını.

"Büyükbabamın bir zamanlar kuzuları vardı, hayvanları da. İç kesimlerdeydi, küçük bir çiftlikti, kayalık bir araziydi ve drenajı iyi değildi. Çocukken oraya gitmiştim. Kasılmalarım başladı ve sırtım sertleşti ve ağrı katı bir cisim gibi. "Gençken kuzulamayı gördüm, gerçekten hiçbir şey yoktu, dışarı çıktılar, bazılarının üç yavrusu vardı ve çoğu yaza kadar iyi hayatta kaldı.

Bir parça hap alıyorum, belki beşte biri, ve kuru kuru yutuyorum. "Su," diyorum.

Oflayıp pufluyor ve bana bir bardak su doldurup elime bırakıyor.

"Televizyon izlemek ister misin?" dedi.

Gözlerimi sımsıkı kapatıyorum. Kız kardeşim burada olsaydı, ne yapardı? Beni kirli bir brandanın üzerinde değil, yatakta yatırır. Temiz havlular ve bebek kıyafetleri, ağrı kesici ilaçlar, sıcak su ve ütülenmiş çarşaflar hazır olurdu. Bir kase meyvesi olurdu: biraz şekerlenmiş, biraz taze.

Bir sonraki kasılma hiç görmediğim bir dalga gibi üzerime geliyor. Aman Tanrım. Sanki rahmim kendini parçalıyor, basınç derinlere, çok aşağılara iniyor, iskeletimi yayıyor, oluşması bir ömür süren kemikleri hareket ettiriyor. Çılgılık atıyorum ve bir hayvan gibi nefes nefese kalıyorum.

Bana doğru geliyor. Onaylamayan bir ifadeyle yere bakıyor ve kemerini çıkarıyor. Geri çekiliyorum. Bu da ne böyle? Ne yapıyor bu?

Onu büküyor, kendi üzerinde döndürüyor, çatlak kahverengi deri her geçişte yarıyor.

"Gerekirse ısır Jane. Hangi yüzyılda kapana kısıldım?

Bana uzattı ve ben de kötü ayağımın yanına koydum.

Akrep yelkovanı saatin etrafında sürükleniyor ve bebek içimden çıkmıyor. Saatler süren acı. Kasılmalar daha yakın, daha sert. Her zamanki yarım hapımın üzerine bir buçuk at hapı içtim ve kafam rüya gibi görüntüler ve yoğun sisle çalkalanıyor. Muşambanın üzerinde kan var. Bir süre bacaklarımın ve ayak bileklerimin yanında dolaştı ve temizlemedi. Şimdi kurumuş, meşe yapraklarına ve buğday kabuklarına yapışmış, farklı bir yerden ve farklı bir zamandan gelen duyulmamış bir bereket amblemine dönüşmüş. Odaklanamıyorum. Gözlerimin kenarlarında gördüğüm şeyler puslu ve sancılar geldiğinde, suyun altındaki mavi bir balinanın kalp atışları kadar aralıklı ve düzenli, gözlerim tamamen buğulanıyor ve başımı geriye atıp hıçkırıyorum.

Bileğim bir şey değil.

Acılar birbirini tutmuyor, eş zamanlı değil, farklı. Ayrı ama birlikte. Haplar yardımcı oluyor ama artık güçsüzüm. Bitkinim. Kadınlar ağrı kesici olmadan bunu nasıl yapıyorlar? Neden yapıyorlar?

"Yemeğe ihtiyacım var," diyorum ona.

Koltuktan televizyondaki *Countdown*'ın mavi saatine bakıyor ve "Peynir ve jambon?" diyor.

Başımı salladım.

Kendimi hasta hissediyorum, yemek yiyemiyorum ama bayılmayı da göze alamıyorum. İkimiz için de sandviç yapıyor.

Bir sonraki kasılma beni vurduğunda feryat ediyorum. Bu, parçalandığım noktaya kadar güçlendirilmiş bir dönem krampı. Çatırdayarak açılıyorum. Bebeğin başını bacaklarımın arasında hissediyorum ama hiçbir şey yok. Bunu daha ne kadar yapabilirim?

'Sandviçini ye o zaman,' diyor. 'Bunları senin için yaptım, ye bakalım, sana iyi gelir.

Bir tane yiyorum çünkü gerçekten yakıta ihtiyacım var ve sonra ağrılar arasındaki sükunet sırasında onu geri atıyorum.

"Bu yüzden yer çarşafı getirdim, şimdi anlıyorsun, değil mi?" Bana bir mutfak rulosu fırlatıyor. "Senin pisliğin için.

"Tuvalete gitmem
lazım. "Yine" diyor.

"Kalkmama yardım et.

Gitmeye çalışıyorum ama yapamıyorum. Hiçbir şey yapamıyorum. Ama tuvalette oturmak şimdilik daha rahat. Yerden daha iyi.

"Yatağa gitmeme yardım eder misin?" diyorum.

"Kimse yukarıda gençleşmiyor. Hepinizi buraya yerleştirdim, yaygara yapmayın, siz kadınlar yüzlerce yıldır bunu yapıyorsunuz. Annem beni buraya yatırdı, tam noktaya, en iyi yer burası. Çarşafın üzerine çıkmama yardım etti ve bir süre çömelip kemeri dişlerimin arasına aldım ve bir kasılma sırasında o kadar sert ısırdım ki dişlerim

diş hareket ediyor. Deri hem onun hem de ineğin tadında. "Her şey yolunda," diyorum bebeğe, fısıldayarak, "iyi gidiyorsun. Lenn başını sallıyor. "Aptal.

Daha fazla kasılma ve daha fazla hap parçası var. Lenn yere bir yığın gazete atıyor. Ne için oldukları hakkında hiçbir fikrim yok.

"Çok geçmeden ilaçlama yapmam lazım, rüzgar hızlanacakmış, telsiz öyle söyledi.

Beni burada bırakmasını istiyorum ama bu yanlış bir şey. Ona ihtiyacım olabilir. Bunun ben ve bebek olmasını istiyorum, onunla hiçbir bağlantım olmasın ama ya bir sorun çıkarsa, ya hastaneye gitmemiz gerekirse, ya göbek bağı boynuna dolanırsa, ya kanamam olursa?

Şimdi daha fazla baskı, daha fazla acı var. Bayılacak gibi oluyorum, bir kolumla masanın ayağını kavrayıp duvardan aşağı kayıyorum ve Lenn'e bakıyorum, gözlerinde korku var, saf korku.

"Squash! Ona bağıyorum. "Squash!

Lavaboya koşup sert limonlu kabak yapıyor ve yudumlamama yardım ediyor. Uzanıp kendi bebeğimin başının tepesine dokunuyorum ve hayatımda dokunduğum en mükemmel şey oluyor. Pürüzsüz, kuru bir kafa; mükemmel şekillenmiş. Çocuğuma dokundum ve bu bir şekilde tüm farkı yaratıyor ve acı hala orada ama şimdi bir şeye değer.

"Ne yapacağım?" diye
soruyor. "Hiçbir şey"
diyorum.

"Sen ne?

"Hiçbir şey! Ona bağıyorum, tükürüğüm koltuğuna doğru fıskırıyor, başımı çevirip ona bakarken saçlarımdan terler akıyor.

Sertçe ıkınıyorum, bir ivme var, bu çimenlik çiftlikteki enerji karnımın alt kısmında yoğunlaşıyor. Başka hiçbir yerde buna denk bir güç yok, bu bebeğin gücü dünyaya doğru ilerliyor, beni açıyor, aşağıya doğru hareket ediyor.

Çığlıklarım kendimden uzak. Haplardan mı yoksa başka bir şeyden mi emin değilim. Onları yapmadan önce duyuyorum, dağları devirecek çığlıklar. Bağırıyorum, öğürüyorum, itiyorum, dişlerimi sıkıyorum ve onun kokuşmuş deri kemerini ısıırıyorum.

"Kafası dışarıda," diyor Lenn.

Uzanıp bebeğimin yüzüne, burnuna, alnına dokunuyorum. Ağzım bir gülümsemeye dönüşüyor. Parmak uçlarım bebeğin çenesinin altındaki yumuşaklığı yokluyor. Duruyorum, aşağıya bakıyorum, siyah saçları görebiliyorum, ince, ıslak, keçeleşmiş, kanlı.

Bir daha it, iki daha. Tekrar. Göz kapaklarım sıkıca kapandı. Çığlık atıyorum ve kemeri ağzımdan düşüyor ve bebeğim içimden kayıyor ve küçük olana dokunmak için öne eğilirken zihnimde ormanda bir geyik görüyorum; sessiz ve korunaklı bir vadide yavrusunu doğuran bir anne geyik.

Bebeğimi almak için uzandım ama Lenn onu alıp havaya kaldırdı. 'Nefes almıyor' dedi.

Çığlık atıyorum ve sağlam bacağımla tekme atıyorum ve o bebeği derisi yüzülmüş bir tavşan gibi bana uzatıyor ve ben de onun sıcak bedenini alıp . Çevir onu.

"Lass," diyor.

Parmağımı alıp mükemmel ağzından, kırmızı dudaklarından sıvı alıyorum ve onu tekrar çeviriyorum, sorgulamadığım eski bir dürtü, arkasına vuruyorum ve sırtını ovuyorum ve o sertleşiyor ve feryat ediyor ve onu kendime çekiyorum ve herkesin gördüğü en geniş gülümsemeyi gülümsüyorum ve orada birlikte yatıyoruz, sadece o ve ben, birlikte.

"Bu bir kız," diyor.

Başımı sallıyorum, minik başını okşuyorum, inci gibi kulak memesine dokunuyorum ve onu göğsüme yapıştırıyorum. Hemen kabul etmiyor, ben de onu ayarlayıp kucağıma alıyorum ve kan kırmızısı dudaklarıyla beni arıyor ve buluyor.

"Onun için battaniye getireceğim.

Yukarı çıktı ve yalnız kaldık. Geri gelme, Lenn. Bizi rahat bırak.

Benden içiyor. Bunu daha önce hiç yapmadım ama yapmışım gibi hissediyorum, benden içiyor ve emiyor ve birlikte sıcacık oluyoruz.

Aşağıya geri geliyor.

'Şimdi daha fazla şey geliyor' diyor.

Kızımın göz kapaklarına ve burnuna bakıyorum. Yaprak gibi göz kapakları. Bir nehrin pürüzsüzleştirdiği bir taş kadar mükemmel bir burun. Şimdiye kadar gördüğüm en küçük ve en güçlü görünümlü insan o. Onu bu yeşil branda örtüsünün üzerinde tuttuğum anda bedenimin tamamını ona rehin veriyorum. Ruhumu da. Sonsuza kadar. Onun annesi ve babası, kardeşleri, büyükanne ve büyükbabası ve komşuları olacağıma, onun öğretmeni ve rahibi olacağıma ve ona zarar gelmesine izin vermeyeceğime, düşünmeden ve söylemeden söz veriyorum. Buna izin vermeyeceğim.

"Adım Mary," diyor Lenn.

O bizden biri değil. Bizim dünyamızda ya da onun herhangi bir parçasında yaşamıyor. Senin adın onun için Meryem olabilir ama ben senin için doğru adı, o tarlasını sürmeye gittiğinde, her bir gözeneğini incelediğimde ve gözlerim kuruyana kadar seni izlediğimde bulacağım.

Battaniyeyi göbeğime kadar çekip sırtını örtüyorum.

Bir bütün olduk.

Bölüm 11

Uyuyor.

Küçük arka yatak odasındaki tek kişilik yataktayım, belime havlu sarılmış, sırtına battaniye örtülmüş, iki kat kalınlığında ve hayatında ilk kez uyuyor. Nefesini tenimde hissediyorum, her nefes verışı onun mükemmel ciğerlerinden bir hediye. Kalp atışları hızlı. Beklediğimden daha hızlı. Bir kuş kadar küçük ama şimdiye kadar gördüğüm ya da hayal ettiğim her şey kadar eksiksiz. O bir mucize.

Uyandığında onu kucağıma alıyorum - bir kedi yavrusundan daha hafif - onu dolaba taşıyorum ve bir yığın havlu bez çıkarıyorum, hijyenik ped olarak kullandıklarım, annesinin eski bezleri. Onları hazırlamış olmalıydım ama o çok erken geldi. Onları ısıtıcının yanına yığıyorum ve onu yatağın üzerine yaptığım yastık yuvasına yerleştiriyorum ve son yedi yılda yüzlerce kez yaptığım gibi bir bezi katlayıp iç çamaşırımın, annesinin iç çamaşırımın içine yerleştiriyorum. Sonra bir tane daha alıyorum ve onu da pratik yaptığım şekilde katlayıp beline, kızımın beline doluyorum ve kızım uykuda kalıyor ve o kadar küçük görünüyor ki. Mükemmel görünüyor. Gülümsemeden duramıyorum. Bileğim orta mesafede donuk bir ağrı, ama kalbim bu insanı büyüttüğüm ve dünyaya tek başıma getirdiğim için, onu beslediğim için ve normal bir evde, örneğin sizinkinde doğmuş gibi huzur içinde uyuduğu için gururla şişiyor.

Yanına uzanıyorum ve vücudumu onunkine doluyorum. Sesler çıkarıyor. Güvenli sesler. Mutlu sesler. Karnım hala kocaman, sanki hiç doğum yapmamışım gibi, ama artık yumuşak. Annem beni doğururken yırtılmış, bana öyle söylemişti, kız kardeşimle de yırtılmıştı ve ben hep aynısını bekliyordum. Ama iyi görünüyorum. Hassas ve uyuşuk, haplar yapmak için tasarlandıkları şeyi yapıyor, ama iyiyim.

'Sondaj bitti' diye bağıyor eve girerken. "Kuşlar beni bir dakika bile yalnız bırakmadı, sanırım bir sorunları var.

Onun etrafındaki kıvrımımı sıkılaştırıyorum, sırtım onunla onun arasında bir duvar oluyor. "Bana turta mı yapıyorsun?

Hiçbir şey söylemiyorum, sadece uyumasını izliyorum, göğsü inip kalkıyor, cupid'in yay dudakları hafifçe ayrılıyor, hava cebi bir serçenin öksürüğü kadar küçük bir şekilde içeri ve dışarı emiliyor. Üst kattaki küçük arka yatak odamıza çıkıyor. Basamaklar gıcırıyor ve sonra gıcırdamayı kesiyor. Arkamda, izliyor. Artık *bizi* izliyor, sadece beni değil, artık onun çatısı altında, onun eşyaları, onun kuralları altında yaşıyor.

"Turta mı yapıyorsun?"

Gözlerimi kapatıyorum ve serin ayaklarını karnımda, yanağını burnumun ucunda hissediyorum ve derin bir uykuya dalmış gibi yapıyorum. Bizi izliyor. Kalıyor ama bizi uyandırmaya çalışmıyor, sadece gözlemliyor. Ve sonra aşağıya geri dönüyor.

Burada onunla yüz ömür boyu yatabilirim. Ondan hiçbir şey değil ve iyilikten her şey ve bunu tüm ruhumla biliyorum ve o sadece yarım gündür burada. Bunu biliyorum.

Burnunu kırıstırıyor ve hapşıracağını düşünüyorum, ama kokluyor ve sanki göğsümü istiyormuş gibi ağzını açıyor ve sonra tekrar yerleşip dinleniyor. Gözleri kapaklarının altında hareket ediyor. Hayal kuruyor. Onun evinde hiç böyle bir uyum görmemiştim. O bir hediye ve onun neye benzediğini bilmeye bile layık değil.

Kabloyu alt katta bıraktım. Bana bir dondurucu klipsi ve ardından Rayburn ocak gözünde su dolu bir tencerede sterilize ettiği bir makas önerdi, bunun gerekli olup olmadığından emin değildik ama mantıklı görünüyordu. Göbek deliğini veteriner gazlı beziyle kapattım ve gazlı bezi elektrik bandıyla sabitledim. Yapabildiğimin en iyisi bu.

Hiç bu kadar yorgun ya da rahatlamış olmamıştım. Bir ay erken, belki daha fazla, ama mükemmel görünüyor. Mükemmel görünüyor, besleniyor ve uyuyor. Tüm el ve ayak parmakları. Kafasında biraz saç, omuzlarında biraz saç. Boynunun arkasında bir doğum lekesi var. Kirpikleri, kız kardeşimin kirpikleri ve şimdiye kadar gördüğüm en zarif burun delikleri.

Onu bir yüksek lisans öğrencisinin bir konunun dar bir alanını incelemesi gibi incelemek istiyorum. Derin ve tekil. Anlaşılması zor bir odaklanma. Onu tanımak istiyorum.

Sonunda üç hap oldu, o sabah aldığım dozu da sayarsak tam üç at hapi. Bir fil kadar güçlüymüşüm meğer. Çoktan unutulmuş bir mamutun, soğuk kutup derinliklerindeki bir katil balinanın anatomisine sahibim, taşkın bir nehir kadar heybetliyim. Belki artık bunu görüyordur. Ama dikkatli olmalıyım. Ona bakıyorum ve açıkça düşünüyorum.

onun ve benim iyiliğim için şu andan itibaren böyle olması gerekiyor. Dikkatli ve uyanık olmalıyım. Önümüzdeki birkaç gün için yarım hap, sonra üçte bir. Belki zamanla dörtte bire düşer ama muhtemelen üçte bir.

Muşamba hâlâ orada, tabii o kaldırmadıysa. Sanırım bana bırakacak. Kan ve diğer şeyler, ölü bir bakır yılan gibi yatan atılmış bir göbek bağı, ter, kireç kabağı, plasenta, ölü yapraklar.

"Sandviç? Merdivenlerden aşağıdan duyuyorum. "Jambonlu ve peynirli?" Bana bir sandviç öneriyor.

Bana teklif et.

Beni şaşırtan midemin kendiliğinden homurdanması değil, bu rol değişimi, bu değişim. Altı yıl önce ayak bileğimin kesildiği o korkunç gecede sosis ve püre istemişti ve ben yapmaya çalışana kadar, Rayburn'ünün önünde acıdan tekrar bayılana kadar bekledi.

Kendimi ondan kurtarıyorum ve yatağın ucuna oturuyorum. "Evet, lütfen.

".

Ekmek kutusunu açarken metal şingirtisini duyuyorum. Kalın kesilmiş Mighty White'in selofan ambalajının çıktığını duyuyorum. Hışırıyor. Buzdolabını açtığını ve önceden dilimlenmiş peyniri, önceden dilimlenmiş jambonu ve marge'ı çıkardığını duyuyorum. O bunları hiç yapmıyor ve ben arkadaki küçük yatak odasındaki tek kişilik yatakta, uyuyan kızımın yanında oturmuş bana yemek hazırlamasını dinliyorum.

Elinde iki tabakla yukarı çıkıyor ve birini bana veriyor, bir yandan da onu izliyor.

Kapı aralığında durup kocaman omzunu çerçeveye yaslıyor ve ikimiz de ona bakıyoruz ve ikimiz de çiğneyip yutkunuyoruz ve ev çok sessiz. Haziran ışığı pencereden ılık bir şekilde giriyor ve yüzünün bir tarafını aydınlatıyor, yüzünün oluşturduğu gölge ise küçük.

"Youngen iyi, değil mi?" diye fısıldar.

"Evet.

'Yarın şehre ineceğim, haftalık alışverişi erkenden yapacağım, kabağımız azalıyor.

Bebeğime gülümsüyorum. Tuvalete gitmem gerekiyor ve onu da yanımda götürmek, bir kol mesafesinden fazla yanımda bulundurmamak istiyorum. Ama hemen uyudu ve sanırım dinlenmeye ihtiyacı var.

"Benim için ona göz kulak olur musun?" dedim. "Tuvalete gitmem lazım. "Elbette bakabilirim.

Topallaya topallaya kapıya gidiyorum, o kenara çekiliyor ve ben tırabzana atlayıp kendimi aşağı çekiyorum, her adımda geriye bakıyorum, onu orada görüyorum, yalnız, korumasız, kırılgan. Sağ ayağım kötü durumda. Her zamankinden daha kötü. Üzerine biraz ağırlık koyarsam kopacakmış gibi hissediyorum. Tuvalete gitmek için duvara tutunuyorum ve sonra oturuyorum, bir ayağım öne, diğeri banyoya bakıyor, ayak parmaklarım mavi, kan akışı geçen her yıl daha da kötüleşiyor.

Sıvı sızdırıyorum. Beklediğim kadar çok değil ama yine de. Kendimi temizliyorum, yüzüme ve boynuma soğuk su çarpıyorum ve bir güç beni merdivenlere doğru çekiyor. Yeterince uzun sürdü, çok uzun. Nefes alışını, göğsünün hareketini, göz kapaklarını, burun deliklerini görmeliyim. Ona sıcaklığımı vermeliyim.

Hâlâ kapı aralığında onu izliyor. Topallayarak yanından geçiyorum, kız hâlâ uyuyor, yastıklardan oluşan bir halkayla korunuyor.

Nefes alış verişini kontrol ediyorum, sığ ve hızlı ama iyi görünüyor. Şu anda bir doktor tarafından kontrol edilmesi, tam bir check-up yapılması, bana sağlıklı olduğunu, acı çekmediğini, yaşayacağını, gelişeceğini ve asla onun gibi olmayacağını söyleyen bir tür rapor veya sertifika için bir böbreğimi ve bir ciğerimi verirdim. Kızıl saçlı kadının geri gelmesine bile razı olurdum. Bebeğimi kontrol etmek için. Çocuğun güçlü olduğuna dair bana güvence vermesi için.

O sandviçini bitiriyor, ben de benimkini. Yorgunum. Birazdan beslenmek için uyanacak ve benim dinlenmeye, şarj olmaya ihtiyacım var.

'Şimdi uyumam gerek,' diyorum.

'Bir battaniye daha getir. Gece açık, dışarıda görüldüğünden daha soğuk.' Pencereyi işaret ediyor.

Dükkan dolabına gittim. Sağ tarafta annesinin eşyaları, sol tarafta Kim-Ly'den gelen ve balya ipiyle bağlanmış mektup yığının ve *Fareler* ve İnsanlar'ın hırpalanmış kopyası var. Annesinin yanından bir battaniye alıp kapının çerçevesini tutuyorum ve arkamı döndüğümde çocuğumu kucağıma alıyor.

"Ne," diye nefes alıyorum, kırık bir fısıltıyla. "Ne yapıyorsun?"

"Beni tut kızım," diyor, gülümseyerek ona bakıyor, tüm vücudu iki büyük eli tarafından destekleniyor, boğumlu tırnak etleri başının ve kalçalarının etrafında kıvrılıyor.

Ona doğru bir adım attım. "Onu ben alayım, beslenmeye ihtiyacı var.

"O güçlü bir genç," diyor çenesini kaldırıp bana bakarak. 'Ve eğer bu kulübeyi onunla terk etmeye kalkarsan,' ellerinden birini hareket ettirerek yassı parmaklarını bebeğimin boynuna doluyor, sert uçları minik boğazında buluşuyor. "Onu batırırım.

Ona doğru koşuyorum ve onu alıyorum ve onu hiç mücadele etmeden serbest bırakıyor ve ona sırtımı dönüyorum ve onu göğsüme, karnıma doğru sıkıca çekiyorum.

"Anladın mı?"

Başımı salladım, sırtım ona dönüktü.

"Anlıyor musun dedim?"

"Evet," dedim.

"Tamam o zaman," diyor. 'Şimdi bu aradan çıktığına , sana bir süredir söylemek istediğim bir şeyi söyleyebilirim.

Başımı çeviriyorum, sırtım hala ona dönük, omurgam bir korkuluk, kızım uykusunda göğsüme sokulmaya başlıyor.

'Kendinden oldukça memnun görünüyorsun, Jane. Tüm bunlardan oldukça memnunsun. Ona kaşlarımı çatıyorum.

"Ve artık gitmeyeceğini biliyorum, sana söylediklerimden sonra asla gitmeyeceksin.

Meme ucumu bulup yapıştı ve emmeye başladı.

"Kız kardeşin, görüyorsun ya," dedi. "O Manchester'da değil. Ne dedi?"

"Geri gönderildi, değil mi, yaklaşık beş yıl önce sınır dışı edildi, artık İngiltere'de değil.

"Ne? Yüzümü ona dönerek şalımın açıldığını söyledim. "Yalan söylüyorsun. 'İkinizin geldiği yere, ormana geri döndü, buraya değil, Burada sadece sen ve ben varız, şimdi de küçük Mary ve diğerleri. "Hayır," dedim. "Mektupları bende.

"Hepsi eski," diyor. ' tarih olmadığı için karneyle dağıtıyordum. Haber olanları, oyunu ele verecek şeyleri yaktım, burada bir sayfa, orada koca bir mektup yaktım. Sana çok yazdı, aptal kadın. Yine de bunca yıl seni ayakta tuttu, hakkını vermeliyim. Bebeğime bakıyor. 'Ama artık bitti. Birkaç mektubum kalmıştı ama onları da Rayburn'de yaktım. Artık İngiltere'de yaşamıyor, Jane. Yıllar önce sınır dışı edildi. İkinizin de geldiği yere gönderildi. Geri gönderildi. Yasal değil, anlıyor musun? Artık burada ben ve Youngen dışında kimse yok. Sadece ikimiz varız ve genç Mary'nin boyanın dibine batmasını istemiyorsan buradan ayrılmayacaksın.

Bölüm 12

Gecenin kör vaktidir ve küçük yatak odasının penceresinden gelen ışık loş ve sessizdir.

Lenn diğer odada horluyor.

Yatmadan önce yarım hap istedim, o da bana verdi ve şimdi bu tek kişilik yatakta duvara yaslanmış, besleniyor, düşünüyor ve acı çekiyorum. Uyuşmuş ama yeterince uyuşmamış.

Kardeşim yıllar önce geri mi gönderildi? Nasıl geri gönderildi? Benim gerçekliğim bir yalandı, ona yansıttığım, özgürlüğe doğru yavaş yolculuğu boyunca yaşadığı özlemlerim bir ışık oyunuydu. Borcundan kurtulmaya yaklaşamadı bile. Şimdi ömür boyu bunun yükünü taşıyacak. Borcun tamamı ama fırsatların hiçbirisi . Ona nasıl sınır dışı edildiğini sordum, bir uçakla mı yoksa daha tehlikeli bir yöntemle mi? Resmi ya da gayriresmi. Bilmediğini söyledi. Eşyalarıyla birlikte bir uçağa bindirilip Vietnam'daki evine gönderilmiş olması için dua ediyorum. Ama kafamda, bizim geldiğimiz gibi bir nakliye konteynırına konulduğu vardı. Açgözlü adamlar tarafından limandan limana gönderilmiş, hasta, soğuktan donmuş, sessiz kalması söylenmiş, susuz ve yiyeceksiz bırakılmakla tehdit edilmiş.

Bebeğim iyi besleniyor. Gücü artıyor. Benden emerken dudaklarındaki gücü, minik ağzındaki canlılığı hissedebiliyorum. Onunla mutlu bir gün geçirdim. Lenn bana o bir günü verdi. Bir kız kardeş kaybettim ve bir kız evlat kazandım. İkisinde de onun parmağı vardı.

Mandalları açıyor ve göğsümde uyuyor. Ağzı açık, yanakları sıcak, kırmızı ve dolgun, vücudu benimkine karşı sıcak, ince saçları kolumun kıvrımında terliyor. Süt kokuyor. Tatlılık. Minik vole nefeslerini ve onun homurdanan horlamalarını duyabiliyorum, başka bir şey duymuyorum.

O uyuduğunda ben de uyuyorum ve haplar vücudumdaki, başımdaki ve midemdeki acı katmanlarına iyi geliyor. İçim dışım paramparça. Zavallı kız kardeşim.

Bebeğimin bezleri hiç beklemediğim pratik bir deneme oldu. Emzirmeler iyi gidiyor ve uykusu iyi görünüyor ve neredeyse hiç çığlık atmıyor ya da ağlamıyor, sanki bundan hoşlanmayacağını zaten anlamış gibi ve hayatımı

Bana söylediği şeyin korkunçluğunu sindirirken mümkün olduğunca sakın olmalıyım. Her bez siyah. Sırtındaki siyah katran o kadar kalın ve yapışkan ki zor çıkarıyorum. Ovduğumda kırmızı izler bırakıyorum ve ağlayacak diye endişeleniyorum ama ağlamıyor. Kağıt ve suyla siliyorum ve bu işe yaramadığında Lenn'inkilerden bir pazenle deniyorum. Bu biraz işe yarıyor ama onu çiğ bırakıyor. Bu siyah sıvı normal mi? Yaşlı ve bilge bir hemşirenin bana bunun normal olduğunu, bebeğin iyi olacağını ve bir gün mutlu bir kadın, kendi hayatı olan bir kadın olarak büyüyeceğini söylemesini istiyorum.

Ertesi gün arpa hasadına başlamak için erkenden yola çıkıyor. Bu ay sıcak geçti ve verim iyi görünüyor, öyle diyor. Tek kişilik yatakta oturup ona *Fareler ve İnsanlar'ı* fısıltıyla okuyorum. George ve Lennie'nin Candy'ye tavşanlar hakkında her şeyi anlattıkları bölümü. Planlar hakkında. Rüvaları. O besleniyor ve memnun sesler çıkarıyor, ben de okumaya devam ediyorum. Kim-Ly eve gönderildi ve bunu bana söyleyen o olmasına rağmen Lenn yapmış gibi hissediyorum. Haberleri sakladı. Kardeşim için beslediğim umudu bana karşı kullandı. Kim-Ly sınır dışı edildi ve şimdi ben kitabın sonunda Lennie'yi vurduğunda ve yonca umutlarıyla yalnız kaldığında George'um ve her zaman Lennie olacağını ve onun da George olacağını düşündüm. Bu kitabı kızıma tekrar tekrar okuyacağım. Onu benden almasına izin vermeyeceğim. Buna ihtiyacı var. Gerekirse ona hayatı bu kitaptan öğreteceğim. Tekrar tekrar okuyacağım ki ezbere bileyim, o da bilsin.

"Sandviçimi erkenden alacağım," diye bağıyor merdivenlerden yukarı. "Duble olsun.

Onu da yanımda aşağı indiriyorum, dar sırtını sıvazlıyorum, geçirmesi için onu teşvik ediyorum, sağ omzuma bir havlu örtüyorum. Artık bu konuda ustalaşmıştım. Merdivenleri bir çocuk gibi arkamdan iniyorum, onu kavriyorum, tırabzanı görmezden geliyorum. Bileğimi zorluyor ama bu şekilde düşmeyeceğim, onu ezmeyeceğim.

"Mary'yi ben alırım," diyor.

"Hayır," dedim. 'Karnı aç. Onu besleyeceğim ve senin öğle yemeğini hazırlayacağım.

Bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyor ama sonra yutkunuyor. Onu gömleğimin içinde göğsüme doğru taşıyorum ama beslenmiyor, sadece burnunu sokuyor.

Ona sandviç tabağını ve hazır tuzlu cips paketini veriyorum. "Nasıl geri gönderildi? diye soruyorum.

Ağzı açık çiğniyor ve kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Kız kardeşim.

"Nereden bileyim?" diyor. 'Yasal değildi. Burası onun ülkesi değil, bu yüzden onu gönderdiler. Frank Trusssock'a göre bu her zaman olur.

Bebeğime bakıyor, yüzü onun bakışlarından uzakta, tenime dönük.

"Tekrar ne zaman banyo yapacaksın?"

Gömleğimi kapatıp ondan uzaklaşıyorum. Nedir bu adam? Bu canavar? "Bir süre için değil," diyorum. "Bu bir yara gibi.

İyileşmek zorunda.

Hiçbir şey söylemiyor ve yemeğini yedikten sonra tabağını masanın üzerine, boş paketi de tabağın üzerine bırakıp uzaklaşıyor.

Güneş yüzüme vururken ön kapıda duruyorum.

"Bir gün o yolda yürüyeceksin küçüğüm," diyorum ona. "Tüm bunlardan uzakta, hayatının geri kalanına doğru yürüyeceksin. Ve ben de senin yanında olacağım. O güne kadar burada birlikte olacağız ve ben senin olacağım, tamamen senin.

Uzakta sağdan sola giden bir kamyon var ve onunla aramdaki ekinler kireç yeşili ve büyümüşler ve o kadar kalınlaşmışlar ki kahverengi göremiyorum. Dışarı çıkıyorum ve etrafa bakıyorum. Ilık bir esinti. Toprak, kırık ayağımdan ufka kadar her şey onun. İçinde yaşayacağım şeyi o şekillendiriyor. Dışarıda birkaç adım yürüyüp kulübeye yaslanıyorum ve başını güneşten korumak için avucumla örtüyorum. Gökyüzü tamamen benim. Gökyüzünde söz hakkı yok, sondaj ya da hasat yok. Hiçbir katkısı yok. Toprak onun, gökyüzü benim; hem onun hem benim. Ufuk, ikisinin birleştiği ince şerit, geri kalan her şey.

Onu plastik kaplı kanepeye yatırıyorum ve bezleri yıkarken etrafını minderlerle çeviriyorum. O günde sekiz tane kullanıyor, ben ise üç tane kullanıyorum, bu yüzden sürekli takip etmek zorundayım. At hapının etkisi tam gaz devam ediyor ve sanki ezilmiş ayak bileğimin acısı şimdi başka bir odada, belki de yarım kiler, altımda, hala yakınımda, ama onunla aramızda bir şey var. Annesinin tahta mandallarıyla ıslak bezleri ipe asıyorum ve onu kontrol ve yakında ona gerçek bir isim vermem gerekecek. Kemiklerimin içindeki ilik ona Kim-Ly demek için zorlanıyor. Ama bu bencilce bir düşünce. Kötü bir düşünce. Kız kardeşimi kaybettim, bunu kabul ediyorum ve bebeğime onun adını vermek ucuz bir teselli olurdu. Bu dürtüye direnmeliyim. Bu tıpkı değerli bir evcil hayvanınızı kaybettiğinizde onun yerine hemen bir bebek almak, ona aynı ismi vermek için can atmanız ve sonra kendinizi durdurmanız gibi. Bu gece sessiz beslenmeler sırasında başka isimler düşüneceğim.

Mektupları henüz elime almadım çünkü beni kıracaklar. Onları adli olarak okumak, iki yıl boyunca yazdıklarını nasıl yedi yıllı karıştırdığımı bir araya getirmek istiyorum.

Bebeğim benim için ağlıyor ve ben de onunla birlikte kanepeye oturup onu besliyorum. Doymak bilmez bir açlık içinde, dudakları hemen beni buluyor. Sanki vücudumu zorluyor, onun için daha fazla süt üretmeye itiyor ve ona baktığımda Kim-Ly'yi görüyorum. Bu çok doğal. Çocukken Kim-Ly'ye ikinci bir anne gibi baktım, anneme yardım ettim, adım atmaya hevesliydim. Ama burada, bu unutulmuş rüzgârlı yerde bebeğimin sadece ben varım.

Hapları kesmeyeceğim. Bebeğin iyiliği için yapacağımı söylediğimi biliyorum ama şimdi yıkılamam. Parçalanamam. O yüzden şimdilik üç çeyreklikle idare edeceğim. İyi olacağım.

"En iyisi çamaşırları yıkamak," diyor, yan köydeki Spar mağazasından aldığı alışveriş torbalarını taşıyarak ana odaya doğru yürürken. "Dışarısı cızırdıyor ve tükürüyor.

Kapıya doğru yürüyorum.

"Mary'yi bana bırak," dedi, onu benden alarak. "İşte böyle, Mary, babana gel.

Sen onun babası değilsin. Sen bir hiçsin. Ben onun ailesiyim.

Dönüp olabildiğince hızlı bir şekilde kapıdan dışarı çıkıyorum ve nemli bezleri ipten çekip tahta mandalların her yöne fırlamasına izin veriyorum. Sağ ayak bileğim çamurda sürüklenerek içeri giriyorum ve bezleri, annesinin bezlerini masanın üzerine atıyorum ve onu elinden alıp Vietnamca olarak ona artık her şeyin yolunda olduğunu fısıldıyorum.

'Öyle bir şey yok,' diyor. 'Burası İngiltere ve o da benim ve hepimiz gibi düzgün İngilizce konuşacak. Diğer şeylerin hiçbirisi olmayacak, yabancı kelimelerin hiçbirisi olmayacak, kafasını karıştıracaksın.

Başımı sallıyorum ama gözlerim çelik gibi ve odak noktam alınına girip diğer taraftan çıkıyor. Çocuğumla uygun gördüğüm şekilde konuşacağım ve senin bu konuda hiçbir söz hakkın olmayacak.

'O zaman balık tut,' diyor.

Rayburn'ü yaktım, söğüt çubuklarını yerleştirdim ve yiyecek alışverişini kaldırdım. Bebek için bir şeyler alması için ona yalvardım ama . İhtiyacımız olduğunu düşündüğü şeyleri alıyor: dilimlenmiş jambon ve tuvalet kağıdı, cips ve Rich Tea bisküvileri. Ama tek kullanımlık bebek bezi, ıslak mendil ya da bebek bezi kremi almıyor. Spar mağazasında bunların bulunmadığını söylüyor. Bunlara ihtiyacımız olmadığını söylüyor.

Ateş yeterince ısındığında, torbada haşlanmış morinasını maydanoz sosunda haşlıyorum. Kasetleri gözden geçirdikten sonra masada yiyoruz. Dondurulmuş Birds Eye bezelye ve haşlanmış patatesle sessizce yiyoruz. Açlıktan ölüyorum. Dün gece

Çocuğumu beslerken yarım paket Rich Tea bisküvisi ve bir sürahi su tükettim. Açlık muazzamdı. Benden ve ondan yayılan bir ısı, bir enerji, bir güç, bir süt ve yemek döngüsü var ve bu ateşi beslemeye devam etmem gerekiyor.

Tatlı olarak Arctic Roll almış. Dondurma sütununun etrafına sarılmış bir çeşit tatlı kek. Bazen alıyor. Hoşuna gidiyor. Yemek yiyoruz ve arka dişim sanki biri iğne batırıyormuş gibi acımaya başlıyor.

Bebeğin sırtı kıpkırmızı. Onu küvette yıkıyorum, elimi tüm vücudunun altına koyuyorum. Sıcak sudan faydalanmak istiyorum çünkü bu sıcak günlerde akşam yemeğinden sonra ocağın altını kısıyoruz, yoksa uyuyamıyoruz. Suyu kontrol ediyorum çünkü musluktan fokur fokur sıcak geliyor ve sonra ilk çocuğuma ilk banyosunu yaptırıyorum. O çığlık atıyor ve ben gülümseyip onu yatıştırıyorum. Sonra onu bir havluya sarıyorum ve yavaş adımlarla yukarı çıkarıyorum, elim ikimizin de hayatını kurtarmak için tırbazanı kavırıyor ve onu arkadaki küçük yatak odasına götürüyorum. Cildine üflüyorum ve yeni bir bezi katlayarak bez haline getiriyorum ve onu sarıyorum ve sabit tutmak için annesine ait bir çengelli iğne kullanıyorum.

Sıcak ve sakın.

Alt kattaki televizyon dolabının kilidini açtığını ve ardından anahtarı ön kapının yanındaki duvara cıvatalanmış anahtar kutusuna kilitlediğini duyuyorum.

"Televizyon açık" diyor.

Bebeğimle oturuyorum ve neredeyse onu tutarken uyuyakalıyorum. Bu tamamen yeni bir yorgunluk seviyesi. Onu beslemeye başlıyorum ve o, 'Televizyon açık dedim, aşağıya gel, hadi' diyor.

"Uyuyacağız," diye sesleniyorum aşağıya.

"Sen de . Aşağı gel, biraz televizyon sana iyi gelir.'

Yatağın ucuna doğru kıvrılıyorum ve ayağıma bakıyorum. Eklemin etrafındaki sıvı dokunulamayacak kadar soğuk. Kemikler kırılmış, kaslar yırtılmış ve ayağım başkasına ait olabilir. Eğer buradan çıkarsam, iyi kalpli bir doktorun ayağımı keseceğini ve bunun her açıdan en iyisi olacağını umuyorum.

"Jane.

Benim adım Jane

değil. "Geliyorum.

Onu sıkıca tutarak aşağıya .

'Şuraya otur,' diyerek koltuğun kenarına vurdu. 'Lenn, yapamam, onunla olmaz. Ben kanepeye oturacağım.'

'Günün en güzel kısmı, biraz televizyon ve hepimiz bir aradayız. Sana söylediğim yere oturacaksın.'

Sandalyesine çıkıyorum ve kendimi indirmeye çalışıyorum ama bacaklarım çok güçsüz ve sağ ayağımın üzerine beceriksizce düşünüyorum ve acıyla feryat ediyorum ve sonra bebek ağlamaya başlıyor, gözyaşları göğsümde ıslanıyor.

"Mary aç," diyor.

Kan tadı alana kadar yanaklarımın içini ısıyorum. Onu emziriyorum, besleniyor ve mırıl mırıl sesler çıkarıyor ve ayağım sanki biçimsiz bir kemiği, bir doku kaynaşmasını, bir ayak bileği eklemi yaklaşımını kırmışım gibi hissediyor. Isırıyorum ve o başımı okşuyor ve gözlerini göğsümde hissedebiliyorum, başımın üstündeki gözleri, çıplak döşeme tahtalarının üzerinde oturan çocuğumu beslerken bana bakıyor.

'Güzel, değil mi, üçümüz bir akşam burada oturuyoruz? Fena bir hayat değil, değil mi? Başımı tekrar okşadı, yıkanmamış saçlarımı okşadı. 'Bilardonun geri kalanını göreceğiz, sonra ben domuzları beslemeye gideceğim.

Gözlerimde yaşlarla ekranı izliyorum. İçimde bir boşluk hissi. Yorgunluk. Hem rutinlerden hem de umutsuzluktan. O emiyor ve ben dişlerimi sıkıyorum, dilimde kanın tadını alıyorum ve arka dişin yuvasında gevşediğini hissediyorum ve onu öldürmeyi düşünüyorum. Daha önce, kız kardeşimi eve göndermekle tehdit ettiğinde, arkadaşı Frank Trussock'un bir sorun olduğunu bileceğini, çünkü her gün konuştuklarını ve Lenn kontrol etmezse Kim-Ly'nin rapor edileceğini söylemişti. Ama şimdi Lenn bunu bana karşı kullanamıyor, onun yerine çocuğumu tehdit ediyor. Bu da kaçmaya çalışamayacağım anlamına geliyor; riskler çok yüksek. Buradan çıkamam. Bebeğimden önce her zaman kendimi öldürme seçeneğim vardı, belki de boyundurukta, ama o zaman kız kardeşimi geri gönderirdi. Şimdi kendimi öldüremiyorum çünkü kızım hayal edilemeyecek kadar acımasız bir hayata katlanmak zorunda kalacak ve buna tek başına katlanmak zorunda kalacak. Ama onu öldürebilirim. Risk, burada yiyeceksiz kalmamız, erzakların kuruması ve yiyeceklerin tükenmesi ve şans eseri gelen bir ziyaretçiyi beklemek zorunda kalmam. Ya da arkadaşı Frank Trussock'u. Belki Frank'le savaşmak zorunda kalırım. İkimizi de korumak için. Lenn başımı okşuyor ve bilardo oyuncularından biri hakkında yorumlar yapıyor ve ben burada oturmuş kızımı besliyor ve onun ölümünü planlıyorum.

Bölüm 13

Kızım güçleniyor ve bir isme ihtiyacı var. O bir ismi hak ediyor.

Çocukluğumu hayal etmeye çalışıyorum. Renkleri, evimizin çatısının şeklini, yazın nilüfer çiçeklerinin kokusunu ve babamın bizi bahçede kovalamasını, bambu kümelerinin arkasına saklanıp bizi bulamıyormuş gibi yapmasını ve sonra her mahalle çocuğu gibi dışarı fırlayıp kükreyerek, gülerek ve tekrar kaçarak uzaklaşmasını. Kızımın adı aklıma gelecek.

Ben zor yıllar geçirdik. Küçük kardeşim sonra ayakkabı ya da yeni kıyafetler için çok az paramız vardı. Ama hiç aç kalmadık. Daha sonraları babam bana ailesi için ne kadar sık endişelendiğini anlatırdı. Ama ben hiç fark etmedim. Annem ve babam ya bizi endişelerinden koruyorlardı ya da ortaklıkları o kadar güçlüydü ki birbirlerine yaslanıyorlardı. 1989'da nehir kenarındaki bir restoranda düzenlenen bir partiden sonra birbirlerini bulan bir çift.

Mutfak lavabosunun yanına benim için bir hap bırakmış. İlacı aldım ve öğle uykusu için onunla birlikte yukarı çıktım. Gözleri her yerde. Merdivenleri birer çıkıyorum, ayağымda sıcak bir acı, ağzımda sıcak acı ve o bana bakıyor, doğrudan gözlerimin içine, yüzüme, beni içine alıyor.

Birlikte uzanıyoruz ve onu besliyorum. Hap işe yarıyor. Artık büyük, tozlu, kare bir hap, tedarikçisi değişmiş. Lenn içindeki ilacın aynı olduğunu söylüyor ama sanırım bunlar daha güçlü.

Uyandığымda ağzım kurumuştı. Dudaklarım birbirine yapışmış ve arkadaki küçük yatak odasındaki tek kişilik yatağın yastığına yapışmışlar. Nerede olduğumu hatırlamam biraz zaman alıyor. Kim olduğumu. Uyumak üzereyken hissettiğiniz o bulanık durumdayım, belki de uykuya dalıyorsunuz ve sonra bir ses sizi uyandırıyor ve belirsizlik ve sıcaklıkla çalkalanıyorsunuz ve o sessiz vızıltıyı korumayı arzuluyorsunuz.

Bebeğim nerede?

Ona ne yaptı?

Dönüyorum ve onu göğsümün altında, altımda hissediyorum. Ağırlığı onun üzerine çöküyor. Bir dirseğimin üzerinde duruyorum, göğsümde panik var. Ne yaptım ben?

ona? Onu dışarı çıkardım ve o hala duruyor.

Sessiz

ol.

Hayır.

Ne yaptım ben?

Gözleri kapalı. Nefesini hissetmek için onu dudaklarıma, ağzını ağzıma götürüyorum ama nefes yok. O sıcak, ama bu benim sıcaklığım.

'Hayır, hayır,' diyorum ama kelimeler ağzımdan dökülüyor. Oda dönüyor.

Onu gözlerimin önünde tutup sıkıyorum ve sonra minik burnu kırışıyor, homurdanıyor ve ağzı açılıyor.

Göz kapağını kaldırıyorum. Tekrar kapatıyor. Onu göğsüme götürüyorum ve ağzını açıp emiyor ama gerçekten içmiyor. O yaşıyor. Rahatlama dalgaları: her biri bir öncekinden daha güçlü. Ama birden ayıldım ve aklım başıma geldi ve Tanrım, Thanh Dao, neredeyse kendi kızını öldürüyordun.

Olabilecekler yüzünden kanım damarlarımda dolaşıyor. Bu yeni haplar. İçlerinde ne var? Bana hangi canavar türü için üretildiklerini bile söylemedi. Bilgi eksikliği beni öfkeliyor. Beni bir düzine farklı şekilde kontrol eden bir adam. On düzine.

İlaçları yoksa kazara kendi çocuğumu öldüreceğim.

Uykum çok derin, çok gerçek dışı.

Göğsümden ayrılıyor ve dudağından bir damla süt sarkıyor, bir diğeri de çenesinde.

"Özür dilerim," diye fısıldadım ona. "Çok, çok özür dilerim. Daha iyisini yapacağım.

Gözlerini açıyor ve sanki sen zaten mükemmelsin, ben de gelmiş geçmiş en güvenli ve şanslı çocuğum der gibi bana bakıyor.

"Buraya gel.

Gözlerimi silip onu tekrar kontrol ediyorum ve iyi olduğunu görüyorum, böylece merdivenlerden birlikte iniyoruz.

"Kayıtlara göre bütün öğleden sonra hiçbir şey yapmamışsın.

"İyi değilim," dedim. 'Bacağım. Mary ile yukarıda dinleniyordum, Lenn. Dinlenmek zorundaydım.

'Arka odada birlikte dinlenmek için bütün geceniz var. Gündüz çalışmak için. Rayburn sobayı işaret ediyor. 'Ve sen onun sönmesine izin verdin, değil mi? Benim çayım umurunda değil, böyle bir günde tuzlu bataklıklardan gelen bu havayla tarlalarda çalışmamdan rahatsız değilsin, değil mi? Ben yemezsem hiçbirimiz yemeyiz, bunu unutma.

Saate baktım ve beşi on geçiyordu. "Özür dilerim, Lenn.

"Çay , açlıktan ölüyorum.

Yarısı boşalmış Swan Vestas kutusundan uzun bir kibrit alıyorum ve Rayburn'ü yakıyorum. Bebeğim plastik kaplı kanepede uyuyor, minderler etrafını sarmış. Jambonunu ve yumurtalarını annesinin eski dökme demir tavaasında kızartıyorum ve donmuş cipslerini, ateş düzgün bir iş yapmak için yeterince sıcak yanmasa da üst fırında kızartıyorum. O üst katta ortalığı karıştırıyor. Ocağı daha da ısıtacağım, ama çok soğuk bir başlangıç noktasından geliyor ve yumurtaları sevdiği gibi değil ve duvarda saat işliyor ve yakında bir sonraki yemine ihtiyacı olacak.

Aşağıya geliyor. "Yeterince sıcak değil, değil mi?

"Oraya varıyor," diyorum. "Biraz daha odun koydum.

Arka cebinden *Fareler ve İnsanlar*'ı çıkardı. "Sanırım bu yardımcı olur.

Gözlerimin kenarlarında yaşlar oluşuyor, bir ay önce bilemeyeceğim yaşlar, ama şimdi nedense daha kolay geliyorlar, şimdi yüzeye daha yakınlar, ya onun yüzünden ya da kız kardeşime olanlar yüzünden ya da muhtemelen ikisi birden.

"Lütfen yapma," diyorum.

'Kitap ya da kız kardeşinin mektupları, birini ya da diğerini seçebilirsin, sana kalmış. Ev işlerini yapsaydın konuşacak bir şeyimiz olmazdı, bunu ben yapmıyorum.

Kanepeyi gösteriyorum. Yırtık pırtık minderlerin çerçevelediği mükemmel, miyavlayan bebeği.

"Bir gün okumasını istiyorum.

Gülümsüyor.

'Senin kitap okuman için çok meşgul olacak, babası gibi hayatını kazanmak için çalışacak. Boş durmayacak, bundan emin olacağım, sözlerimi unutma. Şimdi, kapağı aç.'

Rayburn'ün yangın kapısını açtım. Yıllar önce bu noktada hala merhamet göstereceğine umudum vardı. Kuzenlerim, amcalarım ve büyükannemle büyükbabamdan oluşan on yedi kişilik ailemin fotoğrafını yaktığı zamanı hatırlıyorum; metal bir kutunun içine koyduğu ve döşeme kırıışlarına cıvataladığı telefona girmeye çalıştığım için yakmıştı. Kulübesindeki aletlerle vahşice saldırdım ve ahizeyi çıkarmaya bile.

Sobanın yanına gidip kitaba bakıyor, ters çevirip arka kapağına, kıvrılmış kenarlarına, yazı karakterine, Steinbeck'in fotoğrafına bakıyor ve sonra bana bakıp kitabı ateşe atıyor. Alevler parlıyor ve kitabın kararmasını izliyorum, her sayfa aynı anda çitirdiyor, küçülüyor, kehribar ve griye dönüyor.

Çipleri çok soluk.

"Ne olmuş onlara o zaman?" diyor. "Onlara ne diyorsunuz?"

Hiçbir şey söylemiyorum. Cipsimi, yumurtamı, jambonumu yiyorum. Buna ihtiyacım var, onun için ihtiyacım var. Ona bakıyorum ve sağ elime bakıyor. Aşağı bakıyorum ve yemek bıçağımı öyle sıkı tutuyorum ki parmak eklemelerim bembeyaz ve bıçak masanın üzerinde titriyor. Ayağa kalkıyor.

'Öncekiyle aynı şey, bunu biliyorsun, değil mi? Ben uyurken başıma kötü bir kaza ya da başka bir şey gelirse ve Frank Trussock'a haber vermezsem, Maryye bahsettiğim şeyi , bundan emin olabilirsiniz. Kanepeye doğru bakar. "Biz burada mutlu bir aileyiz Jane, o yüzden saçma sapan fikirlere kapılma, anlıyor musun beni?"

Başımı salladım.

"Doğru, yaptığından emin ol. Ve bir şey daha, sıcak bir banyo yapmanın zamanı geldi. Soba yandığına göre bir koşu git ve temizlen, kadın. Ben gençlerle ilgilenirim. Hadi git."

Bıçağı hala tutuyorum. Hareket etmiyorum, bir şey söylemiyorum.

'Mektupların yanmasını , değil mi, çünkü işler böyle gidiyor'.

Ayağa kalkıp tabakları topladım ve banyoyu hazırladım. Onun mektuplarına ihtiyacım var. Buraya on yedi eşyayla geldim ve bir eşyam kaldı. Bir mülk ve bir kız ve bir gün nasıl yapacağımı bulduğumda gideceğim şey de bu olacak. Ve eğer Frank buraya gelirse onu ve Lenn'i oldukları yerde öldüreceğim. İkisini de kül yığınının yanına gömeceğim ve bunun için iki kere düşünmeyeceğim.

Banyoda uzanıyorum ve kaburgalarım yüzeyin altında parıldıyor. Tek kitabım, yakılmış değerli kitabım tarafından ısıtılan sıcak su bileğime iyi geliyor; belki yüzde yirmi iyi geliyor. Kapı ardına kadar açık, boynumda bir cereyan, ama sıcak ve uyuyabilirmişim gibi hissediyorum. Göz kapaklarım ağır. Kadın ana odada onunla birlikte ama bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok, hiçbir şey. Kendimi yıkıyorum. Yağmur yukarıdaki oluklu demir çatıya vuruyor ve musluktan akarken buhar çıkaran sıcak suyu dolduruyorum.

Dilim arka dişimi hareket ettirebiliyor. Acıyor ama sol tarafımdaki kardeş dişim yüz kat daha fazla acıyor. Kızıma bakması için bir pediatri hemşiresine, kendim için de bir ortopedi cerrahına ve diş hekimine ihtiyacım var.

Banyodan çıkıp annesinin eski gri havlusuyla kurulandığımda zeminin yumuşak ve pütürlü olduğunu hissediyorum. Aşağıda çürümüş bir şey var. Kötü bir şey. Üstü örtülü. Annesinin geceliğini üzerime geçiriyorum ve saçlarımı havluya sarıyorum. Çatıdaki yağmurun sesi donuk bir kükremeye dönüşüyor ve duvarlardaki sıcaklık düşüyor.

Onu tutuyor.

Adam koltuğunda oturuyor, kız da onun kollarında ve kız da bundan memnun görünüyor. Ona gülümsüyor ama devasa vücudu hareketsiz. Tamamen hareketsiz. Masum bir çocuk ve korkunç bir heykel saçma bir bakış yarışına tutuşmuş.

"Hadi o zaman merdivenleri çıkalım," diyor. 'Mary'yi yukarı taşımamı ister misin yoksa sen mi yapmak istersin?

"Onu ben alırım.

Onu bana teslim ediyor, kollarındaki kaslar başının üzerinde şişiyor. Ben topallayarak yukarı çıktım, o da birkaç dakika sonra geldi.

"Onu iyice besle ve sonra bu gece kendi yatağında uyu. Ben ona bakmıyorum.

Karnı aç ve onu diğer göğsüme götürüyorum, sırtımı ve kolumu korumak için altına bir yastık koyuyorum. Onu besliyorum ve uykuya dalıyor, ağzı yavaşça açılıyor ve parlak kırmızı yanakları, sıcaklığı, dolgunluğuyla tenimin yanında yatıyor ve ben onun her kirpiğine bakıyorum.

Onu yatırdım. Dört yastık etrafını sarıyor, bir tane de her ihtimale karşı yere koyuyorum ve geceliğimi kapatıp sahanlığa doğru yürüyorum.

Pencerenin önünde durmuş, kilitli yarı yol kapısına ve ötesindeki yola bakıyor. İnce pamuklu çarşafı yatağın üzerinde katlanmış, havlusu da yanına katlanmış.

'Lenn, henüz hazır değilim, ben-'

"Sen iyisin. Sana karşı yumuşak olacağım, .'

Sesi nazik. Bebeği uyandırmak istemiyor.

Buna hala alışamadım ve asla da alışamayacağım. Her olay hayatımı değiştiriyor. Kızım için güçlüyüm ama bu adamdan intikamımı alacağım. Bunu ona ödeteceğim.

Geceliğimi başımın üzerine çekip çarşafın altına giriyorum, gözlerim karıncalanıyor, Huong'la aramdaki mesafe çok büyük. Kızım. Huong. Bu benim kızımın adı. Birden aklıma geldi. Sığ bir gülümsemeyle gülümsedim. Huong Dao. O yan odada uyuyor ve ben onun annesiyim ve burada sıkışıp kaldım.

Çarşafı vücudumdan yukarı çekiyorum, böylece sadece üst tarafım örtülüyor. Huong'u koruyacağım ve ona yardım edeceğim.

Yaklaştığını hissediyorum ve her zaman yaptığım gibi yüzümü duvara dönüyorum ve nefesini kalçamda hissedebiliyorum. Kendimi uzakta hayal etmeye çalışıyorum. Epidural ile deniyorum ama başarısız oluyor çünkü küçük Huong'u dinlemem gerekiyor, tamamen kızımın yanında olmam gerekiyor.

O sessiz.

Huong bir ses çıkarıyor ve ben başımı kaldırıyorum. Ağlamaya başladı. Feryat ediyor. Elleri şimdi kalçalarımnda.

"," diyor, kelimeleri üflüyor.

Dudağımı ısırıp onu dinliyorum ve beni istediğini hissedebiliyorum. Bu dayanılmaz bir şey. Onu görmezden gelerek burada kalamam. O beni istiyor. Vücudum onunla birlikte olmak için kendini parçalıyor. Huong iki haftalık, bana ihtiyacı var.

Ellerini etrafımda ve dolaştırıyor.

Gözyaşlarım geliyor. Bacaklarımı birbirine öyle bir kenetlemek istiyorum ki, içindeki son ekşi nefesi de sıkmak istiyorum. Onu ikiye ayırmak. Onu yok etmek. Huong şimdi daha da yüksek sesle feryat ediyor ve ben bunu göğsümde hissediyorum. Sızdırıyorum, ılık süt çarşafı yarı saydam hale getiriyor, yanlarımdan, karnımdan aşağı akıyor. Bana ihtiyacı var.

Geri . "Ne oluyor?

Başımı çeviriyorum ve çarşafın üzerinden ona bakıyorum, dış hatlarına. Benden daha ne istiyor? Huong çığlık atıyor, öksürüyor.

'bir şeyler sızdırıyorsun,' diyor. "Biliyorum.

"Bunun ne olduğunu bilmiyorum," diyor çarşafı alt yarımın üzerine çekerek, benden uzaklaşarak, "ama bu normal değil, bir tür yaran ya da başka bir şeyin var, her tarafın akıyor, kendini yıkaman gerekiyor.

Çarşafı etrafıma sarıyorum ve ayağa kalkıyorum.

"Kendine çeki düzen ver, kadın," diyor. "Kendini temiz tut. Kot pantolonunu ve gömleğini giyer ve merdivenlerden aşağı inmeye başlar. 'Domuzları beslemeye gidiyorum, sonra dönerim. Arka yatak odasında olduğundan emin ol.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde ona doğru sendeliyorum ve onu tutup kendime getiriyorum ve duvara yaslanıyorum ve o hıçkırıyor ve beni bulup yapışıyor ve orada oturup uzaktaki domuz ahırına doğru giden dörtlü yarışını dinliyoruz.

Bölüm 14

Huong üç haftalık.

Kaç kilo olduğunu, boyunun ne kadar olduğunu bilmek için can atıyorum. Vietnam'da bu normaldir, bunları doğum günü öğrenirsiniz. Veriler. Katı istatistikler. Resmi olarak sisteme kaydedilmiş. Tutunabileceğim şeyler. Hatırlayabileceğim ve meraklı büyükanneler ve amcalarla paylaşabileceğim, onların da diğer aile üyeleriyle karşılaştırabileceği sayılar. Ama hiçbir fikrim yok. Susuzluğunun çok yoğun olmasından endişe etsem de yeterince sağlıklı görünüyor. At haplarına bağımlı olmasından ve dozunu almak için sütüme ihtiyaç duymasından endişe ediyorum, tıpkı benim işlevimi yerine getirebilmek için her gün bir hapın dörtte üçüne ihtiyaç duyduğum gibi.

Öğleden sonra ve güneş ön pencereden içeri giriyor. O geceden beri ön yatak odasında kalmamı istemedi. Ayak bileğimdeki ağrı, dişimdeki ağrı ve yanan eşyalarımın kendimi her zamankinden daha savunmasız hissediyorum. Kız kardeşimin mektupları. Onları kaybedersem Kim-Ly ile olan son bağlantımı da kaybedeceğim ve bu nemli, özelliksiz dünyada var olan son varlığımı, kendime ait son parçayı da kaybedeceğim.

Yerleri siliyorum ve ona bakıyorum. Huong uyanık, koltukta burnunu çekiyor, ellerini açıp kapatıyor. Paspası sabunlu su dolu kovaya daldırıp yerleri siliyorum ve o da suyun döşeme tahtalarında çıkardığı sesi dinliyor. Gıcırta ve su tahtaların arasından geçip aşağıdaki karanlık yarı mahzene ulaşırken damlayan damlalar. Artık parmağımı kavrayabiliyor. Bence o güçlü, konsantre bir güç ve potansiyel yumağı. Sadece ona ulaşması için yardım etmeliyim.

Güneş ışığı kaybolur ve oda kararır. Orada, ön pencerede. Sonra ışık tekrar içeri doluyor ve ön kapı açılıyor.

'Bir saat kadar sonra balyalama işim , sonra içeri gireceğim. Bu gece ağzını tamir edeceğim, edeceğimi söyledim ve edeceğim.

'Bir gün daha bekleyelim,' dedim.

'Çürük dişlerin o gence hiç iyi gelmiyor. İkinizi de hasta etmeden önce onları kırbaçlayacağım. Annem için yaptım ve o iyiydi, gıkını bile çıkarmadı. Çaydan sonra onları çıkaracağım.'

Belki de en iyisi budur. Sanırım yirmilik dişler, alt sırada, her iki tarafta da birer tane. En son dokuz yıl önce annem ve kardeşimle birlikte bir diş hekimine gitmiştim. Diş hekimi aynı zamanda yerel tıp üniversitesinde ders veriyordu. Nazik, katı ama kibardı ve beni rahatlatmanın bir yolunu bulmuştu. Şimdiye kadar sadece dolgu ve rutin kontroller yaptırdım. Hiç diş çektirmedim.

Yerlerin kurumasına izin verdim. Korkum, bugünlerde kötü durumdaki ayağıma çok fazla ağırlık vermem ve daha da kırılması. Ya da daha fazla bükülmesinden. Düz ayak Huong'un yanına gidip onu kucağıma alıyorum ve merdivenleri tırmanıyorum. Mektuplarıma. Sırtımı serin duvara vererek yatağa oturuyorum ve yastığın altından bir mektup çıkarıyorum. Mektubu açıp yastığı kolumun altına sokuyorum ve onun mektuba yapışmasına izin veriyorum. *Fareler ve İnsanlar*'da yaptığım gibi onun kelimelerini de ezberlemem gerekiyor. Onları okumalıyım ve okumalıyım ki Huong büyüdüğünde ona okuyabileyim, ona karşı bir sorumluluğum var, böylece teyzesini tanıyacak, mirasımızın bir kısmını anlayacak, böylece bu uçsuz bucaksız düzlüklerin ötesindeki ülkeyi tanıyacak.

Ağzım acıyor ve ayağım ağrıyor ama memnunum. Vücudumdaki sıcaklığı, ikimizin yeniden birbirine bağlanması, kafa derisinin kokusu, emerken çıkardığı ses, minik güvercin kalbinin benimkine çarpması. Ve kelimeler. Kim-Ly iyi bir yazardı. Bu mektup, manikürcüden daireye giderken geçtiği şehir parkını anlatıyor. Her hafta ulaşım için para ödemek zorunda, tıpkı barınma ve ısınma gibi maaşından otomatik olarak kesiliyor. Bu isteğe bağlı değil. Bana ağaçların renklerinden, duvarların ıslak griliğinden ve anıt heykellerden bahsediyor. Kavşaktaki ciyaklayan çocukları ve her gün güvercinleri besleyen nazik yaşlı adamı yazıyor. Belki de bunların yedi yerine iki yıllık mektuplar olduğundan şüphelenmeliydim, ama hiç şüphelenmedim. Belki de mevsimlerdeki, yavaş ilerlemedeki gerçeği görmeliydim. Ama bu mektupta olduğu gibi, yazdıklarının çoğu anımsama niteliğindeydi çünkü sanırım beni rahatlatmak istiyordu. Babamın şakalarını, annemin bize ev ödevleri konusunda nasihat vermesini ve küçük bir çocukken ağabeyimizin bisikletiyle evin içinden nasıl geçtiğini yazmış.

Parmağımı Huong'un minik avucunun içine kaydırıyorum ve o da beni kavırıyor. "Sakın bırakma," diye fısıldıyorum ona.

Onu aşıya götürüp kanepede uyumasına izin veriyorum. Sadece yirmi ya da otuz dakika sürecek ama akşam yemeğini hazırlamam için yeterli bir süre.

Lavaboda patates soyuyorum. Gözlerim ağırlaşıyor ve dışarıda, domuz ahırına doğru uzanan tarlalar sisleniyor. Sisler düz çizgiler halinde, jilet inceliğinde. Tarlaların üzerinde asılı duruyorlar ve uzun mesafeli görüşü engelliyorlar. Toprağı gökyüzüne bağlıyorlar ve havada sonbaharı hissedebiliyorum.

Rayburn parlıyor. Bir miktar daha söğüt atıyorum ve için havalandırmayı kapatıyorum. Tavuk içeride, patatesler içeride.  stte bezelyeler için su kaynıyor ve Oxo sos sıcak sıcak hazır.

Ağrı  ene kemiğimde alevleniyor. Ayak bileğimdeki ağrıya benzemiyor bu, biri kirli bir bıçağı doğrudan etime saplıyor ve bir siniri yokluyor. Keskinlik kafamın içinde sarsılıyor. Çenemi ellerimin arasına alıp tırnaklarımı şakaklarımaya geçiriyorum ve sonra Huong ağlamaya başlıyor.

Bezi dolu.

Onu yere yatırıyorum ve plastik kaplı kanepenin altında tuttuğum zuladan bir kase su ve rulo kağıtlarla birlikte yeni bir havlu bez çıkartıyorum. Bezi   z yorum. Çok ama çok yorgunum. Artık siyah katran değil, yeşil. Kızarıklıkları korkunç. Ağlayan yaralar. Üstünü siliyorum ve derisini kuruluyorum ama kıpkırmızı, çiğ ve yaralarına, şişliklerine ve lezyonlarına üflüyorum ama o kadar çok çığlık atıyor ki dili sert bir gaga gibi ağzından dışarı .

Kendi dişlerim yanarken, sinirlerim açığa çıkarken acıyla gözlerimi kısıyorum.

Huong'un cildine  fledim ve iyi olacağını, şimdi daha iyi olacağını söyledim ama onu kucağıma aldığımda yeni bezinde kan vardı. İsilikten kan geliyor. "Bugünlük bu kadar yeter," diyor Lenn, ceketini asıyor, pantolonunu çıkartıyor

Botlar. "Combine'ın yarından önce biraz yağa ihtiya ı olacak. 'Kremaya ihtiya ı var,' diyorum.

"Krema mı? Sen ne?"

"Mary. Pişik için krema ihtiya ı var, kanıyor."

"Saçmalama. En iyisi doğal olsun, annem hep böyle yapardı, o süslü iksirlerden ve losyonlardan yoksun. Onu yeterince temiz tutuyorsun, değil mi?"

"Kremaya ihtiya ı var," diyorum, çenemi tutarak. 'Köydeki Spar dükkanından. Lütfen, Lenn. Ne istersen yaparım, yeter ki ona bebek kremi al. Çenemi tutuyorum. "Lütfen, Lenn.

 nce bana sonra Rayburn'e baktı.

"Kuş pişti mi?" "On dakika," dedim.

Yemek yiyoruz, o masada benden besleniyor. O izliyor. Bakışlarını saklamaya çalışmıyor. Bezelye, sos ve biraz tavuk yutmak için kendimi zorluyorum ama gerçekten çiğneyemiyorum, sadece ön dişlerimle ısıyorum. Onun için, sütüm için, kemiklerinin büyümesi ve zihninin gelişmesi için yiyeceğe ihtiyacım olduğunu biliyorum, bu yüzden yiyebildiğim kadar yiyorum.

"Fena değildi," diyor. 'Şimdi o zaman. Sen bunu temizle, ben de dişlerini düzelteyim.

Buna boyun eğdim. Başka ne ? Ne gibi seçeneklerim var?

Adam gazeteleri getirip az önce yemeğimi yemek için oturduğum çam sandalyenin altına serdiğinde o kanepede uyuyor. Kızarıklıklarını, yaralarını, onu hayal kırıklığına uğrattığımı gösteren ağlayan yaralarını düşünmemeye çalışıyorum.

"Yarım hap daha," diyor ve yarım tableti bir bardak suyla birlikte masaya koyuyor.

Pantolonunun cebinden bir pense çıkarır.

"Önce onları sterilize etmeniz gerekiyor," diyorum, gözlerim fal taşı gibi açılmış bir halde. "Steril olmaları gerekiyor, Lenn.

Onları Rayburn'e götürür ve çaydanlığı ocağın üzerine kaydırır, kaynamasını bekler. Lavabodaki penselerinin tırtıklı uçlarının üzerine su döker. Paslanmışlar ve kauçuk sapları yarılmış.

'Ağzımı açabildiğin kadar aç,' diyor.

Başımı arkaya eğiyorum ve sağlam ayağımı sandalyenin ayağına doluyorum. 'Daha geniş,' diyor.

Ağzımı öyle bir açıyorum ki dudaklarımın menteşeleri acıyor. Ağzımın içine bakıyor. Onu ısırmak istiyorum.

"iki mi?" diyor. "Başka mı? Başımı sallıyorum.

Sol elini yüzümün üzerine koyuyor, parmakları göz çukuruma, elmacık kemiğime ve şakağıma bastırıyor.

"Kendini hazırla o zaman," diyor.

Kerpetenin metalini dişimin üzerinde hissediyorum, gevşek olanın, kanayanın. Kerpeten sıcak ve kocaman geliyor, sanki biri sert bir çekici azı dişlerime sürüyormuş gibi. Aletini açıp dişimi kavırıyor ve sol eliyle yüzüme daha sert bastırıyor.

Diş çıkıyor.

Ağzımda kan tadı alıyorum ve yutkunuyorum ve sol elini yüzümden çekiyor ve dilim deliği araştırmak için geri dönüyor.

"Bir şey yok," diyor, dişi saçma derinliği ve insana ait olmayan uzun kökleriyle incelemesi için havaya kaldırarak.

"Şimdi, diğeri.

Tekrar yutkunuyorum, kendi kanım boğazımı kaplıyor. Acının bir kısmı kayboldu.

"Aç" diyor.

Eli yine yüzümde, başımı boynuma doğru itiyor. Pensenin metalik dişleri dişlerimi sıyrıyor ve sonra açılıyor. Dişimden, gevşek olmayan dişimden içime bir acı yayılıyor. Onu kavıyor ve yüzüme bastırıp çekiyor.

Tanrım, acı.

Omurgam, bu adamın avuçlarının altında sıkıştı.

Ağlıyorum.

Yüzümdeki ve pensedeki tutuşunu yeniden ayarlıyor ve dişi yukarı doğru çekip büküyor ve görüşüm kenarlarda bulanıklaşıyor. Bunun bitmesini istiyorum.

Huong şimdi ağlıyor. Ağzımda daha fazla kan var ve penseyi açıp dişi tutuyor ve ileri geri çekiyor ve ben de ağzımı dişin etrafına kapatıyorum çünkü acıya dayanmak çok zor. Kerpeteni geri çekiyor ve çenemi açıyor.

', işimiz neredeyse bitti. Bunu yut.'

Dilimde bir şey var. Sertçe yutkunuyorum ve hap parçası aşağı inerken boğazımı çiziyor. Tekrar yutkunuyorum ve ağzımda daha fazla kan var. Sıcak, metalik. Dişi kavıyor ve gözlerine bakıyorum, sulu mavi-gri gözlerine ve çekip duruyor ve Huong'un çığlıklarını duyabiliyorum ve sonra görüşüm kararıyor. Duraklıyor. Sandalyeyi altımda tutuyorum ve dişi tekrar çekiyor ve duyamadığım bir şeyler söylüyor. Bir vurma sesi geliyor. Kerpetenle zorluyor. Ve sonra her şey kararıyor.

Bölüm 15

Göz kapaklarım açıldı.

Gözlerimi kırptıştırıp temizliyorum.

Çenemi oynattım ve ağrı geçti ve şimdi sadece yüzüm ağrıyor ve diş etlerim çiğ. Derin acı, kemik-sinir-çene ağrısı sona erdi.

Kalktım.

Nerede o?

Küçük yatak odasının etrafına bakıyorum. Buraya nasıl çıktım? Yatağın ucuna doğru kayıyorum ve ayağa kalkıyorum, dengem biraz sarsılıyor.

"Lenn," diyorum, yatak odasına bakıyorum. Hiçbir şey yoktu.

Tırabzanı tutup kendimi merdivenlerden aşağıya bırakıyorum, sağ ayağım zıplarken havada asılı kalıyor.

Huong şimdi ağlıyor, beni hissedebiliyor. Mutfağa giriyorum ve tıpkı daha önce olduğu gibi etrafı minderlerle çevrili kanepede yatıyor. Bana bağırıyor ve karnımdan aşağı ılık süt damladığını, gömleğimin ıslandığını hissedebiliyorum. Yanına gidip alnından öpüyorum ve onu göğsüme bastırıyorum. Süt için çıldırıyor, çığlık atıyor, dudaklarını büzerek yokluyor. Tutunuyor ve emiyor.

Ama çığlıklar devam ediyor.

"Yardım edin!

Huong hala emerken dimdik ayağa kalktım. "Ne?

"Ne?" dedim. Bu haplar mı? "Kim söyledi bunu?

Ön kapı açılıyor ve Lenn içeri girip iki poşet Spar alışverişi getiriyor ve onları çam masanın üzerine yerleştiriyor. İki dişim poşetlerin yanında, kanlı bir mendilin üzerinde duruyor.

"Şşşt," diyorum.

"Dinle. Ama ses gitti.

Uyuşturucudan olabilir ama sanırım bir şey duydum. Bir ses. Bir 'yardım et'.

"Sen ne?" diyor Spar çantasını karıştırırken. ", " diyor.

Tekrar kanepeye oturuyorum ve birinin hıçkırdığını, ağladığını duyabiliyorum.

"Bunu düzenli olarak , bu yüzden kendinizi buna alıştırmayın, ama burada.

Koltuğuna sertçe oturur. Hıçkırıklar hâlâ arka planda, sanki başka bir odada televizyon açılmış gibi. Ama televizyon bu odada ve köşedeki dolapta kilitli. Uzanıyor ve kaba elinin içinde bir şey uzatıyor bana.

Küçük bir vazelin küveti.

"Gençler için.

Gözlerim yaşardı. Bu hayatımda gördüğüm en güzel şey. "Teşekkür ederim," diyorum.

Arka tarafına biraz sürmek için onu göğsümden ayırmaya çalışıyorum ama bana izin vermiyor. Açlıktan ölüyor.

"Ne kadar uyudum? diye sordum.

'Bilmiyorum, yaklaşık on iki saat ya da bir şey, hemen dibe battın. Henüz uyanmanı beklemiyordum.'

On iki saat mi?

"Ama, Mary?

Gülümsüyor ve kafasına vuruyor. "Onu sana getirdim, değil mi? Onu sana getirdim ve birkaç saatte bir bir şeyler içmesi için göğsüne koydum, hiç uyanmadın, hiç kıpırdamadın. O iyiydi, Mary ve ben iyi bir takım olduk.

Aşağı bakıyorum. Huong'un gözleri kapalı ve kirpikleri birbirine dolanmış, uçları neredeyse tenime değiyor. Mükemmel boynunda nabzını görebiliyorum. Onca zaman onunla mıydın? Senin için uyanık değil miydim? Onca zaman mı?

'Hap beni bayıltmış olmalı,' diyorum.

'Bu ve at gibi dişlerin olduğu gerçeği. Hiç böyle diş görmedim, anneminkinin iki katı kadar uzun, seninki. Neredeyse sonuncusunu kaybetmek üzereydim.'

Yine hıçkırık var. Banyodan mı?

Üst kattan mı? "Bunu

duyabiliyor musun, Lenn?" "Aç mısın?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. Acıktım.

Boynundaki kırmızı çizici fark ettim.

"Sana peynirli ve jambonlu sandviç hazırlayayım, sonra konuşuruz.

Onu beslemeyi bitirdim ve kanepeye yatırıp bezini çözdüm. Çok gecikti. Kâğıdı ve yatağın altında tuttuğum su kabını çıkarıyorum.

Kanepe ve ben onu temizliyoruz ve kirli kağıtları Spar plastik torbaya koyuyoruz. En eski şeyler kurumuş. Nemlendirip kazımam gerekiyor ama ona ne kadar nazik davransam da çığlık atıp bağıyor. Çiğ deri. Kan.

"Biliyorum küçüğüm," diyorum. "Biliyorum. Özür dilerim. Neredeyse bitti. Şimdi kremimiz var, yakında daha iyi olacaksın, söz veriyorum.

Kağıdı ıslatıyorum. Artık hıçkırık sesi duymuyorum, sadece Huong'un çığlıklarını duyuyorum. Yüzü kıpkırmızı. Ağlıyor ve gözyaşları püskürüyor ve yanaklarına yerleşenler orada öylece oturup titiyor.

İçgüdülerim onu vazeline boğmak, cömert davranmak, onu vazelinle yıkamak yönünde. Etiketini okudum ama bana pek bir şey söylemedi. İşaret parmağımı alıp kalın, pürüzsüz jelden biraz alıyorum ve kızımın yaralarına sürüyorum. Dikkatli davranıyorum. Çok sert sürmek ya da daha fazla acı çekmesine neden olmak istemiyorum, zaten bunu yeterince yaptım. Kızarıklıkların en kötüsünü, kurumuş kanı, kabarmış eti kapatıyorum ve onu yeni bir beze sarıyorum. Onu kucağıma alıyorum ve kollarımda anında uykuya dalıyor. Rahatladığı her halinden belliydi. Onunla birlikte oturuyorum ve hıçkırıkları hala orada, yakınımda.

Huong derin bir uykuya daldığında ve göz kapakları titrediğinde, ayağa kalkıp lavaboya doğru yürüyorum ve ellerimi yıkıyorum.

"Yardım , lütfen!" diyor bir ses. "Jane, bana yardım et! Kalbim hızla çarpıyor.

Lenn koltuğundan fırlıyor ve ön kapıya doğru koşuyor. Rayburn'onun yarım kiler kapısını açıp arkasından çarparak kapatmasını izliyorum. Dinliyorum. Ne adamdan ne de kadından ses var. Cynth mi? Atlı kızıl saçlı kadın mı? Öyle olmalı, başka kimse adımı bilmiyor, sahte adımı, bana dayattığı adı.

Aşağıda bir patlama var. Burnunu çekiyor.

Sonra adım sesleri duyuyorum, botları dik ahşap merdiveni tırmanarak yarım kiler kapısına çıkıyor, sonra kapı açılıyor, sonra tekrar sürgülenerek kapatılıyor.

", " diyor, masayı ve iki çam sandalyeyi işaret ederek. Oturdum.

"Mary o kremi seviyor, değil mi, üzerindeyken rahat uyuyor, değil mi?

"Evet," diyorum, gözlerim onun yüzü ile döşeme tahtaları arasında gidip geliyor. "Kim o? Fısıldıyorum.

Başını sallar. "Bu seni ilgilendirmez Jane. Bak ne diyeceğim. Artık gençlerle birliktesin, Spar mağazasından senin için aldığım krem gibi ekstra şeylere ihtiyacın olabileceğini düşünüyorum. Sen işini yapmaya devam et,

eve ve genç Mary'ye bakacaksın, ben de kendi payıma düşeni yapacağım, tamam mı? Buna pazarlık diyelim. Bir iki yeni şey öğrenmenin zamanı gelmişti. Arka yatak odasında kalmaya izin vereceğim, kendini gençlere odaklamaya izin vereceğim. Ve bu konuda daha fazla konuşmayacağız, anladın mı?"

Kilerden hiç ses gelmiyor. Hiç ses yok.

Burası reddettiğim yer. Ayağa kalkıp savaştığım yer. Ayaklarımın altındaki kadına onu terk etmeyeceğimi, ona yardım edeceğimi haykırdığım yer.

Ama Huong. Doğduğunda ne kadar prematüre olduğunu bilmiyorum. Hâlâ ne kadar savunmasız. Eğer bu tehlikeli ilk haftaları atlatacaksa, eğer yaşayacaksam, onu besleyecek, besleyecek, güçlendireceksem, o zaman bencil olmalıyım. Onun iyiliği için. En azından biraz daha büyüyene kadar. Onun sağlığını riske atamam. Uyuyan yüzüne, yanağının yuvarlaklığına, saçlarına, yumuşak çenesine bakıyorum.

"Bir termometreye ihtiyacım var," diyorum. 'Ateşi çıkarsa ne kadar kötü olduğunu bilmem gerek. Ve parasetamole ihtiyacım var. Annem enfeksiyon geçirdiğimizde bunu kullanırdı. Bu çok önemli.

Başını sallıyor.

"Ne yapabileceğime bakacağım. Siz ikiniz arka odaya geçin, ben de bu akşam bize çay yapayım. Et suyu ve ekmek. Siz ikiniz biraz dinlenin, ben . Daha fazla gevezelik yok. Burada işimiz bitti.'

Dediğini yapacağız. Yukarı çıkıyoruz.

Benim bayılmamdan ve Cynth'in kokuşmuş yarı mahzenden gelen çığlıklarından sonra, tüm bunları geride bırakıyoruz. Tüm bunlardan sonra yatağa gidebilecek kadar kötü bir insan mıyım? Huong'un etrafında küçülen bir ay gibi eğiliyorum, o horluyor ve biz uyuyoruz.

Aşağıya indiğimizde dışarıyı kararıyor ve yerde bir serinlik var.

"Et suyu iyi ve sıcak," diyor. 'Masayı kendim hazırladım, sen otur, ayağındaki ağırlığı al.

, Huong uyanık ve sessizdi.

Rayburn'ün sıcakından buharlaşan et suyunu yiyoruz ve Mighty White dilimleri ve marge ile silip süpürüyoruz. İşimiz bittiğinde Huong'u beslemeye başlıyorum ve o da iki teneke getiriyor. Ona baktım. Bu da ne?

"Ananas parçaları," diyor gülümseyerek, açılan her kutunun yanına bir çay kaşığı koyarak. 'Gençler için iyidir, vitamin alır ve sütünüzden bunu alır.

Ben yiyorum. Harika, yıllardır ilk ananasım, Fen Çiftliği'ne geldiğimden beri ilk yeni yiyecek türüm. Suyu dış etlerimdeki yaraları acıtmıyor, iyiler. İyileşiyor. Dilim asitten karıncalanıyor ve bu iyi bir şey.

Cynth hala aşağıda mı? Yaşıyor mu? Ses yok, hıçkırık yok.

Huong'u sığ ılık suda yıkıyorum ve göbek deliği iyileşip göbeğindeki çıtır çıtır kalıntılar için artık tam görünüyor. Yaralarını, eski kızarıklıklarını . Vazelin şimdiden yardımcı oluyor.

Ana odaya döndüğümde Lenn bulaşıkları lavaboya taşımıştı. Bunu ilk kez yapıyor. Huong'u kurulayıp yeni bir kat vazelin sürüyorum, bu krem, bu mucize için Tanrı'ya şükrediyorum ve ona yeni bir bez giydirip eski bebek kıyafetlerini giydiriyorum ve ben elimi yüzümü yıkarken onu plastik sarılı kanepeye yatırıyorum.

"Televizyonu açacağım," diyor.

Giriş holünün duvarındaki kutunun kilidini açtığını ve köşedeki TV dolabının kilidini açtığını ve ardından anahtarı anahtar kutusuna geri kilitlediğini duyuyorum.

Oturuyoruz. Dışarısı nemli ve içerisi de rutubetli, bu yüzden bu sezon ilk kez Rayburn'ün kapağını açıyor alevlerin çırpınmasına ve tükürmesine izin veriyor, içeriden gelen ışık duvarları yalayıp tavanı buluyor. ITV akşam haberlerini izliyoruz ve ben yerde oturuyorum, o başımı okşuyor ve saçlarımı düzeltiyor, kızım benden besleniyor, ananas hala tat alma tomurcuklarımda yaşıyor.

Ve sonra telefon çalıyor.

Onu saran kutu sesi bastırıyor ama titreşimleri döşeme tahtalarından hissedebiliyorum.

"Yardım edin! Cynth altımızdan çığlık atıyor, sesi insandan çok hayvana ait. "Lütfen!

Telefon çalıyor, çalıyor ve biz üçümüz hiçbir şey olmamış gibi öylece oturuyoruz. Eli hala başımın üzerinde. Sert. Sonra telefon kesiliyor ve anlaşılmaz bir şeyler bağırıyor.

Lenn çoraplı ayağıyla yere öyle sert vuruyor ki zıplıyorum. Bu Huong'un da biraz zıplamasına neden oluyor ve sonra yeniden bağlanıyor ve eskisi gibi emiyor.

"Bu çok güzel," diyor Lenn, saçlarımı düzelterek. 'Kötü bir hayat değil, değil mi? Her şey yolunda gidiyor.

Bölüm 16

Hasadı neredeyse bitirdi. Tahıllar ve brassicas kamyonlarla götürülürken ön kapıdan izliyordum, o da tulumuyla kilitli yarı yol kapısında duruyordu, benimle nakliye kamyonları arasında, bizimle nakliye kamyonu şoförleri arasında konumlanmıştı.

Rayburn ateşini 24 saat açık tutuyorum. Huong geceleri benden uzaklaşırsa üşüyor ve üzülererek söylüyorum ki hala aldığım haplar o kadar derin uyumama neden oluyor ki bazen uyandığımda ona fiziksel olarak istediğim kadar yakın olamıyorum. Meme uçlarım çatladı ve soldaki kanıyor. Ama bu benim bileğim. Bu yüzden hapları henüz bırakamıyorum. Dozajı bile azaltamıyorum. Rutubet, Ekim'in çöl rutubeti eklemelerime, onlardan geriye kalanlara sızıyor ve onları şişiriyor, sertleştiriyor ve zonklatıyor. Ama aynı zamanda o. Alt katta. Devam eden o dehşet. Benim bu konuda hiçbir şey yapamamam, ona, Cynth'e yardım etmek için dahiyane bir plan düşünememem. Sonunda Huong'a, onun ihtiyaçlarına dakikadan dakikaya daha fazla odaklanıyorum, böylece aşağıda, kokuşmuş yarı mahzende neler olabileceğini düşünmekten kaçınabiliyorum.

Cynth.

Cynthia.

Onun adını düşünmeliyim. Kafamın içinde defalarca tekrar etmeliyim. Eğer onun adını unutursam kendimi affedemem. Ona bir parça haysiyet sunmalıyım. Bu unutulmuş yerin altındaki karanlık delikte hâlâ bir kimliği var. Hâlâ hayatta. O yarı mahzende kilitli olan kadın değil. O Cynth.

Fen Çiftliği'nde geçirdiğim yedi yıl boyunca oraya hiç gitmedim. Bu bir kural. Ama aşağıya baktım. Uzun bir yaz gününün sonunda güneş ön kapının yanında alçaldığında, karanlık alanları aydınlatır. Oraya sadece iki kez baktım, ilk günlerde, iki ayak bileğimin çalıştığı, cıvataların gevşek olduğu ve o yarı mahzenin her zaman karanlık ve şok edici derecede soğuk olduğu ve spor, çürüme, ıslak karton ve çürüme koktuğu berrak günlerde.

Huong'u yukarıda besliyorum ve ısırmaaya başladı. Dişleri yok ama sanırım diş etlerinin derinliklerinde bir şeylerin sertleştiğini hissedebiliyorum. Dişleri çıktığında ona bakacağıma söz veriyorum ve eğer profesyonel bir diş bakımına ihtiyacı olursa bir şekilde bunu onun için sağlayacağım.

Cynth aşağıda, yarı mahzende. Hıçkıra hıçkıra ağlıyorsa buradan duyamıyorum ve bu yüzden bugünlerde Lenn'e öğle yemeği ve çay hazırlamak ve Rayburn ateşini yakmak dışında ana odada pek bulunmuyorum. Lenn işlerimi hafifletti ve bu nemli havada bile bacağıma biraz yardımcı oluyor.

Cynth uzun boylu.

Düşünüp durduğum şey de bu: boyu. Ben de uzunum ama o daha uzun ve o yarım mahzen bir koltuk altı kadar yüksek, Lenn'in bana söylediği buydu, orada eğilmek, çömelmek ya da diz çökmek zorundasın, dik durabileceğin hiçbir yer yok, yakınından bile geçemezsin. O kadar uzun süredir orada ve bir kez bile dik duramadı.

Bir küvet vazelin kullandım ve o bana iki tane daha aldı. Pişik neredeyse tamamen geçti. Huong şimdi daha memnun, ama kuraklıktan sonra vahşi bir hayvan gibi besleniyor, emiyor ve daha fazla süt için başını göğsüme vuruyor, benden süt istiyor. Yiyecek olduğu için mi? Yoksa onun da benim gibi at haplarına ihtiyacı olduğu için mi?

Ön kapının gıcırdayarak açıldığını duyuyorum. "Çay," diye bağılıyor.

'Aşağı geleceğim,' dedim.

Saçmalama. Çay ister misin, Jane? Sana getireyim.' Bu asla olmaz.

"Teşekkür .

Huong emiyor ve onun çaydanlığı Rayburn ocağına yerleştirdiğini duyuyorum ve Cynth'in karanlığından ağladığını duyuyorum. Ayağını yere vuruyor. Sonra gürültü kesiliyor, çaydanlık ıslık çalmaya başlıyor ve o da yukarı çıkıyor.

"Youngen iyi içiyor, değil mi?

Başımı sallıyorum ve gübre şirketinden hediye gelen çay bardağını yatağımın yanına koyuyor. Annesinin yatağına.

"Teşekkürler, Lenn.

"İç, genç adam," diyor ona bakarak. "Büyük ve güçlü. "Lenn," diyorum. "Ona biraz yemek götürebilir miyim?

"Sen ne?

Yere doğru başımı sallıyorum.

Çenesi sertleşiyor.

'Daha sonra dükkana gideceğiz, hoşuna giden bir şey yok mu? Mary için biraz daha vazelin kremi, değil mi?'

"Hayır, ben iyiyim.

Arka yatak odasındaki dolaba doğru yürür, kapağını açar ve sağa, annesinin eşyalarının bulunduğu çıtalı ahşap raflara döner. "Burada giysilerim var, hepsi eski eşyalarım, güveler girmiş ama iş görürler. Belki biraz iplikle onarırım.

Sana yeni yün almamı ister misin?

dükkanndan mı?'

Huong için ne yapabileceğimi hayal ediyorum. Renkli şeyler. Annesinin onun için değil, benim onun için yaptığı yumuşak, yeni kıyafetler. İkimizin de tutunabileceği yeni eşyalar. Ve belki de eski şeyleri özelleştirebilir, gömlekleri ve pantolonları büyüdüğü zaman için uyarlayabilirim. "Evet, lütfen, Lenn.

Bana doğru döndü ve elinde Kim-Ly'nin mektupları vardı. Yetmiş iki tanesinin hepsi. Onları bir arada tutan balya ipi, avuçlarının içinde ezilmiş bir bebeğin saçları gibi parmaklarının arasından aşağı sarkıyor.

'Hala bu mektupları istiyorsun, değil mi? Onlarla işin henüz bitmedi, değil mi?'

"Onları istiyorum.

'O zaman burnunu istemediğin yere sokma. Kilerde ne olduğunun seninle bir ilgisi yok. Gençlere bakmaya, evi temiz tutmaya ve bana çay yapmaya devam et, hepsi bu.

Başımı salladım.

" senin son işin, değil mi?

Tekrar başımı sallıyorum. Bu gezegendeki son varlığım. "Onlara iyi bak o zaman, değil mi?

Huong' bakıyorum. içiyor, yanakları kıpkırmızı, saçları ikimizin olağanüstü sıcakından ve efordan dolayı terden kayganlaşmış.

Aşağı iniyor ve Land Rover'ına binip gidiyor. Huong'u yastıklarla çevrili bir yere yatırıyorum, üstüne bir battaniye örtüyorum ve her basamağı sırtüstü iniyorum. Cynth evin altında sessiz. Ön kapıya yürüyüp dışarıda olup olmadığını iki kez kontrol ediyorum ve sonra yarım kiler kapısının üstündeki siyah demir sürgüye ve alt taraftaki ikizine bakıyorum. Bir ses var. Ahşap gıcırıyor. Kapı çerçevesi içinde hareket ediyor.

Jane? Jane, sen misin? Jane? Yardım et, sen misin?'

Konuşacakmış gibi ağzımı açıyorum ve sonra sağıma, ana odanın köşesinde, kilitli televizyonun üzerindeki kameraya bakıyorum. Kırmızı ışığı bana yanıp sönüyor. Ağzımı kapatıyorum, dudaklarımı yalıyorum, gözlerimi kısıyorum ve mutfığa geri dönüyorum. Ondan sonra hiçbir şey söylemiyor. Elimi yüzümü yıkıyorum, tencereleri kurulum, ateşi besliyorum ve acıyı hafifletmek için meme uçlarıma anne sütü sürüyorum. Yıllar önce, ayak bileğimden sonra ama spor ayakkabılarımı yakmadan önce, ondan yeni bir sütyen istemiştım ve bana annesinin bana uyacağını söylemişti ve geçenlerde, kısmen sırtım yüzünden, bana uyacak bir tane istedim ve annesinin bana hala uyacağını söyledi, ona uymuştu, değil mi?

Bir saat sonra iki Spar taşıma çantasıyla geri geldi ve ben alışverişi kaldırırken o da kasetleri gözden geçirdi.

"İyi iş çıkardın," diyor, bilgisayar ekranına bakıyor, ekran titriyor ve yüzünü gri bir parıltıyla aydınlatıyor. Bıyıkları parıltıdan seçiliyor. 'Eğer kafanı düzgün tutarsan hiçbir sorun çıkmayacak.

Son poşeti açıyorum. Şimdiye kadar her şey bize her hafta aldığı şeylerdi: bir tavuk, streç filme alınmış kök sebze paketi, dondurulmuş Birds Eye bezelye, domuz sosisleri, Oxo stok küpleri, önceden dilimlenmiş jambon, önceden dilimlenmiş peynir, UHT portakal suyu, Rich Tea bisküvileri, Swan Vesta kibritleri, Mighty White kalın dilimlenmiş ekmek, Walkers hazır tuzlu çoklu paket, PG Tips çay poşetleri, altın toz şeker, tam yağlı süt, margarin, maydanoz soslu Birds Eye morina balığı, patates ve dondurulmuş hamur işi. Son torbada, bezelyelerin altında bir şişe Johnson & Johnson'ın hassas cilt şampuanı var. Vücut ve saç. Pembe şişeyi elime alıyorum, içindekileri okumaya açım, yeni kelimelere açım, bu sıvının çocuğum için ne yapabileceğini öğrenmeye açım.

'Mary'nin bacaklarında, sırtının altında ve kulaklarının arkasında deri kuruluğu olduğunu gördüm.

Bu şey düzeltecektir.'

Adam haklı. Pullu bir cildi var, kuru lekeler, kafa derisinde bir tür rahatsızlık. Kapağı çeviriyorum ve yeni, rahatlatıcı, bu aynı eski çiftlik kulübesinde taze bir koku geliyor.

"Teşekkür ederim," diyorum.

'Banyo tavanının küflenmesine izin verme, Jane. Gençler için kötü olur. Kulübede bir sürü boya var, eğer yine küflenirse oraya git ve tamir et, benim sana söylememi bekleme.

"TAMAM.

Akşam yemeğini hazırlamaya başladım. Dün gecedan kalan tavuğu, karkasını soyarak turta yapmak için kullanıyorum. Narin istiridyeleri leşin altından çıkarırken gözlerini oyduğumu hayal ediyorum. Eti ayırırken

Kanatlardan ve butlardan onun karşı koyamayacağını hayal ediyorum. Annesi turtalarını dilimlenmiş havuç ve bezelye ile böreğin içinde yapardı, tabakta değil, asla tabakta değil ve doğranmış patates ve kalan et suyunu eklemeyi severdi. Annesinin buradaki ilk günlerimde neler yaptığını anlattı. Tekrar tekrar. Gömleklerini nasıl katladığını. Çayını hangi bej tonunda yaptığını ve lavaboyu ağartmak için hangi yöntemi kullandığını. Karkastan kalan eti parçaladım. Domuzlar için dünkü sebzelerin çoğunu aldı, bu yüzden yeni şeylerden biraz kullanacağım. Doğruyorum, baharatlıyorum, dolduruyorum, kaşıklıyorum ve böreği üstüne seriyorum.

Evin önünde büyük bir patlama oldu.

Lenn ve ben ön kapıya doğru yürüyoruz ve o bir şeyle, omzuyla ya da aşağıda tuttuğu bir şeyle yarım kiler kapısını kırıyor ve havada toz birikiyor, ön kapıdan gelen cereyanda yüzüyor.

Ona bakıyorum ve parmaklarını siyah sürgülerin üzerinde gezdiriyor. "En iyisi turtayı sobaya koy, Jane.

Mutfığa çekiliyorum, sürgülerin kilidini açıyor ve kadın daha önce hiç duymadığım derinlikte bir sesle çığlık atıyor. Bir yeraltı çığlığı. Dante'nin bize anlatmaya cesaret edemediği o ekstra cehennem katında hayal edebileceği bir şey. Acı çeken bir insanın son nefesi. Lenn hiçbir şey söylemiyor. Onunla kavga ettiğini, ona vurduğunu duyabiliyorum ama biliyorum, çok iyi biliyorum, buna karşı dirençli. Bir şekilde buna karşı sertleşmiş. Çocukluğundan ya da şimdiden. Taştan yapılmış bir adam. Sesler kesiliyor ve birlikte aşağıya iniyorlar. Kadının "Hayır!" diye bağırıldığını duyuyorum ve sonra adam merdivenden geri çıkıp kapıyı kilitliyor ve mutfığa geri dönüp masaya oturuyor.

"Çay ne zaman hazır olur, Jane?" "Yarım saat sonra," dedim.

Saç çizgisinde boncuk boncuk terler var ve boynunda ve ellerinde kırmızı çizik izleri var.

'Çaydan önce banyo yapacağım o zaman. İyi bir kız ol ve benim için çalıştır, mu?'

Ona sıcak bir banyo yaptırıyorum ve Huong uyanıyor. Onun çığlıklarını duymadan önce bile üst kattaki arka yatak odasında uyandığını hissedebiliyorum. Sütüm göğsümde sertleşiyor. Sanırım kanallarım tıkalı.

'Gidip onu aşağıya getireceğim ve Rayburn'ün yanında besleyeceğim,' dedim.

"Jane," diyor, ayağa kalkıyor, beni yanına çağırıyor, elini koluma koyuyor, çizik izleri kurumuş kanla çukurlaşmış. Düşünüyordum. Annem

Bir sonraki köyde tanıdığımız bir adam vardı, iç kısımlarda, doktordu. Mary biraz büyüdüğünde onu kontrole götürebiliriz. Burada kalmak zorundasın çünkü İngiliz değilsin, yasal değilsin ama onu götürebilirim ve genç bir işçi olduğunu söyleyebilirim. Doktor emekli oldu ama buralı biri. Ona bakabilir.'

"Onunla gelmek istiyorum," diyorum. "Onunla birlikte olmama ihtiyacı var.

Ağzının içini çiğniyor ve döşeme tahtalarına bakıp tekrar bana dönüyor.

"Bunu bir düşüneceğim," dedi. 'Belki ben gittiğimde Landy'de kalabilirsin, arka koltuğa bağlanırsın, belki bu işe yarar. Ama doktoru bir sonraki köyde, iç kesimlerde göreceksen, o zaman şu andan itibaren rahatsız edilmemen gerekecek, anlıyor musun beni?

Başımı salladım.

'Hiç zahmet etmeyin, çizgiyi aşmak yok. Yeterince işim var. Sonra ne yapabileceğime bakacağım. Belki uçümüz küçük bir geziye çıkabiliriz.'

Bölüm 17

Gökyüzü değişiyor.

Arkadaki küçük yatak odasının penceresinden güneşin, ne kadar bakarsam bakayım tam olarak göremediğim tuzlu sulardan doğuşunu izliyorum ve sonra gün boyunca ovalarken, beslerken ve yıkarken, gökyüzünün etrafında dolaşıyor, alçakta, tepede değil ve sonra tekrar aşağı iniyor, ben ön kapıda dururken ufuktaki kulelerin içinde eriyor, yarım mahzene geri dönüyor ve bir günün daha akıp gitmesini izliyorum.

Artık daha az çamaşır yıkanıyor. Hâlâ onun bezleri, bezleri var, her gün o kadar çok, o kadar bol ki. Ama kendim için bezlere ihtiyaç duymayı bıraktım. Bilip bilmediğinden emin değilim ama o gecedan beri benden banyo yapmamı istemedi. Beni yatak odasına davet etmedi.

Sütüm dalgalanıyor. Önceden sütüm boldu ve o da memnundu ama şimdi Huong büyüdüğü ve her zamankinden daha aç olduğu için sütüm bir geliyor bir gidiyor. Bu onu kızdırıyor. Ve sonra merak ediyorum, acaba benim öfkeme mi sahip, harekete geçiren, düşündüren türden bir öfke mi, yoksa onunkine mi sahip? Benimkine sahip olması için ufka dua ediyorum. Ya da kendi öfkesine.

"Şşşt," diyorum ona. "ol."

'Sakin ol Huong' demek istiyorum ve bunu kendi dilimde söylemek istiyorum ama odanın köşesindeki kameraya dikkat etmeliyim. Onunla Vietnamca konuştuğumu duyarsa, gerçek adını duyarsa, mektupları kaybedebilirim. Ya da vazelini, ya da onun daha nazik davranmasını, ya da iç kesimlere emekli doktora gitmeyi, ya da bir gün onu tamamen kaybedebilirim. Uzun boyluyu her gördüğümde onun korkunç tehdidini hatırlıyorum. O bitmek bilmeyen durgun su hattına bakıyorum ve kalbim kendi içine çöküyor. Hayal bile edilemez. Korkunç. Kızımı yakınımaya çekiyorum ve alnını göğsüme vuruyor. Onu diğer göğsüme götürüyorum ama o da çok ağlıyor ve orada da süt yok. Ağlıyor, ağlıyor ve ben onu sallıyorum, yatıştırıyorum, başını öpüyorum ve ona yakında daha fazla süt olacağını söylüyorum.

Kışlık buğday ekiminden geldiğinde, onu ona gösteriyorum.

'Sütüm kurudu,' diyorum. "Sütüm kalmadı, çok az."

'Annem beni dört yaşıma kadar memeden besledi, geri dönecek. Ve her neyse ...'

"Hayır," diye sözünü kesiyorum, sesim daha sert. 'Benim sahip olduğumdan çok daha fazlasına ihtiyacı var, Lenn. Biraz mamaya, süt haline getirebileceğimiz özel bebek pudrasına ihtiyacı var. Şimdi biberona ihtiyacı var, onu besleyemem. İhtiyacı olan şey bende yok.

'Böyle bir günde, tarladan döndüğümde beni bununla mı rahatsız ediyorsun? Çayım nerede?'

"Yirmi dakika.

"Olsa iyi olur.

Kendini yıkıyor ve sonra klavyeyi görüş alanımdan çıkarıyor, şifresini giriyor ve kasetleri izliyor. Çoğu her zamanki gibi ileri sarma modunda. Bu sabah camları yıkadığım, yatağını yaptığım, lavaboyu beyazlattığım, küçük yatak odasında Huong'u beslediğim ve Kim-Ly'nin mektuplarını okuduğum, umutsuz, başarısız emzirmeler arasında tuvalete koştüğüm, çocuğumun onu başarısızlığa uğrattığım için bana bağırdığı; çayını yaptığım, çocuğumu hayatta tutmak için bebek maması istediğim kasetler. Buradaki ilk haftamda bilgisayara girmeye çalıştım. Başarısız şifre denemelerinden sonra başarısız şifre denemeleri. Jane'i ve Fen Farm'ı ve Gordon'ı ve Morecombe And Wise'ı ve Lenn'i ve doğum tarihini denedim. Sonra ekran beni kilitledi. Bunun için kolyemi aldı. Yanmayınca da uzaktaki ahıra götürüp domuzlarına yedirdi.

Lenn yarım kiler kapısının sürgüsünü açıp merdivenden aşağı iniyor. Hiçbir şey duymuyorum. Günlerdir sessiz, istifa etmiş ya da ölü ya da ağzı tıkalı ya da yaralı. Çaresiz.

Yukarı tırmanıyor ve kapıyı kilitliyor. Kilitli yarım kapının yanından ana bahçeye doğru gidiyor ve sonra geri dönüp elinde plastik bir kutuyla içeri giriyor.

"Domuz yavrusu şişesi," diyor bana elindeki şeyi göstererek, tabanına gri çamurla saman yapışmış olan şeyi. 'Onları iyi besler, iyi yavrular ve her şeyi yapar. İki boy emziği var: büyükler ve küçükler. Cebinden biri mavi, diğeri beyaz iki lastik emzik çıkarıyor. Mavi olan yapışkan bir şeyle kaplanmış. "Bakalım ona ne uyacak, küçük bir domuz yavrusu büyüklüğünde, Mary.

Şişeye bakıyorum. Kire. Yıllar önce evimizde Argos kataloğu varken sayfaların çoğunu ezbere bilirdim. Su ısıtıcısı, ütü masası, üç kişilik çadır ya da fotoğraf makinesi isteseydiniz

İkinci ya da üçüncü denemede sayfayı buldum. Sterilizasyon makineleri ile satılık şişeler vardı. Yeniydiler. Temizdiler. Mükemmellerdi. Bebeklerin sahip olması gereken şeylerdi. Bu şey değil. Tanrı aşkına, Huong domuz yavrusu değil.

"Düzgün bir mamaya ihtiyacım var" diyorum. 'Gerçek bebek mamasına ihtiyacı var, daha iki aylık bile değil, Lenn.

Başını kaşıyor.

"Bu konuda yapılabilecek bir şey yok. Spar mağazasına gidip bebek maması isteyemem, değil mi? Yani, hadi ama. Sue ya da Larry, "Leonard, Tanrı aşkına, bebek mamasıyla ne yapacaksın?" derdi. İstemiyorum, Jane. Hiçbir şey istemiyorum. Genç kız da hepimiz gibi biberonla inek sütü içecek ve sonra iyi olacak, annesi gibi güçlü büyüyecek.

"Ver şunları bana," diyorum ve şişeyi, kocaman, tarımsal, pis, berbat şişeyi ve iki kirli lastik emziği alıyorum. Mutfak lavabosundaki sıcak su musluğunu çalıştırıyorum ve şişenin içini dışını ovuyorum, emzikleri ovuyorum, deterjanı duruluyorum, tekrar duruluyorum ve sonra temiz havlularla kuruluyorum. Sonra emin olmak için hepsini tekrar yıkıyorum. Sütü buzdolabından alıyorum ve annesinin tenceresinde vücut sıcaklığına gelene kadar ısıtıyorum. Şişeyi sekizde bir oranında dolduruyorum ve büyük kauçuk takıyorum.

"Bebeğe bunu verme!

Ayaklarıma, sese ve döşeme tahtalarına bakıyorum. "Neden olmasın?" diye karşılık veriyorum, ona söylediğim ilk sözler. "Neden olmasın? Lenn yere vuruyor ve oda sallanıyor.

"Neden olmasın?" diye bağıryorum.

Yarım mahzenin kapısına koşuyor ve sürgüyü açıyor ve bana bebeğin inek sütü içmemesi, bunun ne kadar tehlikeli olabileceği hakkında bir şeyler bağıryor, ama ona ulaştı ve ağlıyor ve sonra kapı tekrar sürgüleniyor ve Lenn önümde, gri saçları şişkin gözlerinin üzerine dökülüyor.

'Youngen'ı al ve onu buraya getir. Mektupları al. Başımı salladım. "Lenn, lütfen.

"Git ve onları getir dedim.

Kendimi merdivenlerden yukarı sürüklüyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. Huong onu bıraktığım yerde uyuyordu. Onu kucağıma alıyorum, uyanıyor ve başını göğsüme yaklaştırıp mandallıyor, ben de ona izin veriyorum. Ben aşağı inerken hayal kırıklığıyla başını göğsüme vuruyor.

"Onu besle, sonra zahmet etme.

Süpermarketten bir aile boyu süt kutusu büyüklüğündeki biberonu alıyorum. Kanepeye oturuyorum ve gözlerim yaşlarla doluyor ve domuz yavrusu biberonun kauçuk emziğini onun mükemmel ağzına yönlendirmeye çalışırken gözyaşlarım onun mükemmel yüzüne düşüyor. Kabul etmiyor. Beni istiyor, sütümü, dokunuşumu, sıcaklığımı istiyor; bana getirdiği bu şeyi istemiyor. Onu kendimden beslemeye çalışıyorum ama hiçbir şey yok. Göğsümü kapatıp biberonla ve beyaz emzikle tekrar deniyorum ve gözyaşları benimkilere karışana kadar bağıyor, onunki tuz dolu, benimki boş, umutsuz ve bayat.

Rayburn'den izleyen Lenn, "Mary bunu kabul edecek," dedi. 'Yeterince acıkacak ve o zaman alacak, sözlerime kulak verin.

Yapmıyor. Sadece çığlık atıyor, bağıyor, ağlıyor ve bana bakıyor, tam bana.

Lenn şimdi çayını istiyor, ben de onu kanepeye yatırdım ve ciğerlerinden gelen ses sağır edici. Kulaklarım, ayağım, sırtım, derim, hepsi acıyor ve kalbim hiç olmadığı kadar yaralı. Yumurtalarını ve jambonunu annesinin eskiden yaptığı gibi dökme demir tavada kızartıyorum.

"Havada ayaz var," diyor Lenn, tabağındaki son yemeği bitirirken. "Sabaha gökyüzü kızıl olacak, benden söylemesi.

Masayı topluyorum ve Huong'a şeyi bir kez daha veriyorum. Hatta ona göstermek için kendim bile emiyorum. Reddediyor. Kendini öyle bir hale getiriyor ki, her yeri kızarıyor, sonra midesindeki azıcık sütü de kusuyor ve soluk soluğa ağlıyor. Vücudu yumuşaklığını kaybediyor. Kafası vücuduna göre çok büyük görünmeye başlıyor. Onu sakinleştirmek için göğsümü veriyorum ve bu onu sakinleştiriyor ama o kadar aç ki bu beni öfkeliyor.

"Al, bunu iç, sakinleş. Bana bir parça at hapi uzattı, dörtte biri. Bunu bazen almaya başladım, yatmadan önce beni için. Aksi takdirde başa çıkamıyorum. Ve başa çıkmak zorundayım, başka seçeneğim yok, ya bu ya da hiçbir şey.

Köşedeki dolabın kilidini açıyor ve televizyonu açıyor. Yerel haberler. Haber spikeri kayıp bir kadından, Cynthia Townsend'den bahsederken gözlerindeki korkuyu görüyorum. Odanın köşesine, televizyona daha yakın bir yere doğru adım atıyor ve cüssesiyle ekranı koruyor. Haber otuz saniye, belki daha az sürer ama o etkilenir. Lenn koltuğuna doğru yürür ve ağır ağır oturur. Döşeme tahtalarına bakıyor ve sonra beni yanına çağırıyor.

Bu benim çıkış yolum olabilir mi? Polis hepimizi burada mı bulacak? Bize yardım eder mi?

Bir Grand Prix yarışı izliyoruz. Hayatımın her günü olduğu gibi aynı turu tekrar tekrar izliyoruz. Yarış Malezya'da yapılıyor ve her ne kadar evime benzemese de, insanlar farklı giyinse de, ışık aynı olmasa da bitki örtüsü tanıdık geliyor. Ağaçlara bakıyorum. Huong, biberondan nefret ettiğini ve elinden gelse protesto etmek için dizlerimin arkasını tekmeleyeceğini söylemesine rağmen sonunda biberonu alıyor. O arkamda, kanlı tırnak etleri saçlarıma dolanmış, kuru avucu kafa derimde ve Cynth tam altımda oturmuş onu bu hantal şişeden besliyorum. Sessiz ama aşağıda iki büklüm olduğunu, tükenmekte olduğunu hissedebiliyorum. Tüm umutlar tükeniyor. Her gece yaptığı gibi artıkları bir kova suyla birlikte aşağı indirdi. Ve bir kovayı geri getirip barakanın diğer tarafına boşaltıyor ya da bazen doğrudan genç bir adam olarak kendi inşa ettiği foseptik çukuruna boşaltıyor. Şu anda aşağıda bizi dinliyor. Pes ediyor, öyle olmalı.

Yarış bittiğinde ayağa kalkmama yardım ediyor ve ben de yukarı çıkıyorum. 'İyi geceler zaman, sen ve çocuklar iyi uykular' diyor ve annesinin keten dolabından ince beyaz bir çarşaf ve küçük bir havlu alıp kolunun altına katlıyor ve aşağıya iniyor.

Bölüm 18

Küçük Huong'un durumu kötüleşiyor.

Geceleri ağlamasıyla başladı, Lenn bana onu susturmamı söyledi ve şimdi sessizleşti ama inek sütünü verir vermez kusuyor.

Solgun ve cılız. Bebekler zayıf görünmemeli. Cildi grileşiyor. Boynundaki nabızı izliyorum.

Ona ekmek ya da Rich Tea bisküvisi veremiyorum, bana sürekli denememi, ağaçtaki yuvasında bir kuş gibi önce ağzımda yumuşatmamı söylüyor ama bunun için çok küçük. Ona verdiğim bir Rich Tea'nin kırıntılarını, gözlerinde anne neden bana bunu yapıyorsun, neden bana yardım etmiyorsun gibi bir bakışla bana geri kustu.

İnek sütüne alerjisi mi var yoksa süt için çok mu küçük? Şu bir böbreğimi, bir gözümü ve bir elimi doğru düzgün bir doktorla geçireceğim on dakika için verebilirim. Daha fazlasını da verirdim. Sadece onu kontrol etmesi, kalbini ve ciğerlerini dinlemesi, testler yapması, kan alması, bana ne yapacağımı söylemesi, 'kızınız yaşayacak' demesi için.

Öğle yemeğini hazırladım, önceden dilimlenmiş her bir kare yumuşak kaşarı komşusundan ayırdım, kalın kesilmiş Mighty White ekmeğinin üzerindeki margarin bulamacının üzerine oturttum ve kapattım. Eve döndüğümüzde *Bánh mì* bagetleri dilimlenmiş ve ızgara domuz eti ile doldurulmuş, yağı karamelize edilmiş ve gevrek, parlak yeşil kişniş ve biber ile yedik. Çok lezzetliydi ve bu da ondan olabildiğince uzak. Huong koltukta uyuyor ve yanakları eskisi gibi kırmızı değil.

"Landy'nin yeni lastiklere ihtiyacı var, sanırım iki yeni lastik, arka taraf yumurta gibi kel, bu lastiklerle MOT'ı geçemez.

"Lenn.

Bana bakıyor, sandviçi yağlanmış elinde küçük. "Hâlâ yemiyor.

Mighty White sandviçinden bir ısırık alır ve plastik sargılı kanepede yatan kadına bakar, boynu bir tarafa dönüktür, nabızı açıkça

çene çizgisinin altından görülebiliyor.

"Mary alışacaktır, sadece zaman verin.

Bezlerinde kan vardı, Lenn. Daha fazla kan. İnek sütünü geri kusuyor. Yutamıyor.'

Bana dönüp baktı.

"Kan mı?

Başımı salladım.

"İsilikten mi?

Başımı sallıyorum.

Burnunu çeker ve koluyla burnunu siler.

'Köyün yukarısındaki Spar mağazasına öylece girip gençler için iki kutu mama diyemem, değil mi? Ne demek istediğimi anlıyorsunuz, öylece içeri girip bunu söyleyemem, değil mi?

'Başka bir yerden alabilir misin, Lenn? Biraz daha uzağa, kim olduğunu bilmedikleri daha büyük bir kasabaya gidebilir misin? Bunu yapıp birkaç haftalık satın alabilir misin, zahmet olmaz, kimse bilmez.

Sanki dışarıda hangi kasabaların olduğunu ve ne yönde ilerlediğini düşünüyormuş gibi pencereden dışarı bakıyor.

Evet de, seni iğrenç adam. Bana tek bir şey ver.

'Yani buradan gençlerle birlikte ayrılmaya çalışacaksın, öyle mi? Aklından geçen bu, değil mi? Ben köprüyü geçtikten sonra bir saat ya da daha fazla kasabada kalacağım ve sen de kırık ayağınla beni taşıyarak yola çıkacaksın ve sonra da buradan gitmeye çalışacaksın, öyle mi?

Başımı salladım.

"O ölecek, Lenn.

Ona bakar, lokmasını yutar ve bir ısırık daha alır.

'Bu öğleden sonra düşüneceğim ve size bu akşam söyleyeceğim. Dışarıdakiler burunlarını sokmaya hevesliler. Düşündüğün kadar kolay olmayacak, Jane. Bu konularda hiç tecrüben yok, İngiltere'de değil.

"Teşekkür .

Umabileceğim en iyi şey bu. Hatta daha iyi. Ne zaman duracağımı ve susacağımı biliyorum. Bu yaratıkla nasıl hayatta kalacağımı ve itiraf etmek içimi öfkelenirse de hangi noktada geri çekileceğimi öğrendim.

Kapıya doğru yürüyor ve yere sabitlenmiş telefon çalışıyor ve ikimiz de donup kalıyoruz. Telefon çalışıyor ve Huong kanepede uyanıyor ve bir bağırış geliyor, vahşi bir çığlık ve Lenn ayağını yere vuruyor ve hem Huong hem de Cynth sessizliğe gömülüyor.

Gidiyor.

Huong'u alıp göğsümden beslemeye çalışıyorum ama hiçbir şey olmuyor ve o da tedirgin oluyor. Onunla birlikte olmamın, ona yakın olmamın, sıcaklığın, tanıdık kokunun onu rahatlatacağını düşündüm ama sinirleniyor ve bilekleri bir hafta önceki gibi hissetmiyor, elin altındaki yağlı halkayı kaybettiler, masumiyetlerini kaybettiler. Artık minyatür yetişkin elleri.

Ben de zavallı domuz yavrusu biberonunu aldım. Ve emziği, mavi olanı, en iyi o çalışıyor. Sütü ocakta ısıtıp içine döküyorum ve dilimin, elimin, üst dudağımın sıcaklığını kontrol ediyorum. Onu alıyor. Emiyor ve sanki yeni bir anneymiş gibi kollarını ona doluyor ve emiyor. Ama sonra kusuyor ve ağlıyor. Gözyaşları artık püskürmüyor, sadece düşüyor. Uçmak için gereken enerji olmadan yanaklarından aşağı yuvarlanıyorlar. Bunlar artık yetişkin gözyaşları, hem de hasta yetişkin gözyaşları.

Kolumda bir sıcaklık hissediyorum ve havluyu kanepenin altından çıkarıp bezini açıyorum. Sıvı. Günlerdir ishal olmuş. İçtiği az miktardaki süt de içinden geçip gidiyor.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. 'İyi olacaksın küçüğüm, yakında sana biraz yiyecek getireceğiz, söz veriyorum, iyi olacaksın. Benimle kal, Huong. Biraz daha güçlü kal.'

Onu kağıt ve suyla temizliyorum ve bezini çamaşır makinesine atıyorum. Vazelin için Tanrı'ya şükürler olsun, artık her gün ona ihtiyacı var.

Mutfak penceresinden dışarı bakarken, onun değerli domuzlarına doğru gittiğini görüyorum.

Bir ses var.

Çömeliıp mutfak dolaplarına bakıyorum ve sanki dedemlerin bahçesinden bir yılan tıslayarak bana doğru geliyor.

Huong koltukta gurulduyor. Ona bakıyorum ve sonra tekrar yere iniyorum. Tıslama ve tıkırtı. Metalik bir şey. Çömeliyorum ama bileğim için çok fazla, bu yüzden yere iniyorum ve tıslama orada ve mutfak lavabosunun altındaki dolabı açıyorum.

Hareket eden bir kova var. Yerleri paspaslamak için kullandığım kova kendi kendine sallanıyor. Hareket ettiriyorum ve yerini hayatımda gördüğüm en kirli parmak ucuna bırakıyor.

Ona bakıyorum.

Sonra uzanıp parmağımla dokunuyorum ve altımdan ağlama sesleri geliyor, tam , Cynth hıçkırarak ağlıyor ve

Parmak uçlarım -benimki temiz, onunki kirden neredeyse simsiyah- birbirine değiyor, bağlanıyordu.

Parmağını geri çeker ve delikten fısıldar. "Teşekkür ederim.

Suçluluk duygusundan neredeyse ölecektim.

Bana ne için teşekkür ediyor, parmak ucunu kendi parmak ucumla buluşturduğum için mi? Ona yardım etmediğim, dışarı çıkmasına izin vermediğim, yardımına koşmak için kızımın hayatını riske atmadığım onca haftadan sonra mı? Bunun için mi bana teşekkür ediyor?

"Geri geliyorum," diye fısıldadım. "Orada bekle.

Dolabın kapağını kavrayıp lavabonun porselen kenarına tutunarak doğruluyorum ve tabağını buluyorum. Hafif kaşarlı bir sandviçin bir kenarını bırakmıştı. Her zaman yaptığım gibi tabağı lavaboya boşaltıyorum ve sonra sırtım odanın köşesinde beni izleyen, dinleyen kameraya dönük, tekrar çömeliyorum. Hızlı olmalıyım.

Sandviçin kenarını ince şeritler halinde parçalıyorum ve ilk şeridi, esas olarak kabuğu, deliğe geçiriyorum ve sanki aşağıda bir piranha varmış gibi benden alınıyor. Hepsini yediriyorum ve sonra 'Müsait olduğumda geri döneceğim, elimden geleni yapacağım' diyorum.

"Teşekkür ," diye fısıldıyor.

Tüm bunların utancıyla başımı sallıyorum ve sonra Huong'u kollarıma alıp battaniyelere sarıyorum ve biraz hava alması için dışarı çıkarıyorum.

Gün aydınlık ve açık.

Havada balon gibi duran bulutlar var, alt kenarları gri ve düz, üstleri zengin bir adamın evindeki minderler gibi. Huong'a pusulanın her köşesini gösteriyorum; kuzeydeki kuleleri, güneydeki rüzgar türbinlerini, doğudaki domuz ahırının yanından tuz bataklıklarına doğru eğimli düzlüğü ve batıdaki düz yollarda birbirinin yanından geçen küçük renk zerreciklerini. Yanaklarına biraz renk geliyor ama bilekleri hala ince. Ellerini sıkıyorum. Battaniyenin kumaşından ayaklarını hissediyorum. Avucumu alnına koyuyorum. Onu yargılamak için çaresiz, faydasız önlemler

Sağlık. Hastalığı.

Bir uçak olduğunu düşünüyorum ama olmadığını biliyorum. Ve bir kuş da değil, bu fundalıklarda uçan tüm kuşları tanıyorum ve bu onlardan biri değil. İkisinin arasında bir şey. Gökyüzünde aşırı büyümüş bir böcek gibi vızıldıyor, arkasında bir çeşit yelpaze var, motoru olan bir yelken kanat gibi. Bir uçak kadar yüksek değil, bir kuş alçak değil, ikisinin arasında bir yerde. Çıglık atmak, nerede olduğumu göstermek için bu evi yerle bir etmek, pilotun bizi alması için yalvarmak istiyorum, beni

Huong ve Cynth'le birlikte ufkun ötesine, güvenli bir yere doğru havalanın.

Ama ben sadece vızıldayarak uçup gitmesini izliyorum.

İlk günlerde bir kez kulübeyi yakmaya çalışmışım.

Ayak bileğimden sonra, belki altı ay sonra, en düşük noktadaydım. Swan Vestas kutusunu üst kata çıkardım ve ön yatak odasının köşesindeki birkaç gazete sayfasını yaktım. Beni altına yatırdığı çarşafı yaktım, eski olanı. Ama Lenn gördü. O yılki lahanalar için traktörüyle sondaj yapıyordu ve dumanı görüp eve geri döndü ve yangını söndürdü. Fenland'daki bir çiftçi nerede olursa olsun tüm arazisini görebilir. O zaman pasaportumu kaybetmişim. Ayakta zor durmama rağmen yatak odamı yeniden boyamak zorunda kaldım. Duman izlerini kapatmak için on bir kez yeniden boyamak zorunda kaldım.

Bu gece sosis ve püre gecesi. Benim için sorun değil. Bu kez iyi olmalı, kesinlikle mükemmel olmalı ki yarın Huong'a biraz bebek sütü maması almayı kabul etsin, fazla bekleyemez. Yanlış bir adım atamam. Yakında serum, ilaç, doktor, antibiyotik, doktor ekibi ve yoğun bakıma ihtiyacı olacak.

Huong benim önceliğim olmalı ama Cynth'i yüzüstü bırakamam. Kızımın yaşamasını sağlayacağım ve sonra da Cynth'in yaşamasını sağlayacağım. İkisini de yapabilirim.

Benim odak noktam değişmez. Bir savaş pilotu ya da bir saatçi gibi. Sosisler tıpkı annesinin kızarttığı gibi olmalı. Onun koyduğu titiz standartlardan sapamazlar.

Tavayı ocakta ısıtıyorum.

O kasetleri izlerken ben sosisleri onun sevdiği şekilde kızartıyorum. Sırtım bir çit direği kadar dik, kulaklarım onun her oflayıp puflamasına karşı tetikte. Lavabonun altında Cynth'e fısıldadığımı göreceksin mi? Ne yaptığımı hissedecek mi?

"Daha önce köprü'nün ilerisindeki büyük kasabada bulunan dükkân hakkında söylediklerinizi düşünüyordum.

Ona bakıyorum. Lütfen. İstedğin her şeyi yapacağım, yemeğe ihtiyacı var yoksa ölecek. Sana yalvarıyorum.

'Büyük ihtimalle önümüzdeki hafta sonu yapabilirim. En iyisi o zamana kadar ortalıkta görünmemek.

Başımı sallıyorum, sakın kalmalıyım, lanet olası sosislerini annesinin dökme demir tavasında kızarttığı gibi kızartmaya devam etmeliyim. Onları çok fazla yakamam ya da yanlış şekilde yarılmalarına izin veremem.

Başaramayacak, Lenn. Şu anda çok zayıf. Yarına ihtiyacı var. Lütfen.'

Tavada tıslayan ve tüküren sosislere bakıyor. Bana bakıyor ve sonra Huong'a bakıyor, Huong kanepenin üzerindeki plastik toz örtüsüne kıvrılmış, uyuyor.

"Yarın o zaman.

Onu öpmek istiyorum. Bu tavayı ve bu ocağı bırakıp onun on bir numara ayaklarına kapanmak istiyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum, sosislerin kızarmasını geldiğince eşit tutarak.

Sessizce yemek yiyoruz.

"Onlar çok iyiydi," diyor. "Artık kovasıyla domuzlara gidiyorum.

"Tanrı aşkına, neden onları Cynth'e vermiyorsun?" demek istiyorum. Sana zarar verecek hiçbir şey yapmadı. Tek bir şey bile. Neden yarısını ona vermiyorsun?" demek istiyorum ama hiçbir şey söylemiyorum. Önce formülü güvence altına almalıyım. Bu planı sabote edecek tek bir şey yapmamalıyım. Sessizce yürümeli, hiçbir şey söylememeli ve hiçbir şey yapmamalıyım. Sadece bir gün daha.

O gidiyor ve birkaç dakika sonra ayaklarımın altından yine bir tıslama sesi duyuyorum. Gözlerimi kapatıp dudaklarımı ağzımın içinde ısıırıyorum ve Huong ile domuz yavrusu süt şişesini alıp onu yukarı çıkarıyorum. Tıslama hala arkamda, kovanın altındaki tıkırtılarla birlikte, sessiz yalvarışlar görmezden geliniyor, kadın unutuluyor, anne ve çocuk uzaklaşıyor.

Bölüm 19

, at hapları kafamın içinde kalın, soğuk hissediyor.

Onu göğsüme çekip çarşaf ve battaniyeleri etrafımıza sarıyorum. Sırtını ovuyorum, omurgasını kaplayan ince deriyi, her bir omurun çıkıntılarını; kürek kemiklerinin kelebek kanatlarını her geçen saat daha da keskinleşiyormuş gibi hissediyorum. Yüzüne nefes veriyorum. Ona sahip olduğum tüm sıcaklığı veriyorum ama yine de soğuk. Serin, solgun ve gözleri yavaş.

Sırt üstü yatarak aşağıya iniyorum ve ateşe biraz daha söğüt koyuyorum. Dolduruyorum ve sonra bükülmüş budaklı bir kütük sıkıştırıp ateşin kapağını tutturuyorum. Sonra ona banyo yaptırıyorum, her zamankinden biraz daha derin, her zamankinden biraz daha sıcak. Su iyi ama oda soğuk ve ıslak, tavan boyunca sporlar, duvarlara tırmanan sürünge küf ağları, ayaklarımın altındaki süngerimsi zemin. Onu banyoya indiriyorum. Ürkmüyor ya da çığlık atmıyor, normalde olduğu gibi doğrudan bana bakmıyor, dudakları kırmızıdan çok mor. Daha fazla sıcak su akıtıyorum, elimi onu haşlayıcı damlalardan korumak için kullanıyorum.

"Huong," diye fısıldadım. 'Bugün gidiyor. Bugün sana yeni mama getirecek, gerçek bebek maması. Vücuduna su sıçratıyorum, musluktan daha sıcak, daha sıcak. 'İyi olacaksın sevgilim. Güçlü kalmalısın. Akşam yemeğinde bebek sütü olacak, sadece senin için uygun süt.

Boş gözlerle yukarı bakıyor.

Yüzünün yakınına düşen su damlalarına tepki vermiyor. Gözünü bile kırpmıyor.

Onu ocaklığa götürdüm ve annesinin yırtık pırtık havlularından biriyle kuruladım. Yangın kapısını açtım. Ben ona endişe, sevgi, dehşet ve umutla bakarken o alevlere, gözbebeklerini yalayan turuncu ve sarıya bakıyor gibi görünüyor.

Şimdi sıcak.

Ama çığlık atmıyor ve en de bu. Sessiz.

Aç. Cynth de öyle.

İnek sütünü hazırlarken Lenn geliyor. Ondan nefret ediyorum ve bir daha asla görmek istemiyorum. Biberon, domuz yavrusu besleme biberonu, sobanın yanındaki sıcak alanda kuruyor.

"Yarın olabilir, köprüyü geçince kasabadaki büyük dükkana gideceğim, henüz emin değilim.

"Hayır," diyorum, ellerim öfkeyle titriyor. Korkuyla. "Lenn, ona bak, başaramayacak.

"Bakıyorum," diyor. 'Ve yağmur gibi görünüyor. Bana dırdır etme Jane, yapabildiğim zaman yaparım.

"Kızınız," diyorum, ama onun kızı değil, asla kızı olmayacak, hiçbir akrabalığı yok, "bir gece ölecek," diyorum, bir rahip ya da politikacı kesinliğiyle.

Ona tekrar bakar ve koklar.

Kalbim öfkeyle çarpıyor. Dehşetle.

"Belki sandviçimi yedikten sonra , söz vermiyorum.

Söylemeden teşekkür ediyorum çünkü onun sözlerinin sanki onlara kalıcılık ve ağırlık kazandıracakmış, sanki onları gerçekleştirecekmiş gibi söylenen son sözler olmasını istiyorum.

Lenn dolabın üstündeki ilaç şişesini indirip büyük metal kapağını açıyor ve üç parça çıkarıp çam masanın üzerine koyuyor.

Ona başımı sallıyorum ve başımı eğiyorum.

O sandviçini yerken ben de Huong'u büyük plastik biberonla besliyorum. Emmiyor. Mavi olan emziği hareket ettiriyorum ve biberonu biraz sıkmaya çalışıyorum ama ve gözlerimin içine bakmıyor ve şu anda pes edebilirim. Yüzünü benden çevirdi. Eğer şimdi ölürse, bu tek bir bebek düşüncesi, tek bir net ve lekesiz fikirle olacak: kendi annesinin onu hayal kırıklığına uğrattığı. Tek bir işim vardı. Onu diğer tarafa taşımaya çalışıyorum, kolumun altında bir yastık, sentetik emzikle onu baştan çıkarıyorum, ama memeye yapışmıyor.

'Lütfen sevgilim. İç,' diyorum, sesim ağzımda düğümleniyor. 'Lütfen, sadece birazcık. Bir yudum al.'

Ağzını açıyor ve hafifçe memeyi itiyorum ve sanırım emmeye çalışıyor, bir refleks yeniden canlanıyor, ama sonra süt ağzından dökülüyor ve öksürüyor ve sırtını sıvazlıyorum ve kollarımda kendini gevşek hissediyor.

Yüzümü Lenn'e dönüyorum ve o da gözlerimdeki hayali görüyor ve hemen oradan ayrılıyor.

Land Rover'ının normalde sürdüğünden daha hızlı bir şekilde uzaklaşmasını izliyorum, pistteki su birikintilerinden su fışkırıyor. Onu kendime doğru tutuyorum. Kilitli yarı yol kapısının kilidini açıp içeri giriyor ve tekrar kilitleyip uzaklaşıyor. Lenn, Cynth hakkındaki haber bültenini gördükten sonra yeni bir tabela asmıştı. Onu kapının yarısına vidalarken izledim ama ne yazdığını bilmiyorum.

Gitti ve birkaç dakika içinde geri dönmesini istiyorum. Hayatımda ilk defa onun eve gelmesini istiyorum.

Huong'u ısınması için odun sobasının yanına götürüyorum ve yıkama bezlerimi, bir kova ve biraz sabun alıyorum. Lavabonun yanında yere uzanıyorum ve dolabı açıyorum. Kova sabit duruyor. Kenara çekiyorum ve onun yaptığı gibi tıslıyorum ve Huong'u kolumun arasına alıyorum, şimdi uyuyor ve parmağımı deliğe sokuyorum.

Hiçbir şey.

Tıslıyorum, tıslıyorum ve parmağımı döşeme tahtasındaki o deliğe sokup çıkarıyorum ve sonunda bir şey parmak ucuma dokunup onu geri itiyor. Uzun ve kirli tırnağının lavabonun altındaki dolabın zeminine doğru dikilişini izliyorum.

"Yardıma ihtiyacım var," diyorum.

'Yardıma ihtiyacım var,' diyor.

'Bebeğim hasta. İnek sütü içmiyor.' "Bilinci yerinde mi?" diye sorar.

"Evet.

'Onu her seferinde biraz besleyin, parmağınızdan bir damla. Ya da meme ucuna damlat. Süte biraz şeker ekleyin. Ilık olduğundan emin olun. Sadece bir damla, mama ile dönene kadar onu yanınızda tutacaktır. Ona bir damla su verin. Onu sıcak tut.'

At hapının üçte birlik bir parçasını delikten aşağı itiyorum. "Bu ne?" diye fısıldıyor.

'Ağrı için bir tablet,' diyorum.

Hiçbir şey söylemedi.

"Teşekkür ederim," dedim. "Bana yardım ettiniz.

'Çocuğunu kurtar,' dedi. "Sonra da beni kurtar.

Parmağı yine delikten dışarı çıkıyor ve ben onu baş ve işaret parmaklarımın arasına alıp sallıyorum ve sonra başımı dolabın içine sokmak için eğilip onu öpüyorum.

Lenn bir saat içinde geri gelir.

O yolda manyak gibi sürüyor, ben de ateşi yaktım ve domuz yavrusu şişesini yıkayıp Huong'un süt tozu için hazırladım. Onun ilacı.

Ön kapıyı açtım ve Tesco çantalarıyla Land Rover'dan koşarak çıktı.

"O mi?" diyor. 'Ver onu bana,' diyorum.

Her iki çantayı da plastik kaplı kanepenin üzerine bıraktı ve ben de ona sarılabildim.

Bana büyük silindirik bir bebek maması küveti uzatıyor, açıyorum, içinde plastik bir kepçe var, geldiğinde hızlı bir şekilde talimatları okuyorum ve bana yeni bir biberon uzatıyor, taze, domuz yavruları için değil, insan bebekleri için ve ocakta kaynayan suya daldırıyorum ve kurutmak için sallıyorum. Kayıyor, bunu hissedebiliyorum. Aynı görünüyor ama pes ediyor.

Şişeyi hazırlayıp çalkalıyorum ve bileğime sıkıyorum ama çok sıcak. Ama daha fazla bekleyemem. Onu koluma alıyorum ve ağırlığı bir yastık kılıfından daha hafif. Doğru boyutta, amaca uygun üretilmiş bir bebek emziğini ağzına itiyorum.

Kabul etmiyor.

"Lütfen," diyorum.

"Ona bir dakika ver," diyor Lenn.

Bir damlanın dudaklarına düşmesine izin verdim. Emmiyor. Ağzına biraz kaşıkla veriyorum ve geri kusuyor.

'Lenn, hemen bir doktora ihtiyacımız var. Çok uzun zaman oldu. Yardıma ihtiyacımız var.' 'Saçmalık. O iyi olacak, Mary. Ayrıca, dışarıda insanlar var 'Bakıyorum, olduğunu biliyorum. Döşeme tahtalarına doğru bir bakış attı. 'posterler var. Güvenli değil. Sadece devam et ve Mary kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa onu alacaktır.

Çaresizim. Bitkinim. Cynth'i, hiç sahip olamadığım ebeyi, dokuz yıldır görmediğim annemi, kız kardeşimi ve deneyimli bir çocuk doktorunu burada istiyorum. Sahip olduğum tek şey o.

Elimin tersiyle onu okşuyorum ve o bana bakıyor. Gözleri, kirpikleri, kız kardeşimin kirpikleri. Ağzını açıyor ve memeyi alıyor. Çok fazla emmiyor, sadece birkaç saniye, ama sütün bir kısmını alıyor ve aşağıda kalıyor. Lenn'e bakıyorum, gözlerini kaçırıyor, iç çekiyor ve başını ovuşturuyor.

Beslendikten sonra uyuyor. Onu yatırdım ve hala kemik gibi solgun ama memnun görünüyor. Bize her biri emzikli iki biberon aldı.

Üç aylık toz bebek maması. Ve bir tavşan. Huong'a Tommy adında, soluk mavi, yumuşak bir tavşan aldı. Bunu yapmak zorunda değildi ama yaptı.

Maydanoz soslu morina balığını bir tavada ısıtıyorum. Patateslerini ve donmuş bezelyelerini haşlıyorum. O tavşan yüzünden her ayrıntıya çok dikkat ediyorum. Bu gece iyi beslenmesini, akşam yemeğinin tadını çıkarmasını istiyorum çünkü kızımın hayatını kurtardı ve ona bir oyuncak aldı.

Domuzlarını beslemek için atlı arabasıyla gidiyor. Huong koltukta uyuyor.

Dışarı çıkıyorum.

Havada yoğun bir odun dumanı ve kırağı var ve kuşlar, başka bir dünyaya ait bir örümcek ağına hapsolmuş sinekler gibi durgun havada asılı duruyorlar. Evin arka tarafına, onun ev yapımı banyo eklentisine doğru yürüyorum ve duvarın çatıyla birleştiği yere kadar uzanıyorum ve hemen altında bir boşluk var, belki de döşenmeden önceki esinti blokları arasında bir don çatlağı var ve portakallı haşlanmış bir tatlı çıkarıyorum. Lenn onlara 'araba şekeri' diyor. Daha önce hiç arabada yememiştim. Yontulmuş, tozlanmış ve altına yapışmış ölü bir şey var, küçük kırmızı bir örümcek, ama yine de yenilebilir.

Lenn'in hâlâ domuz ahırında olup olmadığını kontrol ediyorum, sonra içeri girip Huong'u kontrol ediyorum ve lavabonun altındaki dolabı açıyorum. Kovayı hareket ettirdim ve tısladım, tısladım ve . Huong uyanıyor ve bağırıyor. Ne güzel sesler. Gürültülü. Günler öncesinden daha canlı. Kararmış parmak yukarı kalkıyor ve portakallı haşlanmış tatlıyı deliğe yerleştiriyorum ve sonra aşağı itiyorum ve zorlukla sıkışıyor. Çevirip itiyorum ve ona doğru düşüyor.

'Tanrı seni korusun' diyor.

Bölüm 20

Birkaç iyi gün geçirdik.

Huong'un biberonu alması, mamayı içmesi ve tutması zaman aldı. Dayanılmaz derecede küçük beslemelerle başlamak zorunda kaldım. Yutabildiği miktar, bunun küçüklüğü bana acı veriyordu. Huong'un midesi bir badem kadar küçülmüş olmalıydı. Ama çok geçmeden ateşi ve rengi geri geldi. Yeni biberon için çok hevesli, gerçek bir biberon, emziği bir domuz yavrusunun ağzı için değil onun mükemmel ağzı için tasarlanmış.

Bizi kendi halimize bıraktı. İşlerime devam ediyorum ve yumurtalarının doğru kızartıldığından, çevrildiğinden, altının çok kahverengi olmadığından, asla kırılmadığından, her zaman akıcı olduğundan emin oluyorum. Odun yanan bir ocakta kolay değil. Ateşi doğru zamanda doğru şekilde yakmak, her şeyi planlamak, tavayı ocak gözünde doğru yere yerleştirmek, tavanın bölgelerini değerlendirmek, işin püf noktası bu.

Sağlam ayağım yatağın dışında, kötü ayağım ise berbat bir açıda yatıyor. Ayağımdaki hissi kaybetmeye başlıyorum. Bu bir nimet çünkü ağrı hisle birlikte benden uzaklaşıyor ama bunun amcamın başına geldiği zamanı hatırlıyorum. Bir bacağındaki hissi kaybetmişti. İğneler ve iğneler. Ölüyordu. Doktorlar kesmek zorunda kaldı. İyi bir hastanedeydi ama yine de kısa süre sonra öldü. Sepsis.

Kolumda uyuyor.

Saçları, koyu, mükemmel saçları, onunki gibi biraz kıvrılmaya başlıyor. Kolumun kıvrımına sokulmuş, karnı tok, derin bebek uykusunu mırıldanırken parmak uçlarımı saçlarında gezdiriyorum. İshal kesildi ve kan durdu. Bir oturuşta çok fazla yedirirsem hala kusuyor ama onu büyütmeye hevesliyim ki bir gün buradan kaçabilsin ve ben de hayatımda iyi bir şey yapmış olayım. Kız kardeşim geri gönderilmiş olabilir ama Huong'un bu ülkede dolu dolu bir hayatı olacak, ona ihtiyacı olan her şeyi, tüm dersleri, tüm özgüveni ve gücü vereceğim ve sonra onu özgür bırakacağım. Belki beni kurtarmak için zamanında birilerine haber verir, belki de bu mümkün olmaz. Hiç alakası yok. Bu kulübeden uzakta olacak.

bir gün. Bundan dokuz, on yıl sonra. Elimde bir mesaj ve arka yatak odasındaki ısıtıcının arkasında sakladığım beş poundluk banknotla yolda koşarken. Bu fikre gülümsüyorum. Onun gitmesi. İşte benim tavşanlarım ve yoncalarım.

Ben uyuyorum, o beni uyandırıyor ve ben onu biberon için aşağı indiriyorum. Gülümsüyorum.

Bu yeni bir şey, en mucizevi yeni şey, her bebek için mucizevi, ama özellikle Huong için. O çok mutlu. Bana bakıyor ve burada yaşıyor olmasına rağmen gözlerimin içine bakarak gülümsüyor. Kızım sağlıklı ve sakın.

"Bu gece erkenden domuzları beslemeye gidiyorum, o çeteler yola çıkmadan önce.

Ceketini çıkarıp kilitli anahtar kutusunun yanına asarken Lenn'e kaşlarını  atıyorum.

"Havai fişek gecesi, değil mi? Barut, ihanet ve komplo. Aptallar sahip olmadıkları parayı harcıyorlar. Domuzlar bundan hoşlanmaz, onları frit yapar.'

Onları frit yapar mı? Ya ben de frit isem? Ya kızım frit ise? Ya ayaklarıma bakarsam, ya aşağıda frit varsa? Domuzlarının frit olmasından mı endişeleniyor?

"Bu gece kasetleri kontrol etmeyeceğim," diyor. "İçeri girdiğimde çayımı masaya koy.

Ona inanmıyorum.

Kasetleri kontrol edecek.

Ama bir parça almam gerekiyor, atladığım parçayı ona ulaştırmam gerekiyor. Son üç gündür onunla temasa geçmedim çünkü kısmen her gün lavabonun altındaki dolabı temizlemem şüpheli görünecek, kısmen de tam üç çeyrek doza ihtiyacım olduğu için. Her dört günde bir bana parçaları veriyor ve ben de bir tanesini ona veriyorum. Ona faydası oluyor mu emin değilim ama en azından bir faydası oluyor. Delikten ona biraz soğuk cips, rulo haline getirilmiş bir dilim jambon, biraz hafif kaşar ve daha fazla kabuk geçirmeyi başırdım. Aş ğıda yaşıyor ama hiç ses çıkarmıyor. Hıçkırık yok, yalvarma yok, ağlama yok. Artık tıslamıyor bile, sadece kovaya vuruyor. Hayal bile edemiyorum.   melmiş ya da yatıyor, banyo yok, tuvalet yok, sadece bir kova, biri aşağı indirdiği artıklarla, diğeri de yukarı çıkardığı atıklarla dolu. O bunu hak etmiyor. Işık yok. Değiştirecek kıyafeti yok. Bir daha nasıl görecek? Orada ışıksız nasıl ölecek?

Bu fen üzerinde Rus ruleti oynamaya zorlanıyorum. Belki kötü bir örnek oldu; sanki evren 'Ya anneni ya da babanı vuracağım' diyor. Eğer birini seçmezsen ikisini de vururum. Şimdi seçimini yap.

Ancak bu daha da kötü çünkü bir bakıma karar benim adıma verilmiş durumda. Ona çok fazla yardım edersem çocuğumu riske atarım. Huong'a çok fazla odaklanır ve risk almazsam, Cynth kesinlikle ölecek. Ya da daha kötüsü, sonsuza kadar acı çekmeye devam edecek. Mikroskobik nezaketlerin - sıcak sözler ve rulo haline getirilmiş jambon dilimleri - bir ruha nasıl birkaç hafta daha kazandırabileceğini anlıyorum. Tarif edilemeyecek kadar acımasız bir şeyle örtülmüş olsalar bile, onun nadir iyilikleri beni ilerlemeye devam ettiriyor.

Bir patlama sesi duydum.

Pencereden gökyüzünde bir ışık görebiliyorum, rüzgar türbinlerinin orada bazı kırmızılar ve sarılar. Erkenciler. Sadece çocuklar. Eve döndüğümüzde büyüleyici havai fişekler, göz kamaştırıcı renkler, vızıltılar, patlamalar ve çatırtılar olurdu ve onları izlemek için birlikte olurduk ve gülümserdik, el ele tutuşurduk ve sıcak akşam havasında barut kokusunu alırdık.

Rayburn'ün ateş kutusuna bir kütük yerleştiriyorum ve et suyu tenceresini ocağın üzerine kaydırıyorum. Yarı saydam yağ kürecikleri yüzeyde hareket ediyor. Huong ne zaman bir yudum alabileceği? Ya da ezilmiş havuçtan bir ısırık? Gelecek baharda mı? Bana cevapları söyleyecek kimse yok, ebeveynlik kitapları yok, kesinlikle Lenn yok. Kendi yolumu kendim bulmalıyım.

Huong'u plastik sarılı kanepeden kaldırıyorum ve bana göz kırpmıyor. Lavabonun başında duruyoruz. Kova tıkırdıyor, neredeyse duyabiliyorum. Huong'un mama bezini gibi yapıyorum ve sonra çömeliyoruz, o kollarımda ve ben dolabın kapağını açıyorum. Kasetleri izleyecek, izleyeceğini biliyorum, hızlı olmalıyım. Kovayı hareket ettiriyorum. Parmağı. Toprağın altından çıkan kararmış bir kök gibi. Dünya bozulmuş. Doğa tersine döndü. Parmağa hızla dokunuyorum ve annesinin poşetinin cebinden at hapı parçasını çıkarıp deliğe sokarak ona uzatıyorum. Kirli parmak ucunu tekrar deliğe sokuyor. Başka neye ihtiyacı var? Ona başka ne verebilirim? Daha fazlasına ihtiyacı var. Ve sonra Huong ayağını oynatıyor. Çocuğumu sondalı parmağa doğru kaldırıyorum. Şimdi biraz tombullaşan yanağını deliğin üzerine yerleştiriyorum ve yavaşça indiriyorum ve Cynth, bu kararmış parmağın altındaki kadın, kızımın tombul yanağını okşuyor. Aşağıda hıçkırıklar duyuyorum. Kafamın içinde gülümsüyor, titreyen parmak uçları

Taze bir ten, saf ve temiz ve şişman, yeni, bir müttefik, bir arkadaş, bir çocuk, bir masum. Hıçkırıyor ve sonra fısıldıyor.

'Tanrı seni korusun, çocuğum. Ve seni, Jane.'

Huong'u geri çekip parmak ucuna kendi parmağımla dokunuyorum ve sonra kovayı geri götürüyorum ama parmağını çekmiyor. Yakında dönecek. Parmağını kovayla birkaç kez dürtüyorum ve isteksizce, yavaşça aşağı çekiyor, parmak boyun eğmiş bir şekilde yarı bükük duruyor ve kovayı yerine koyup kapıyı kapatıyorum ve kızımın yanağının Cynth'e biraz daha zaman kazandırması için ufka dua ediyorum.

Lenn geri gelir ve et suyunu yeriz. Eve döndüğümde bir düzine ot ve baharat, kişniş ve nane, her birinden avuç avuç, fesleğen ve acı biber ve zencefil ve karanfil ve yıldız anason ve erişte ve misket limonu eklerdim ve güzel bir besin olurdu. Ama bu tamam. Yine de stok, temel temel ve ben benimkine bolca karabiber ekliyorum.

Kaşığını höpürdeterek yiyor. Bir tutam havuç dudağının üzerinde duruyor. Polisin Cynth'i aradığını öğrendiğinden beri gergin. Buna alışık değil. Dışarıda beni onun gibi arayan kimse olmamıştı.

Huong'u besliyorum, artık biraz daha kaldırıbilir ve sonra termometre göstergesi maksimuma yaklaştıkça kadar Rayburn'u ateşliyorum.

"Hadi şu roketlere bir bakalım," diyor Lenn.

Televizyon dolabının kilidini açmak yerine ön kapıyı açıyor. Ve snooker, haberler ya da futbol izlemek yerine, toprağa, onun bakıyoruz. Sırtımızda sıcak, yüzümüzde soğuk, gerçek bir çift gibi kapının eşiğinde birlikte duruyoruz. Huong uyuyor, memnun. Cynth at hapını içti ve umarım bu onu biraz rahatlatır, kısa süreli bir kaçış sağlar.

Renkler yoğunlaşıyor, bulutların altını aydınlatıyor ve uzaktaki ağaçlara ve çan kulelerine altın bir saçak veriyor. Işıkların gökyüzünde kükreyişini izliyorum ve sonra bir duraklama, tatlı bir beklenti oluyor ve her şey binlerce kıvılcıma dönüşerek patlıyor ve sonra gürültü bu sefil düzlük çiftliğe ulaşıyor.

Yarım saat sürüyor. Huong uyuyor, sırtı pürüzsüz ve Vaselined, midesi dolu.

"Kalk yat," dedi Lenn. "Bu gece kutuda iyi bir şey yok zaten. Onu kaldırdım.

O üzerimde uyurken ve ben kız kardeşimin beşinci mektubunu okurken, kağıt buruşmuş ve yıllar boyunca onunla geçirdiğim onca zaman yüzünden kenarları kirlenmişken, Lenn yukarı çıkıp ikimize bakıyor ve sonra gülümseyerek ince pamuklu çarşafı ve havluyu alıp yarım mahzene iniyor.

Düşünmemeye çalışıyorum, bunun ne yararı olabilir ki? Hiç gürültü yok.

Kim-Ly'nin mektubunu tekrar okudum, onun umut ve hayatta kalma sözlerini. Bana manikürcüdeki dost canlısı yeni patronundan bahsediyor ve patronun azılı bir hırsız olduğunu çok iyi bildiğim halde ve bu patronun yirmi sekiz ile yirmi dokuzuncu mektup arasında bir zamanda sınır dışı edileceğini bildiğim halde ve Kim-Ly'nin hala ödemesi gereken borçlarıyla Vietnam'a geri döndüğünü bildiğim halde saçma bir şekilde umutlanıyorum. Ortak yatak odasının penceresinden gördüğünü söylediği şeye odaklanmaya çalışıyorum. Bir tilki. Turuncudan çok gri. Her gece geri geliyor ve komşunun bahçe kulübesinin altında yaşadığını düşünüyor. Şu anda bir buçuk kat altımdaki cehennemde olanlarla ilgili düşüncelerimi kovmak için kendimi Kim-Ly'nin sözleriyle doldurmaya çalışıyorum.

Huong nemli avuçlarını göğsüme koyarak uyuyor. Bilekleri yavaş yavaş geri geliyor. Sanırım yetişkin bileklerinden tekrar bebek bileklerine dönüyorlar. Güvenlik tamponu derisinin altına geri dönüyor.

Aşağıda bir çarpma sesi var. Cıvatalar sabitleniyor. Ayak sesleri. Merdivenler. Huong'u kendime yaklaştırıyorum, kollarımı ona doluyorum, vücudumla önünde bir duvar örüyorum.

"Buna ne diyorsunuz?

Küçük yatak odasının kapısının çerçevesine kocaman açık avucunu uzatıyor. Bir koleksiyon görebiliyorum, belki üç, belki beş, kirli at hapı parçası.

"Lenn, ben ...

"Kaldır kışını.

Onları saklıyor muymuş? Ne için? Neden kendine yardım etmedi?

"Alt katta.

Aşağıya işaret ediyor.

Merdivenlerin başına kadar sürünüyorum ve ona bakıyorum, en üst basamağa oturuyorum ve teker teker aşağı inmeye başlıyorum.

Cynth onları biriktiriyordu. Cynth o pis parçalarla kendini öldürecekti. Aynı şeyi yıllar önce ben de denerdim.

Lenn her sabah onları yutarken beni izlemeseydi. Cynth'in üç tam hapa ihtiyacı vardı sanırım, dokuz parçaya. Bana en az dört tane lazım. Neredeyse başarıyordu. Neredeyse tüm bunlardan kaçıyordu.

Yarım kiler kapısını işaret ediyor ve ben yürüyorum, Huong kollarımda, üzerinde bir battaniye.

"Şimdi birlikte , öyle mi?" diyor. "Hayır.

"Belki de seni ve Mary'yi birkaç haftalığına onunla birlikte mahzene indiririm, şişe ya da başka bir şey olmadan, bu senin için işleri daha açık hale getirir mi?

Üst cıvatayı sökmeye başladı.

"Hayır," diyorum. "Yapamayız.

"Sadece aramalar bitene kadar. İnsanlar buraya bakıyor.

Belki de siz ikinizin yoldan çekilmesi en iyisidir. Tedbirli olmak

üzülmekten iyidir, Jane.' 'Lenn, hayır, Mary bunu yapamaz. Aşağıda olmaz.'

'O zaman sadece sen varsın, değil mi? Delikanlıyı burada benimle bırak, sen de arkadaşınla biraz aşağıya in, olur mu?

"Lütfen, Lenn," diyorum. "Özür dilerim. Çok üzgünüm, acı çektiğini sanmıştım, hepsi bu.

'Bana o mektupları getirirsen, seni ve genci onunla birlikte oraya tıkmadığım için şanslısın.

Ona bakıyorum. Gözlerim diyor ki: Biraz merhamet et. Gözlerim diyor ki: mektuplar elimde kalan tek şey, onlar benim kalan tek varlığım, onlar benim ailem, köklerim ve dayanağım. Ağzım "Tamam." diyor.

Bölüm 21

Kendimi merdivenlerden yukarı çekiyorum, ayak bileğim - topallamış, şişmiş, ezilmiş - arkamda sürükleniyor.

Arka yatak odasındaki mağaza dolabı annesinin kokusunu taşıyor. O kadınla hiç tanışmamış olsam da, usta bir parfümcünün hassasiyetiyle, onun kokularının ne olduğunu tam olarak biliyorum. Öyle. Hala burada yaşıyorlar. Ve Rayburn'de yaktığı her eşyamda onun kokusu yoğunlaşıyor ve benim kokum kayboluyor. Onun eşyaları kalırken benimkiler foseptik çukurunun yanındaki yığının üzerinde kül oluyor. Dolabın sağ tarafında onun eşyalarından oluşan düzgün yığınlar var. Düzgün çünkü onları yıkıyorum, ütülüyorum ve istifliyorum. Giymediğim kombinezonlar ve Huong için kullandığım ve muhtemelen yakında tekrar kendim kullanmaya başlayacağım bezler. Eski halılar kadar ince ve sert havlular. Pinnies. Güve delikli süveterler ve kalın kumaştan etekler ve hiç denemediğim çoraplar ve kışın bazen kullandığım bir şapka ve bir çift eldiven. Hepsi buram buram Jane kokuyor, annesi. Dolabın sol tarafında birbirinin aynısı altı ahşap raf var. Üçüncü rafta, sağ tarafta, iple bağlı bir yığın mektup var. El yazısıyla yazılmış. Tarihsiz. Kim-Ly'nin iki yıllık düşünceleri, hayalleri, düşünceleri ve gözlemleri; annemizle ve okul günlerimizle ilgili anılar. Bunlar benim. Göğsümde panik dalgaları. Son bir şey daha. Onları bugün mutlaka yakacak ama kıvrık baca göğsünden gökyüzüne doğru uçan kor olduklarında, bahçede küle dönüştüklerinde, yine de benim olacaklar.

Onları alıp burnuma tutuyorum.

Merdivenlerin dibinde bunları ona teslim ettim. Onlara bakmadım ve bir tanesini gizlice dışarı çıkarmadım çünkü bilecekti. Şu andan itibaren hata yapamam. Mikro isyanlar yok. Pazarlık kozum kalmadı, ondan başka kaybedecek bir şeyim yok, tutunacak hiçbir şeyim yok. Kendime ait sıfır fiziksel varlığım. Hiçbir şeyim yok.

Geçen hafta bir kabus gördüm. Yumurtaları çok uzun süre pişmiş, sarıları sertleşmişti. O dehşetten uyandım.

Huong'u Rayburn ateş kutusuna itti. Kemiklerimde hissettiğim dehşet duygusu hiç bu kadar yoğun olmamıştı. O kadar güçlüydü ki beni değiştirdi.

Mektupları aldı ve bir filmdeki banka soyguncusunun bir yığın dolar banknotunu karıştırması gibi karıştırdı. Bana baktı ve sonra Rayburn'ün kapısını açtı. İçerisi sessiz, sadece korlar var.

"Artık uslu , değil mi?

Gözlerimi olabildiğince boş bırakıyorum ve sonra başımı sallıyorum. "Öyle olsun o zaman," diyor.

Lenn elindeki mektup yığınına Huong'a doğru itiyor. Kendi teyzesinin mektuplarıyla kızımı işaret ediyor. Sonra onları közün içine fırlatıyor.

Birkaç dakika orada otururlar. Kıvrılıyorlar. Kararıyorlar. Daha güçlü, daha cesur, daha aptal olsaydım uzanıp onları alabilirdim. Onları alır ve sonra onu pokerle döverdim. Ama izliyorum. O da izliyor. Bütün yığın aynı anda tutuşuyor, altlarından, bir yangın noktasından, rastgele bir ısı noktasından bir alev fişkırıyor ve onları alıp tutuyor. Parlaklık odayı dolduruyor. Kendi küçük kız kardeşimden gelen yetmiş iki el yazısı mektup. Onun güzel sözlerinden on binlercesi. Huong kolunu köprücük kemiğimin derisine yaslayacak şekilde hareket ettiriyor ve beni rahatlatıyor. Ona bakması gereken benim, ama şu anda, bu çiftlikte, onun çiftliğinde, alevler Rayburn'ün dış kapısını yalayıp geçerken, beni ayakta tutan o. Onun dokunuşu. Küçük bedenindeki potansiyel, içinde barındırdığı olasılıklar. Beni rahatlatıyor ve ben de bunu alıyorum.

"Bu kadar o zaman," diyor Lenn, banyoya doğru yürüyor ve kapıyı arkasından kapatıyor, yedi yıldır yapmama izin verilmeyen bir şey, o kapıyı kapatıp bir oda haline getirmek.

Alevler sönüyor ve kehribar kırmızısına dönüyor. Solumda ve sağımda, pencerelerden, devasa çimenlik gökyüzündeki kıvılcımları ve çağlayanları görebiliyorum. Çevresel görüşümde puslu havai fişekler. Patlamalar hafif ama ışıklar bu gece her yerde. Kim-Ly, Huong ve Cynth'i güvende tutması için ufka dua ediyorum.

Ertesi gün uyandığımda kendimi boş hissediyorum.

Kimliğimin son kırıntısı da yok olduğuna göre neye güvenebilirim? Huong'a mı? Bu onun taşıyamayacağı kadar ağır bir yük. Çok hantal. Onun hayattaki tek referans noktam, iyiliğe dair tek ipucum olması haksızlık gibi görünüyor. Yine de sabah beslenmesinden sonra bana bakıp gülümsüyor ve yeni bir ışık gibi görünüyor.

Bugünlerde pencereden dışarı her baktığımda bir polis arabası görmeyi arzuluyorum. Meşaleli ve tüfekli bir arama ekibi. Koklayıcı köpekler. Cynth'in bir grup arkadaşı kapı kapı dolaşıyor.

Alt katta, mutfak lavabosunun altında.

"Fare delikleri," diyor bana bakarak. 'Eskiden. Küçük fareler bir aşağı bir yukarı koşuştururdu. Burada kovanın altında bir delik var ama herhalde sen bunu çok iyi biliyorsundur, değil mi?

Kalay folyoyu bir top haline getiriyor. Onu kocaman yumruğunun içinde sıkıştırıyor ve bir tabaka daha ekleyip onu da sıkıştırdıktan sonra deliğin içine sokuyor. Üstüne bir parça çam yerleştiriyor ve sekiz vidayla döşeme tahtalarına vidalıyor.

"Bu ona yeter.

Bütün gününü kışlık buğdayla ve eski biçerdöveri temizlemekle geçiriyor. Onu kilitli yarı yol kapısına geri dönerken gördüğümde, arazinin her yerinde sisler vardı. Çizgiler gibi katmanlı, uzakta yatay olarak yüzen beyaz hayvan tüyleri gibi, her biri neredeyse şeffaf, her biri düz ve fısıltı kadar ince.

Jambon, yumurta ve cips yiyoruz. Her şeyin yolunda olduğunu söylüyor. Tek düşünebildiğim, lavabo altı deliği tamamen kapandığına göre Cynth'in yeterince hava alıp almadığı. Sürgülü kapının altından ve etrafından sızan oksijene bel bağlayacak, bu yüzden soğuktan bağımsız olarak gün boyunca ön kapıyı açık tutmalı, havanın içeri girmesini sağlamalıyım. Rüyamda ona bir çift örgü şişi ve bir yumak yün uzattığımı, ipliği aşağı ittiğimi, onun bir ucunu çekip karanlıkta yumak haline getirdiğini gördüm. Kendine bir kazak yapabilirdi. Şu anda hava çok soğuk ve aşağıda karanlıkta nasıl hala hayatta olduğundan emin değilim, dik duramıyor, adam canı ne zaman isterse ona iniyor.

Tatlı olarak muz ve muhallebi. Bir ikram. Bunu zaman zaman yapıyor, ananas gibi başka bir yemek getiriyor ya da bir keresinde sünger puding. Hazır muhallebiyi ocakta ısıtıyorum ve parlak sarı boya ile karıştırılmış yumurta sarısı gibi görünüyor. Muhallebinin içine iki muz dilimliyorum ve annesinin iki kasesinde servis ediyorum.

"Fena değil, değil mi?

Çok lezzetli. Yiyorum ve neredeyse bitirdiğimde küçük parmağımı ılık muhallebiye batırıyorum ve Huang'un tatlılığı yalamasına izin veriyorum. Hoşuna gitti. Sanki hayatının en güzel günüymüş gibi gülümsüyor ve burnunu kırıstırıyor. Sanki hayatta olduğu için şanslıymış gibi.

"Gençler yakında senden bir şeyler öğrenecek sanırım," diyor. 'Havuç ve patates soymayı, lavaboları ve yerleri fırçalamayı falan.

Hayır.

Huong bir pilot, bir mühendis, bir öğretmen, bir hemşire, bir fabrika işçisi, bir profesör, bir sanatçı ya da bir tesisatçı olacak. O ben olmayacak. Buna izin vermeyeceğim.

Match of the Day'i izliyoruz. Lenn koltuğunda ağır ağır oturuyor ve elini başıma koyuyor, ben de yerde oturup tam altımda Cynth'in nasıl idare ettiğini merak ediyorum. Ona bir şey vermek istiyorum, bir mesaj, bir parça ekmek.

"Fena değil, değil mi, gerçekten?" diyor Lenn. 'Sen, ben ve gençler, burada oturuyoruz, sıcak bir ateş, televizyonda futbol, başımızın üstünde bir çatı, fena değil, değil mi?

Huong'a bakıyorum. Kollarımda uyuyor, kirpikleri bir rüyanın içinde çırpınıyor. Rüya görmeye devam et, sevgilim. Burası dışında her yeri. Savanayı ve ormanda aile yürüyüşlerini hayal et, Saigon'da gelecekteki arkadaşlarıyla Lego oynamayı, denizde yüzmeyi ve araba sürmeyi hayal et. Sen orada kucağımda kal ve hayal kur, ben de ikimiz için bu düz arazi gerçekliğini yaşayayım.

Televizyon dolabını kilitliyor ve anahtarı ön kapının yanındaki anahtar kutusuna koyuyor ve kutuyu boynundaki anahtarla kilitliyor. Pencereden kontrol ediyor, son günlerde bunu yapmaya başlamıştı. Kilitli yarı yol kapısına ve ötesindeki yola doğru bakıyor. Kontrol ediyor. Ufku tarıyor.

Eskiden ölebileceğini düşünürdüm.

Kalp krizi, kanser. Herhangi bir şey. Üst kattaki yatak odasında sessiz bir ölüm; onu hareketsiz ve soğuk bulmam. Ya da daha dramatik bir şey. Biçerdöverinde bir anevrizma ya da atv'nin arkasındaki römorka odun taşırken geçirdiği bir kalp krizi. Bir gün öleceğinden emindim. Ve onun ölü ağırlığını bir makara ve halatla, bir tür kaldırma sistemiyle yukarı kaldırmayı hayal ederdim, böylece boyun anahtarını kilit kutusuna kadar götürüp açabilir ve Land Rover anahtarına ulaşabilirdim, buradan uzaklaşmak için. Çok ağır olurdu, bunu biliyorum. Bana kullandığı cıvata kesicileri kullanırdım. Boynundaki kalın zinciri koparırdım ve vücuduna cıvata kesicilerle vurmazdım, kendimi o kadar ileri gitmekten alıkoyardım.

Lenn iyi geceler diledikten sonra elinde olgunlaşmış muz dolu bir kova ve içinde kurumuş muhallebi olan iki kase ile yarım mahzene iner.

Altta, ona fark ettirmeden bırakabildiğim kadar bıraktım ve pastırma yağı ve bir çiğ yumurta alıyor, tarihi geçmiş.

Huong'un üstünü değiştiriyorum. Yedek bezleri, iğneleri, vazelini, bir tas temiz suyu ve biraz kâğıdı hâlâ kanepenin altında tutuyorum. Onu orada hissedebiliyorum. Onunla birlikte. Kadın hâlâ hayatta ama birbirlerine hiçbir şey söylemiyorlar. Döşeme tahtaları arasındaki boşluklar bunu anlamam için yeterince büyük. Ona bir şey geçirebileceğim kadar büyük değil, parmağının geçebileceği kadar geniş değil, artık böyle bir şeyi riske atabilsem bile. Ki alamam. Yakılacak hiçbir şeyim kalmadı.

Geldi, kapıyı sürgüledi, bana baktı.

"Jane," diyor, beni bir aşağı bir yukarı süzerek. "Gençleştğin için hâlâ sızıntı var mı?"

Bölüm 22

Dün gece keskin bir don oldu. Bu sabah mutfak penceresinden baktığımda, etrafımızdaki nemli ve özelliksiz plato, her ot parçasına ve her sert çamur dalgasına püskürtülmüş buz kristalleri ile gümüş-beyaz. Dünya durgun.

Huong bugünlerde daha iyi uyuyor, midesi büyüdü, en azından ben düşünüyorum ve biberondan daha fazla mama alabiliyor. Hâlâ aynı iki uygun biberona sahibim ve her birine değerli bir aile yadigârı, nadir ve değerli bir sanat eseriymiş gibi davranıyorum; ikisine de aynı şekilde değer veriyorum. Gittikçe güçleniyor ve Huong'un ne kadar yaşayabileceğini, daha ne yapabileceğimi, ona nasıl yardım edebileceğimi merak etmekten kaynaklanan korkum, derimdeki o sertlik azalıyor.

Ama beni izliyor. İşlerimi yapıp yapmadığımı görmek için değil, kasetlerle gevşedi, ama ilk geldiğimde olduğu gibi beni izliyor. Banyo kapı çerçevesinin içinde duruyor. Bakıyor. Gözetliyor. Tuvalete gittiğimde, arkadaki küçük yatak odasında soyunduğumda. Henüz beni odasına davet etmedi ama bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu biliyorum.

Ateş kutusunu baltalık söğütle dolduruyorum ve almasına yardımcı olmak için havalandırma deliklerini açıyorum ve sonra daha fazla odun getirmek için dışarı çıkıyorum. Ağır işleri o yapıyor, kalçalarım ve dizlerim artık çok çarpık, ayak bileğim çok gevşek, fazla pişmiş bir koyun eti gibi.

Döndüğümde bir şey duydum.

Aşağıda döşeme tahtalarını tırmalıyor. Bir fare gibi. Bir deri bir kemik kalmış bir fare. Kararmış tırnaklarının tahtaların altını kazıyışını duyabiliyorum, her altında tahta parçaları birikiyor, uçları tahtanın damarlarına sürtünüyor. Hiç kelime yok. Mektubum yok, kimlik kartım yok, kıyafetim yok, pasaportum yok, kitabım yok. Hiçbir şeyim yok. Eğer çizgiyi aşarsam elimde sadece Huong var. Ve iki biberon. Ve azalan vazelin. Karne yapıyorum. Eğer onu kızdırırsam beni Huong'u cezalandırarak cezalandıracak çünkü artık her şeye sahip olan o, ben değilim.

Ezilmiş ayak bileğime daha fazla zarar vermemeye dikkat ederek yere kayıyorum. Derinin rengi değişiyor, artık sürekli morarıyor. Gevşek. Uyuşuk ama hala acı veriyor. Yere inip alt değiştirme malzemelerini getiriyorum ve bezini açıyorum. Yakında kumaşı farklı bir şekilde katlamam gerekecek, yakında şu anki katlama şeklim için çok büyük olacak.

bir ses var. "Yardım edin.

Aşağı bakıyorum ama tahtaların arkasını göremiyorum. Kamera arkamda. Kirli bezi çıkarıp kendi üzerine katlıyorum ve onu temizliyorum.

"Bana yardım et.

Her şeyden çok hırıltı gibi. Sesten çok öksürük gibi. Aşağıda ne kadar üşümüş olmalı? Ne kadar nemli? Ne kadar hasta? Kilitli televizyon dolabının yanındaki kameraya sırtımı dönerek yere doğru 'Yapacağım' diye fısıldıyorum. 'Sakin pes etme, seni arayan insanlar var, güçlü ol, dayanmalısın' diye fısıldıyorum ve sonra ocağa koşup alevleri sopayla körüklüyorum ve daha da ısınmasını, ısının yukarı yerine aşağıya doğru yayılmasını istiyorum.

Huong ve ben biraz kestiriyoruz ve ağır bir suçluluk duygusu var, beni yatağa, annesinin yatağına bastırıyor. Bebeğimi besliyorum ve o da içiyor. Steinbeck yerine Kim- Ly'nin ilk mektuplarından pasajlar okuyorum. Ve ona evdeki meyve ve sebzeleri anlatıyorum. Ona güneş sistemindeki gezegenleri ve yeryüzündeki en büyük kara hayvanlarını anlatıyorum. Kıtaları ve bazılarının nasıl birbirinden ayrıldığını ve diğerlerinin nasıl birbirine çarptığını anlatıyorum. Sıradağlar ve okyanus sırtları. Volkanlar. Okul günlerimden, coğrafya derslerinden hatırlayabildiğim kadarıyla, her biri balıklarla dolu evimizdeki nehirleri sıralıyorum ve sonra onun ailesini, bizim ailemizi, zihnimde yayılan ağacı, onunla paylaştıkça beni rahatlatan isimleri, bu amcayı ve rahmetli büyük büyükanneyi, bu kuzeni ve tüm ikinci kuzenlerini inceliyorum. O yalnız değil.

Uyuyacağız.

Öksürüğü beni uyandırdı. Bebek öksürüğü değil, bir tür havlama, kuru bir hayvan vıraklaması. Ona bakıyorum ve avucumu alnına koyuyorum. Ateşi var. Onu aşağıya götürüp biraz su veriyorum ve yeni bir biberon hazırlıyorum. Huong içeri girdiğinde ağlıyordu.

'onu, olur mu? Ölü bir tavşan kadar üşüyorum.'

Şişeyi ona götürüyorum ve koluma oturtuyorum, ama kıvranıyor ve şimdi daha sıcak, terliyor, saçları nemli, kıvrılıyor.

"Sen sus yoksa ben .

"Ateşi var.

'Ne olduğu umurumda değil, bütün gün dışarıda ilaçlama yapıyorum ve insanın içeriye girdiğinde isteyeceği son şey bu bağırış çağırış ve salyalar.

'Onu yukarı çıkaracağım,' dedim.

'Ne dediğimi duymadın mı? Bana bir bardak çay yap ve onu .'

Maydanoz soslu morina paketlerini ocakta kaynatıyorum. Yarım fıçıyı ısıtmaya çalıştığım için Rayburn olabildiğince sıcak, ama bu Huong'u daha da kötüleştiriyor. Ne yaparsam yapayım ikisinden birine zarar veriyorum. İkisinde de başarısız oluyorum. Huong kollarımda kıvranıyor, öksürüyor ve cildi kızarıyor.

"Lenn, şuna bak.

Dışarı çıkar ve sonra bir kucak dolusu söğütle geri döner ve sobanın yanındaki sepete bırakır.

"Çaydan sonra soğuk banyo yaptırın, düzelir.

Belki de haklıdır? Nereden bilebilirim ki? Büyükanneler ve komşular, doktorlar, hemşireler, bu tür şeyleri daha önce yüzlerce kez görmüş bilge yerel kadınlar bunun için vardır.

Biraz sakinleşiyor ve yemeğimizi yiyoruz. Hemen altımdan bir tırmalama sesi geliyor ve ben bu sesi bastırmak için her zamankinden daha yüksek sesle konuşuyorum. Sonra sesim çok şüpheli olduğunda Huong'u bacağının yağlı kısmından çimdikliyorum, böylece kaşınmayı örtmek için ağlamaya başlıyor çünkü zaten olduğundan daha fazla tedirgin olmasının hiçbir yararı olamaz. Eğer onun için bir doktora ya da ilaca ihtiyacım olursa, onu mutlu tutmam gerekecek.

"Neden sen sıcak bir banyo yapmıyorsun, ben de genç kızı

alayım. "O iyi değil, Lenn.

"Sadece babasına ihtiyacı var, sen sıcak bir banyo yap, ben de onunla ilgileneyim.

geldiğince çabuk yıkanıyorum, kulaklarım ana odadaki her türlü gürültüye karşı tetikte. Başıma bir havlu sararak dışarı çıktığımda, onun kollarında uyuyordu.

Bana göz kırptıyor ve ben de kızı ondan alıyorum.

"Bu gece kutuda bir şey yok" diyor. 'Böyle bir gecede en iyisi yatmak. Sabah domuzları besleyeceğim.'

Yukarı çıkıyoruz, o her basamakta bana yardım ediyor, ben de Huong'u her yalpalamasında kucaklıyorum ki hastalığı her neyse onunla savaşılabilmesi için biraz uyuyabilsin. Enfeksiyon ya da virüs her neyse. Terliyor. Kıpırmızı. Kollarımda kızarmış bir tavuk kadar sıcak.

"Onu yatırın, iyi olacak.

Onu arka yatak odasındaki tek kişilik yatağa yatırıyorum ve uykusunda hırıltılar çıkarıyor. Huzursuz. Minik kalbi hızla atıyor. yastıklarla çeviriyorum ve bana katlanmış çarşafı ve küçük havluyu uzatıyor ve bir dakika içinde geri geleceğini söylüyor.

Şu anda uzaydan aşağıya baktığınızda, patikalar, alçak çitler ve bentlerle birbirine bağlanmış devasa düzlükteki bir dizi tarlanın ortasında dumanlı bir bacası olan küçük bir çatı görürsünüz. Durgun bent sularının üzerinde ince bir buz kabuğu olabilir. Bir cam kapak. Arazi bembeyaz. Şu anda uzaydan, atmosfer katmanlarının arasından aşağıya baktığınızda, bir çatı, sonra bir anne ve çocuğu, hırıltılı, aşırı ısınan, sonra inşa ettiği banyoda kendini yıkayan bir adam ve sonra tüm bunların altında soğukta ve karanlıkta zar zor var olan başka bir kadın görürdünüz.

Geceliğimi çıkarıyorum, annesinin geceliğini. Katlanmış havluyu yatağının diğer tarafına koyup uzanıyorum ve üzerimi çarşafı yarı yarıya örtüyorum.

Bu en kötüsü.

Hızlanmasını ve asla ama asla bana zevk vermeye çalışmamasını istiyorum. Ona yalvarıyorum. Bu asla olmayacak, buna izin vermeyeceğim, hem de hiç. Aptal. Sahtekâr. Aşâğılık yaratık. Üstümde, yüzü ince pamuklu çarşaftan belli oluyor. Uyanıyor. Zayıflamış mide kaslarım kasılıyor, omurgam onun nefes alışlarına tepki veriyor ve beni usulca geri itiyor.

Öksürüyor ama gerçekten havlıyor, hasta küçük bir köpek gibi. Nefes almak için savaşıyor ve öksürüyor ve gözlerim yaşıyor, çarşafta ıslanıyor. Hâlâ yavaş davranıyor. Kalp krizi geçirecek, bir damarı çökecek, atardamar tıkanıklığı beynine sıçrayacak, felç geçirecek, feci bir kanama geçirecek. Ama o devam ediyor. Diğer odada, benden yirmi adım ötede, tek başına hıçkırma hıçkırma ağlıyor. O uzaklaşıyor ve ben kalkıp çarşafı yere atıyorum, o arkamda cenin pozisyonunda havluyla kıvrılıyor ve ben onu kucağıma alıp ağzıma götürüyorum, ona bakıyorum ve boynunu okşuyorum. Nefes alıyor ama sesi mukusla doluymuş gibi geliyor, tüplerinde bir sorun var. Sırtını ovuyorum ve gözleri yuvalarında yuvarlanıyor. Oh, hayır. Hayır, lütfen, Huong, hayır. Küçük arka yatak odasının etrafında yürüyorum ve kapıyı çarparak kapatmak istiyorum.

Burada sadece o ve ben varız ama bu onun kurallarına aykırı. Onu kızdıracak tek bir şey bile yapamam.

Onu yatağa götürüyorum. İkimizi de çarşaf ve battaniyelerle örtüyorum çünkü buradaki hava soğuk ve ağır. Daha önce hazırladığım şişeyi alıyorum. Şu anda ılık, vücudumdaki kanın sıcaklığı kadar. Ona mama veriyorum ama o bundan kaçınıyor. Isınması için onu göğsüme götürüyorum ve sonra biberonu veriyorum ve biraz içiyor, öksürüyor ve tenime doğru sıcıyor.

Kapının girişinde.

'Sen alt katta temizlen, ben de genç kıza iyice bir bakayım, belki köyden bir doktora ihtiyacı vardır.

TAMAM. Bu bir ilerleme. Eğer umut varsa dediğini yapacağım. Ben küçük yatak odasındaki çarşafı, o ise güve yeniği bir battaniyeyle örtülü olarak bebeği ona teslim ediyorum. Aşağı inip yıkanıyorum ve ufka dua ediyorum ki onu uzman bir doktora götürebilsin ya da köprünün ötesindeki büyük kasabadaki eczaneden veya iki biberon ve bebek maması aldığı Tesco'dan bebek ilacı alabilsin.

Yukarı çıkıyorum.

Ana yatak odasında onunla birlikte, yatağın kenarında oturuyor, onu kollarının arasına almış. Kız orada mutlu görünüyor.

Bana bakıyor.

"Mary'ye benzemiyor bu genç, bir Mary için yanlış yüz, ne dersin? Kızın burnunun ucuna dokunur. 'Hayatımda gördüğüm hiçbir Mary buna benzemiyor. Sanırım bu gençle adını karıştırdık.

Huong hırıltılı bir şekilde öksürüyor ve gözleri yarı kapalı bana bakıyor.

'Sanırım bundan sonra ona Janey diyeceğiz, ne dersin, ha? Görünüyor

"Bu küçük Janey gibi, sanırım aşağı Janey.

Bölüm 23

Gece boyunca her saat başı uyanıyorum. Huong her hareket ettiğinde, öksürdüğünde ya da ağladığında iki göz kırpışta uyanıyorum; uyanık ve onun için hazırım. At haplarına rağmen. Uyuşturulmuş olsam da uyanık olduğumu *düşünüyorum*. En azından öyle olduğumu umuyorum. Ve şimdi ışık tarlalara geri dönüyor, gün doğumuna yaklaşık bir saat var diyebilirim ve ben tamamen bitkinim.

Sıcak değil. Gece ateşi çıktı, titremeye başladı, omuzları titriyordu. Dişleri olsaydı takırdardı. Ama şimdi ateşi geçmiş ya da düşmüş gibi görünüyor. Keşke evde bir termometremiz olsaydı, sağlığını değerlendirebileceğim bir araç. Kilosunu, boyunu ya da kan grubunu bilmiyorum. Hepsini hissediyorum, içimde biliyorum ama sayılar güven verici olurdu. Bir pasaport ya da doğum belgesi gibi. Ve onu ailemin görmesini arzuluyorum. Annemin onu kollarında sallamasını ve babamın parmağını onun minik avucuna koymasını. Bu her şeyi daha kalıcı, daha güvenli yapardı.

Domuzları beslemek için erkenden kalktı ve geri döndüğünde biz aşağıdaydık ve o kanepede çift battaniyenin içinde uyuyordu, hala hırıltılı. Buranın rutubeti göğsüne mi bulaştı? Bu tüberküloz mu? Diğer bebeklerin artık aşılandığı bir virüs mü?

"Pakette bir kase dolusu bile kalmadı," diyor mısır gevreği kutusunu sallayarak.

Omuz silkiyorum. Yorgunum. Yenildim.

Olduğunu sanmıyorum. Çoğu toz. Ben .'

Yarı mahzenin kapısını açıyor. Ses yok, çizik yok. Soğuk ve ekşi bir rüzgâr yükselip duvarları süpürüyor ve Huong plastik kaplı kanepenin üzerinde öksürüyor ve bir tükürük çizgisi dudaklarını plastikle birleştiriyor. Soba bacası duvarın içinde gürlüyor. Doğruca geri gelir ve kapıyı sürgüler. Mısır gevreği kutusunu merdivenden inerken bırakmış olmalı.

"Ben Mary ismine alışkınım," diyorum. "Ona aylardır Mary diyorum, o bizim Mary'miz.

Lütfen. Lütfen ona bir daha asla diğ er adıyla hitap etme. Bu o değıil. Bu iğrenç arafa devam etme. Benimle bitecek.

Başını sallıyor.

"O artık Janey, buna alışsan iyi olur. Bana Jane gibi görünüyor.

"O bir Janey, bunu anlamak için ona bakmak yeterli.

Soğukkanlılığıımı korumak için Rayburn sobanın  elik rayını kavırıyorum. Parmak eklemlerim yuvalarında sıkılaşana kadar avuçlarımda sıkıyorum. O  yle bir şey değıil.

'Belki daha sonra köye inerim, belki Spar'a ya da köprüyü geçince Biggun'a giderim. Frank'e göre dışarıda dikkatli olmak gerek. Janey'nin fazla yiyeceğı kaldı mı?'

"Bir küvet
kaldı. "Tamam
o zaman.

O gitti ve ben Huong'u yere indirdim. Tarif edilemeyecek kadar . Onu hiç görmediğim kadar solgun. Tebeşir beyazı. Bezini açıyorum. Bir şey sıkışmış, ben de annesinin k r  engelli iğnesiyle oynuyorum, sonra bez kırmızıya boyanıyor ve parmaklarıma onun kanı bulaşıyor. Onu nazıkçe çeviriyorum ve iğne izini görüyorum. Bunu ben mi yaptım? Kendi bezini derisine mi saplamışım? Nasıl? Ne zaman? Dün gece mi? Onu iğnelediğimde çığlık atmadı mı? Kanı eski bezle sildim. Gün doğıumundan hemen önce olmalı. Son değışimi. Ya da ondan önce uyandığında, zifiri karanlıkta, gecenin k r nde. Karanlıkta ne kadar uyanık olabilirim? Sistemimdeki bu haplarla mı? Dün gece kaç kez altını değıştirdim? Kendi hasta  ocuğumu yaraladım ve onun haykıracak enerjisi yoktu.

Onu yüzüme getiriyorum ve yanağımı onunkine değıdiriyorum,  ş yor. Sırt  st  Rayburn'e doğıru kayıyorum ve ona yaslanamıyorum, çok sıcak, ama ona yakın oturuyorum, sırtım onun koltuğunun arkasına dayanıyor. Ağılamadı mı? Ona bir iğne saplanmışken mi?

Tırmalama sesleri.

Kötü durumdaki bacağımı, ezilmiş bileğimi oynatıyorum ve döşeme tahtalarının üzerine uzanana kadar aşağı kayıyorum. Yüzümü sıcağı dönüyorum.

Daha fazla tırmalama, tam altımda. "Cynth?

Fısıldıyorum.

Orada ağılamaya başlıyor. "Adımı
biliyorsun," diyor.

Ben de ağılamaya başlıyorum, gözyaşlarım d n ovaladığım kuru tahtaya düşüyor.

"Size bir şey veremem, deliği kapattı.

"Biliyorum," diyor. 'Hiçbir şey istemiyorum. Sadece bekliyorum. Fazla uzun.'

"Hayır," diyorum, Huong kollarımda ısınıyor, hırıltılı nefes alıyor, kalbi hızla çarpıyor. "Benimle kalmalısın.

'Ben seninle değilim,' diyor. 'Ben kimseyle değilim. Ben hepinizin altındayım.

"Yarı yolda Frank Trussock'la karşılaştı," diyorum. O görmedi ama ben gördüm, Frank'ten polisin evi basmak ve bizi güvenli bir yere götürmek üzere olduğuna dair bir uyarı. 'İnsanlar geliyor. Sadece biraz daha beklemeniz gerekiyor.

"Kimse gelmiyor, Jane.

Sonra gözlerim açılıyor ve pencerenin ışığına bakıyorum. Sesinin tonu değişmişti. Sesi sakın geliyor. Sanki ruhu şu anda ölüyormuş gibi.

"Cynth," dedim. "Orada mısın?"

"Evet.

Yutkunuyorum.

'Hadi gidelim, . Dışarı çıkalım. "Yapamam,"

diyor. "Bunu yapamam. Çok güçsüzüm.

"Bebeğim," diyorum, başım ona dönük, döşeme tahtaları dudaklarımızın arasında, gözyaşlarım tahta liflerine ve toza düşüyor, "Hastalanıyor. Ve onun için planları var. Umutsuzluğa kapılıyor, bunu hissedebiliyorum. Dışarıda seni aradıklarını biliyor. Köşeye sıkışmış bir fare gibi. Bekleyemeyiz. Cynth, orada daha fazla kalmana izin veremem. Başka seçeneğimiz yok.'

"Hayır," diyor. 'Sen git. Ben çok zayıfım. Bilmiyorsun.

Yüzümü çeviriyorum ve Huong bana büyük bir dikkatle bakıyor, gözleri şimdi büyük ve net. Pencerede kuşlar var, dışarıdaki telgraf teline dizilmiş kuşlar, bir düzine ya da daha fazla karga. Biri uçup gidiyor. Hepsi uçup gidiyor.

'Bir dahaki sefere şehre gittiğinde,' diyorum. 'Üçümüz. Sen ve ben birbirimize destek ve hızlı hareket etmemiz gerekecek. Ben yolu biliyorum. Birlikte çıkabiliriz.

'Beni burada bırak,' diyor.

'Anlamıyorsun,' diyorum. 'Sensiz gidemem, yürüyemem.

Ve bebeğim bensiz gidemez. Sen kalırsan hepimiz kalırız.' Ateş kutusunda bir tükürük var ve baca çatıdan yukarı doğru gürlüyor.

Huong ve ben yere bakıp bekliyoruz.

'Deneyeceğim,' diyor.

Lenn sandviçini almak için geri döner. Bu Allah'ın belası kulübeden defol, seni iblis. Bizi yalnız bırak.

"Ölü yılan balığı domuzların yanındaki hendeğin kenarındaydı, buraya dönerken gördüm, kaskatı kesilmişti.

Bizi yalnız bırak.

Isırgan otu tarlasına sokacağım. Yılan değil, sadece şişman bir yılan balığı. Bırak öyle kalsın. Buraya gelen olursa yukarı çıksın ve fısıldamasın. Frank Trussock göz kulak oluyor, aptal değilim. Sorun çıkarırsan seni bir iki geceliğine domuzların yanına koyarım, bakalım bataklıklar hoşuna gidecek mi?

Başımı salladım.

"Janey nasıl? Ona bakıyor musun?"

'O hasta,' diyorum, sırtım kaskatı kesilmiş. 'Lütfen ilaç alın. Bebek parasetamolü. Ateşini düşürmek için.

Alt dudağını çıkarıp ona bakıyor ve ceketini alıp ön kapının yanındaki kilitli anahtar kutusundan Land Rover'ının anahtarlarını alıyor.

"Beşte turtam hazır olsun," diyor. Git hadi.

Land Rover'ının uzaklaşmasını izliyorum, arkadaki kırmızı ışıklar küçülüyor, bugün Huong'un kalçasında bıraktığım kan izlerine dönüşüyor.

Cıvatalar.

Üst cıvataya bakıyorum ve sonra ön kapıdan geriye bakıyorum. Dokunuyorum ve sonra geri çekiyorum. Ya bir şey unuttuysa? Ya geri gelirse? Sürgüye tekrar dokunuyorum ve Huong kollarımda uyuyor, solgun ve nemli. Sürgünün ucunu çekiyorum. Yutkunuyorum ve sonra sertçe itiyorum. Kapı çerçevesinden kurtuluyor. Arkama baktım ve o orada değildi. İki şişe dolu ve sıcak, gitmeye hazır. Acıya yardımcı olması için fazladan yarım at hapi içtim. Geri gelmeyecek, yol temiz. Alt cıvatayı oynatıyorum. Sıkışmış. Arkaya baktım. Hiçbir şey yok. Güvenli. Kıyı temiz. Huong kollarımda hırıldıyor ve ayağımı hareket ettiriyorum ve on bir numara sandaletimin kayışı, onun sandaletinin kayışı, ana odanın kapı çerçevesine takılıyor ve kötü ayağımı ters yöne çekiyor ve yüzüm acıyla bükülüyor ve buruşuyor.

Dilimi ısıırıyorum, keskin ön dişler aşağıya doğru iniyor, sonra ağzımda kan var. Hissedilecek başka bir şey. Alt sürgüyü çekiyorum ve

Kapı açılıyor ve soğuk, nemli hava bana ve Huong'a çarpıyor. Aşağıda eski çöp gibi kokuyor. Çürümüş et.

"Cynth? Bağıryorum. 'Geliyor musun? O gitti.'

Hiçbir şey yoktu. Hiç kimse yoktu.

"Cynth, lütfen. et, kasabaya gitti, fazla vaktimiz yok.' Hiçbir şey. Hiç kimse.

Ama bu dik tahta merdivenden yarı mahzene inemem. Bir daha asla yukarı çıkamam.

"Cynth! Çığlık atıyorum.

Bir şey hareket ediyor. Yerde bir gölge görüyorum. Ama hayır, bu bir gölge değil, bu o. Sürünüyor. Kararmış ve gözleri kıpkırmızı olmuş.

"Yukarı gel," diye bağıryorum, Huong kollarımda sıcaktan kavruluyor, kafasından akan ter koluma yapışıyor. "Acele et.

Alt basamağa sürünür ve yukarı tırmanır. Yer seviyesine doğru attığı her adımda daha da perişan oluyor. En tepeye çıktığında Huong'u tutuyorum ve ayağa kalkmasına yardım etmeye çalışıyorum. Kambur gibi eğilmiş, başı göğsüne düşmüş. At jodhpur pantolonunu giyiyor ama son gördüğümdeki gibi bej değil, artık kahverengi. Koyu kahverengi. Kızıl saçları çamurdan simsiyah olmuş ve keçeleşmiş. Teni aynı anda hem yarı saydam hem de kirli.

"Gitmeliyiz," diyorum.

"Nerede o?" diyor, sesi titreyerek. "Şehre gitti," diyorum.

Haç .

'Ama yakında dönecek. Yürümeye başlamalıyız.'

Dışarı çıkar. Vücudu yarı yarıya küçülmüş. Açlıktan ölmek üzere olan bir kuş gibi, elbiseleri kemiklerinden sarkıyor. O kadar güçlü kokuyor ki göz kapaklarım birbirine yapışıyor. Yine de her şeyimi ona borçluyum.

"Yemeğe ihtiyacım

var," diyor. 'Sonra,'

diyorum.

"Süt," diyor.

Cüzdanımın cebinde iki şişe mama var. Onlar Huong için, başka kimse için değil. Ama isteksizce bir tanesini ona uzattım ve o da kapağını açıp yarısını içti ve sonra da yukarı fırlattı.

"Hayır!" dedim. "O kadar hızlı değil.

Biberondan bir yudum alıyor ve meme ucunu sıkıyor ve yola çıkıyoruz. Uzakta, sağımda ve solumuzda yollar var ama

çok uzaktalar. Patikadan yukarı yürümeli ve kilitli yarı yol kapısını geçmeliyiz.

Ayak bileğime bakıyor ve kolumu boynuna doluyor. Birlikte topallayarak yürüyoruz, benim burkulan sağ bileğim sağa sola sallanıyor, Huong battaniyelere sarılmış, kolumun altında sımsıkı duruyor.

"Tanrı ikinizi de korusun," diyor Cynth. "Beni kurtardınız.

Bir şey demiyorum. İyi bir hız yakaladık, ben ona yaslanıyorum, oldukça işe yarıyor. Zayıf, omzunun keskinliğinin koltuk altıma battığını hissedebiliyorum ama şikâyet etmiyor.

Hava soğuk ve berrak.

"Evim buradan on iki mil uzakta," diyor soluk soluğa, yere tükürerek. "Bunca zamandır evim hemen şurada. Uzaklara bakıyor. "Neredeyse görebiliyorum.

"O da ne? Dedim.

İleride ışıklar var, küçük beyaz iğne uçları.

"Bu bir araba, yardım olabilir," diyor Cynth. "Bir arama ekibi.

'Bu o,' diyorum, bizi . "Çabuk olun. Gitmemiz gerek. Koşun.

Daha hızlı koşarız, enerjimizi korumaya gerek yok. Koşuyoruz. Kulübeye geri dönüyoruz ve onu içeri itiyorum ve arkama bakıyorum ve o orada kilitli yarı yol kapısında. Bizi gördü mü? Oradan onu benimle görebilir miydi?

Onu yarım kiler kapısına doğru itiyorum.

"Hayır," diye yalvarıyor, elleri çerçeveye sabitlenmiş. "Onunla konuşmama izin ver. 'Yarın tekrar deneriz,' diyorum.

"Hayır," diyor. "Oraya geri dönemem.

Ön kapının penceresinden geriye bakıyorum ve o orada, yirmi adım ötede. Onu itiyorum ama o kadar zayıf ki hiç direnmiyor. Kapıyı kapatıp üstünü sürgülüyorum ve o diğer tarafta hıçkıra hıçkıra ağlıyor, sonra altını sürgülüyorum ve adam içeri giriyor.

Bölüm 24

Kalbimin ne kadar hızlı attığını, kaburgalarım ne kadar sert çarptığını hissedebiliyor mu? Buradan ayrıldığımı biliyor mu?

Akşam yemeği için programın gerisinde kaldım çünkü pişirmeyi hiç beklemiyordum. Tavuklu börek. Annesinin turta kalıbında çirkin bir turta benzeri bir şey hazırladım ve Rayburn'e attım, ateş kutusunu söğütle doldurdum ve havalandırma deliklerini açtım ve yemeğin pişmesi için ısrar ettim.

İçeri girip ceketini çıkarıyor. Bizden beri yarım mahzene inmemiştir. Kafamın içinde bile söyleyemiyorum. Çok çaresiz, ne kadar yakındık, o aşağıdayken ve ben ve Huong hala buradayken ve ben onun için annesinin tenceresinde ocakta patates kaynatırken işler ne kadar zalimce sonuçlandı.

"İyi kokuyor," diyor havayı koklayarak. "Ben . Banyoya gider.

Kasetlere değil, kasetlere bakma. Bakmayın. Lütfen bunun dışında bir şey yapmayın.

"Sadece kasetlere bakacağım.

Oturur ve bilgisayarı açar. Vızıldar ve bipler. Ekran yanıp sönüyor. Bu mudur yani? Nasıl yapacak? Bizi mi yapacak? Hangi sırayla?

Huong'u plastik sargılı kanepeden kollarıma alıyorum ve korkmuş görünüyor, sanki ne olacağını tam olarak biliyormuş gibi. Dudakları büzülmüştü. Sıcak ve kırmızı ve gözleri seğiriyor, yüzüme odaklanmıyor, odanın etrafına bakıyor.

Poker? Bıçak mı? Bu düşünceleri daha önce yüzlerce kez düşündüm. Binlerce kez. Onunla dövüşmem; çok güçlü, çok ağır. Bir gelgit dalgasıyla ya da bir uçurumla savaşmak kadar anlamsız. Bilgisayar ekranı benimle doluyor. Ve Huong. Tuvalette, yatakta, böcek ilaçlı bardağında çay yapıyor. Mutfak lavabosunun yanına gidiyorum. "Eşek arısı var" diyorum. Yaban arısı falan yok. Pencereyi itiyorum ama alt mandalı kilitli bırakıyorum, itiyorum ve sonra yumruğumu sıkıyorum ve camın sol alt bölmesine sanki onun alnıymış gibi vuruyorum.

Cam kırılma sesi Huong'u ürkütür.

"Bu da ne böyle?" diyor, ayağa kalkarak. Elimin her yerinde cam kırıkları var, beyaz emaye lavaboya kan damlıyor, son yedi yıldır her gün bembeyaz temizlediğim lavaboya. "Ne yapıyorsun, seni aptal kadın?"

Huong'un yüzünde küçük cam parçaları var. Üçgenler. Bazıları eşkenar, bazıları ikizkenar, şekilleri okuldan hatırlıyorum. Mükemmel tenine ve gözlerine bakıyorum ve iç açıları hatırlayabiliyorum. Kasetler bilgisayarda çalışıyor ve o bahçede kalan camı kırarken, parçalar camı çevreleyen macuna yapışıyor, ekranda Cynth, Huong ve benim bu evden ayrılışımızı izliyorum. Lenn elini kapatan koluyla cam parçalarına vuruyor. 'Kulübeden aletlerimi alsam iyi olur, burayı doğru dürüst tahtayla kaplayayım, sen de yerdeki pislği temizlemeye devam et ve turtamı da bozma' diyor.

Yürütmeyi durdurma.

O uzaklaşıyor ve ben onunla bilgisayar arasında duruyorum. O gidince dönüp boş ana odayı izliyorum ve kulübesini açtığını duyuyorum. Ekranı bakıyorum ve kendimi Cynth'i yarım mahzene iterken ve onun geri döndüğünü görürken görüyorum. Çalışmasına izin veriyorum. Turta, ocakta neredeyse hazırmış gibi kokuyor.

Yemekten sonra Rayburn'ün kapısı açık, pencere deliğinin üzerine kare bir kontrplak parçası vidalanmış halde televizyon izliyoruz. Lenn'in kayıp bölmeyi kapatması için geçen sürede oda birkaç derece ısı kaybetti ve bu ısıyı geri kazanmak için mücadele ediyor.

"Alışveriş gezini iptal mi ettin? Elini başıma koyarak soruyorum. Ben yerde, o sandalyesinde, kumanda koltuğunun üzerinde dengede dururken, bu mutlu aile akşamı maskaralığı sırasında en sakın halini sergiliyor.

"Evet," diyor.

Huong'u sakinleştirmek için oturup sallıyorum ve hiçbir şey söylemiyorum. O hızlı dönüşle, o iptal edilen alışveriş gezisiyle beni sınıdığını, beni diken üstünde tuttuğunu biliyorum, mahremiyet yok, kesinlik yok, kendime ait hiçbir şey yok.

"Muhtemelen yarın gideceğim," diyor, parmakları saçlarımın arasında, kafa derimin üzerinde uzun otların arasında sürünen beş kuru yılan gibi kayıyor. 'Genç Janey'e birkaç hap ve biraz daha gıda tozu getireceğim, üzülme kadın.

Parmakları yana doğru hareket ediyor ve saçlarım köklerinden çekiliyor, kafa derim elleriyle buluşmak için geriliyor. Rahatsız edici. Hiçbir şey söylemiyorum, sadece oturuyorum.

Orada kızımı sessiz tutmaya çalışıyordum ve bu adam, bana yabancı olan bu adam, parmak uçlarını saçlarımda dolaştırıyordu.

Domuzları besliyor. Huong ve ben arkadaki küçük yatak odasında yatıyoruz ve ben Cynth'in aşağıda tekrar dondurucu karanlığa gömülmesinden, bir kez daha iki büklüm olmasından, daha yeni uzandığı tatlılığın elinden alınmasından endişe ediyorum.

Huong öksürüyor ve hırıltılı nefes alıyor. Kötü bir gece geçiriyor. Onu besliyorum, sallıyorum, yatıştırıyorum ve ona bir gün aile üyeleri, arkadaşlar ve komşulardan oluşan bir çemberin içinde olacağını ve öksürmeyeceğini söylüyorum. Üşümeyecek, korkmayacak ya da acıkmayacak ve annesine göz kulak olması gerekmeyecek çünkü ben iyi olacağım.

Ertesi sabah daha fazla söğüt kesmek için aletlerini alır.

Aydınlık bir gün: kimyasal izler mavi gökyüzünde Tanrı'nın kendi haçları gibi net. Huong'u besliyorum ve kendimi besliyorum. Hâlâ sıcak. Normalden daha az tepki veriyor. Kamera köşeden beni izlerken annesinin tenceresinde şekeri biraz suyla ısıtıyorum, sonra temiz bir şişeye dolduruyorum ve kanepedeki Huong'un yanına gidiyorum. Sırtım kameraya dönükken yere vuruyorum ve çocuğumu kucağıma alıyorum. Altımda bir tırmalama var. Zayıf bir tırmalama. Döşeme tahtalarının arasındaki boşluğu buluyorum, bir kağıt parçası, belki de bir karton kadar geniş bir yarık ve Huong'u besliyormuş gibi yapıyorum, sonra biberonun emziği düşüyor ve ılık şekerli su döşeme tahtalarının üzerine dökülüyor. Bir kısmı boşluktan akıyor. Çoğu tahtanın üzerinde birikiyor ve elimle aşağıya inmesine yardım etmek zorunda kalıyorum.

"Aptal ben," diyorum sanki Huong'a. "Beceriksiz ben.

Sanırım ona doğru gidiyor. Bir şişe dolusu şekerli su. Onu hasta edebilir. Ona hiç ulaşmayabilir de. Aşağıdan hiç ses gelmiyor, hiçbir şey. Höpürdetme ya da dudak şapırdatma yok, kaşınma yok. Tatlı sıvının hepsi gitmiş. Hepsi aşağıda.

'Tanrı seni korusun,' diyor. "Artık hazırım.

'Bekle,' dedim.

Lenn döndüğünde ona önceden dilimlenmiş jambonlu ve önceden dilimlenmiş peynirli sandviçini ve hazır tuzlu cips paketini veriyorum.

"Birazdan alışverişe çıkacağım, ancak köprü yakınlarında trafik yoğun ve sıkışık olursa hemen buraya geri döner ve yarın yaparım.

Bana bakıyor.

"Tamam," diyorum. Onu zorlamamalıyım, .

İki dolu şişe hazır, sıcak olanlardan. Battaniyeleri kanepenin altına sıkıştırdım. Sandviçlerimden arta kalanlar var, ne onun fark edeceği kadar çok, ne de Cynth'e yardımcı olmayacak kadar az. Bunlar da şekerli. Yola kadar gideceksek enerjisini yükseltmesi gerekecek ve aklıma gelen en iyi yol bu.

Ceketini giyiyor.

Botlarından birini çekiyor. Sonra diğerini. Bağcıklarını sıkıyor.

"Şu bahsettiğin hap neydi, küçük Jane için olan. Seksi olması için mi?"

"Parasetamol," diyorum.

"Göreceğiz," diyor ve sonra anahtar kutusunun kilidini açıp Land Rover'ının anahtarını alıyor ve anahtar kutusunu kilitleyip bana bakıyor ve kapıdan çıkıp gidiyor.

Benim kalbim çarpıyor, Huong'un ki de öyle. Sanki biliyor gibi. Ya da hastalığının şiddetlendiğini. Rayburn'de duruyoruz. Vücudu çok gevşek. Şu anda üşüyor ve bunu yapmadan önce mümkün olduğunca sıcak olmasını istiyorum, mümkün olduğunca dolu. Lenn kilitli yarı yol kapısına varıyor. Ne yapacağımızı düşündükçe kulaklarım çınlıyor. Motoru çalıştırdığını, arkasından gri dumanlar çıktığını ve yere yakın bir yerde alçak sis bulutları halinde donduğunu görüyorum. Işıklarını yakıyor. Pistte ilerliyor.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde yarı mahzen kapısına doğru yürüyorum ve kapının sürgüsünü açıyorum; bu sefer o tam orada bekliyor, gözleri karanlıkta parlıyor.

"Teşekkür ," diyor dışarı çıkarken.

"Onu bir saniye tut," diyorum, Huong'u ona uzatarak. Onu vermek yanlış geliyor. Huong çığlık atıyor ve elleriyle tırmalıyor. Kanepenin altına uzanıp battaniyeleri alıyorum ve iki şişeyi de çantamın içine sokuyorum.

Cynth'in yanakları şimdi daha kırmızı ve kendini bir şeyle, suyla ya da tükürükle silmiş; bu sefer daha temiz görünüyor. Huong'u Rayburn'e götürüp onunla konuşuyor ve Swan Vestas kutusuna bir kibrit çakıyor - artık neredeyse boş - ve parlak alevle onu sakinleştirmeye çalışıyor ama kızım sakinleşmeyecek.

Huong'u alıyorum ve Kasım ayının soğuk havasında dışarı çıkıyoruz.

"Hayır," diyor Cynth, kilitli yarı yol kapısına doğru giden yolu işaret ederek. "Bu işe yaramaz.

Bölüm 25

Cynth'in kolunu çekiştiriyorum.

"Gitmeliyiz," diyorum. "Ne kadar kalacağını bilmiyorum, hemen gitmeliyiz.

Beni silkeliyor ve sırtını eğerek evin köşesine doğru yürüyor. Pislik içinde. Ben Huong'u kollarımda sallayarak onu takip ederken o ufku tarıyor.

"Gitmeliyiz..

"Şu tarafta bir B yolu var," diyerek sözümü kesti, pistin ters yönünü ve kilitli yarı yol kapısını işaret etti. 'Daha az trafik var ama şansımız daha yüksek.

Topallayarak ona doğru gidiyorum. O yöndeki hiçliğe bakıyorum. Uçsuz bucaksızlığa. Kesintisiz uzaklığa. Umut diğer tarafta: yiyecek ve Spar dükkânı ve köy ve burada gördüğüm her araba diğer taraftan geliyor. Diğer yöne kaçmayı hayal ettim. Çıkış yolu bu.

'Çok uzak,' diyorum. "Cynth, o yol çok uzak, kamyonlar ana yoldan daha küçük, başaramam.

Kilitli yarı yol kapısına ve bahçeye bakıyor. Bileğime bakıyor.

'Eğer o yoldan gidersek bizi durdurur,' diyor. 'Ya da geri dönerken bizi yolun kenarında bulur. Oraya, domuz ahırına yürümeliyiz. Orası yolun yarısı, dinlenme durağımız. Dükkândan döndüğünde o kadar uzağa gitmiş olursak hâlâ bir şansımız var demektir. Orada olduğumuzu bilmeyecek, bunu beklemeyecek. Her zamanki gibi yola çıkıp bizi arayacaktır.

Bana bunları anlatırken titriyor. Yanakları içe doğru kıvrılmış ve kızıl saçları, keçeleşmiş kızıl saçları, berrak kış ışığında yağla parlıyor.

'Eğer domuz ahırına kadar gidebilirsek ve o eve gelirse,' dedi, 'o zaman belki sen ve bebek saklanabilirsiniz ve ben de kaçabilirim, o tarafa doğru koşabilirim.

yardım çağırın, bir arabayı durdurun. Polisi arayın. Diğer tarafa gittiğimizi düşünecek. Bu bizim en iyi şansımız.'

Umuda, geldiğim yola doğru bakıyorum ve sonra onun baktığı uçsuz bucaksız düzlüklere bakıyorum. Orada umut görüyor. Ektiği, baktığı, denize doğru eğimli sonsuz tarlalar görüyorum, o yönde iyi bir şey yok, o yoldan gelen tek şey hava.

"Emin misin? Dedim.

Başını sallıyor ve destek için kolunu bana doluyor, ben de bükülmüş ayak bileğimin üzerindeki ağırlığı alıyorum.

"Hadi gidelim," diyor.

Çakıllar boyunca yürüyoruz ve ayak izi bırakmamaya çalışıyoruz. İskeleti tarih öncesi bir fosil gibi çürüyen ölü yılanbalığının yanından geçiyoruz, eşyalarımın durduğu kül yığınının yanından geçiyoruz ve sonra en yakın tarlanın kenarından geçiyoruz. Artık anızlar var, küçük buğday kalıntıları ve on bir numara sandaletlerimin altında çitirdiyorlar. On dakikadır yürüyoruz ve ayaklarım çoktan dondu, ama bu acıya yardımcı oluyor, beni uyuşturuyor. Her bir adım, evde meşrubat içmek için kullandığımız ters çevrilmiş pipetlere basmak gibi geliyor. Cynth'in omzu koltuk altımı dürtüyor ve sendeleyerek ritmimizi korumaya, devam etmeye çalışıyoruz. Huong hiç ses çıkarmıyor. Ya ne yaptığımızı anlıyor ya da korktuğumdan daha da hasta.

İlk tarlanın sonunda küçük bir hendeği geçip bir kazığın üzerinden atlıyoruz bir sonraki tarla daha geniş. Sürülmüş. Sırtlar donmuş ve pırıl pırıl, her bir toprak parçası zaman ve mekanda sabitlenmiş, yüzey o kadar engebeli ki neredeyse birkaç adımda bir düşüyoruz. Tarlanın kenarında duruyoruz ama adam hendeğe yakın bir yeri sürmüş.

Bilekleri çizik ya da kesiklerle kaplı.

Çiftlik kulübesine dönüp bakıyorum. Bu , bu yönden hiç görmemiştim. Banyo uzantısı ayak bileğime benziyor: standartların altında, yanlış açıda, bir tarafa kabaca yapıştırılmış.

"Devam et," diyor Cynth. 'Devam et. Gerçekten iyi gidiyorsun.

Ama iyi durumda olan o. O, bu Kasım tarlalarında dolaşan, gözleri ışıktan kızarmış, benimkinin yanında çok hafif kalan bükülmüş bir iskelet.

Cebimden ona bir şeker veriyorum, bu sabah duvarlardan çıkardığım üç şekerden biri. Onu benden kapıyor ve sarı dişlerinin arasında şingirdediğini duyuyorum ve bir süre daha hızlı yürüyor gibiyiz.

Bir çift sülün, bir horoz ve bir tavuk, bir çift, alçak bir çitten uçuyor ve tarlanın yarısına kadar iniyor. Kulübeye doğru, Rayburn sobasından yükselen söğüt dumanının kalem çizgisine doğru. Yanlış yöne gidiyorlar.

Huong benim paltomun içinde hareket ediyor, annesinin paltosunun. Ve sonra çığlık atıyor. Ben duruyorum, Cynth duruyor ve onu rahatlatmaya, sallamaya, onunla konuşmaya çalışıyorum. Ona iyi olduğumuzu ve güçlü kalmasını söylüyorum. Ama feryat ediyor ve sonra tekrar havlamaya başlıyor. Hırıltılı nefes alıyor. Cebimden ılık biberonu çıkarıp onu bir dakika besliyorum, Cynth çevresel görüşümde endişeli görünüyor, ufku tarıyor, nöbet tutuyor, piste ve kilitli yarı yol kapısına bakıyor. Memeyi geri çektiğimde Huong memeyi kavırıyor ve ben de ona 'Sonra, daha sonra' diyorum ve o da daha yüksek sesle çığlık atıyor. Onu göğsüme bastırıp susturuyorum ve tekrar yola koyuluyoruz.

"Çok mu uzak? Cynth'ten çok kendime söylüyorum.

'Hayır, domuz ahırına giden yolu neredeyse yarılalık,' diyor. 'En kötü kısmı bitti. Bu ritmi devam ettirelim.

Nefesim havada bulutlar oluşturuyor. Başka bir tarlaya geçiyoruz, tahıllar toprağa serpilmiş. Yabani otlar, her tarlayı sığ izlerle mozaikleyen traktör lastiği oluklarında solmuş yatıyor. Etrafindan dolaşmaya çalıştığımız ıslak bir toprak parçası var, ama sandaletlerim çamurlanıyor ve aniden her adım bir deneme oluyor. Sandaletimi yere sürüyorum ama çamur yapışkan ve iyi ayağım neredeyse kötü ayağım kadar ağır.

George ve Lennie ve bir fare. Thanh ve Cynth ve mükemmel bir melek.

Bu tarlada, genel düzlük seviyesinden belki üç fit, belki de deniz seviyesinden altı fit yükseklikte bir yükselti var. Bu yükseltiyi aşp bir çitin üzerinden geçtiğimizde hendeği görüyoruz. Cynth bir şey söylemiyor, ben de bir şey söylemiyorum ve yürümeye devam ediyoruz. Ama ikimiz de bir aşağı bir yukarı bakıyor, bir geçiş noktası, bir köprü ya da bir daralma arıyoruz. Ve hiçbirisi yok. En azından bize yardım edecek bir şey yok. Görebildiğim iki tanesi kilometrelerce uzakta, her iki yönde de belki dört mil.

"Nasılz ...

'Sadece yapacağız,' diyor.

"Yüzebilir misin? "Yüzebilir misin?" diyorum.

"Yapabilir misin?" diyor. 'Derin olmayacak. İçinden geçeceğiz.'

Arkama bakıyorum, kulübe artık küçücük, bacadan yükselen gri dumanın soluk çizgisi bir süre dikey, sonra çapraz olarak bulutlara ve kocaman açık gökyüzüne doğru yükseliyor. Geri dönmek için çok uzak. Ulaştık

O noktada, sandaletlerim ağır çamurla kaplanmış, Huong göğsümde öfkeli, iki cehennem arasında mahsur kaldık.

"Beş dakika durabilir miyiz? diye sordum. 'Beslenmeye ihtiyacı var. Senin için bir sandviçim var.

Cynth nefes nefese. Nasıl devam ettiği, yeraltında iki büküm geçirdiği aylardan sonra bunu yapacak rezervi nasıl bulduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Dirsekleri jilet gibi keskin ve kızıl saçlarının ya döküldüğü ya da öbek öbek çıplak kafa derisi parçalarını görebiliyorum.

'Ahırda duracağız,' diyor. 'Şimdi durursak başaramayız, domuz ahırına vardığımızda duracağız. Sandviçi bana ver. Biz yürürken sen de onu beslemeye çalış.

Ona önceden dilimlenmiş peynirli ve jambonlu sandviçi veriyorum ve kendime bir tatlı alıp Huong'u beslemeye çalışıyorum. Bu bir mücadele. Düşman bir gezegenin yüzeyinde tamamladığımız, başka rakibi olmayan zavallı üç bacaklı bir yarış maskaralığı olan her yürüyüşümüzde, şişe ağzından kayıyor ya da neredeyse düşüyorum. Burnu sürekli akıyor ve nefesleri sığılıyor. Kötü ayak bileğim çamura bulandı ve içindeki kemikler birbirine sürtünüyor. Başka at hapım yok. Hiç yok.

Kendimi suya hazırlıyorum. Buza mı? Kasım ayında, on bir numara sandaletlerle, bir bebekle ve burkulmuş, ezilmiş bir ayak bileğiyle bir hendeği nasıl geçersiniz? Nasıl mı?

Ama Huong şişenin tamamını içmeyi başarıyor ve sonra uykuya dalıyor; bitmek bilmeyen ayak seslerimiz ve yanlış adımlarımız onu huzurlu bir uykuya, özgürlük, umut, aile ve neşe dolu bir uykuya gönderiyor. Rüyalar. Ama bu çok derin bir uyku olabilir. Olabilir. Onu uyandırmak için içimde bir dürtü var. Onu kontrol etmek için. Cynth sandviçini bitirdi ve şimdi daha hızlı yürüyoruz, ahıra yaklaşıyoruz, hendeğin genişliği her adımda artıyor gibi görünüyor. Alçak çitlerin arasından bir tavşan fırlıyor ve sanki istese üç kat daha hızlı gidebilecekmiş gibi bu engebeli arazide koşuyor. Bu neye benziyor? Üçümüz çamurda kendimizi, birbirimizi sürüklüyoruz, bu uçsuz bucaksız özelliksiz tarlaların, onun tarlalarının kenarlarından geçiyoruz ve o tavşan gitmeye karar veriyor ve sonra gidiyor. Bu nasıl görünüyor?

Cynth sert bir toprak tepesinde tökezliyor ve beni de kendisiyle birlikte aşağı çekiyor. Ben düşerken ahırın büküldüğünü görüyorum. Bacaklarımız birbirine dolanıyor ve sağ ayak bileğimin üzerine düşüyorum, hiçbir şey kırılmıyor ama eklem altımda soğutulmuş domuz jölesi gibi bükülüyor. Doğrulduğumda, eklemdeki kemik parçaları, eğer buna eklem denebilirse, birbirini sıyrıyor ve acı alevleniyor ve başımı geriye atıyorum.

Gözlerimi kısıarak, yüzümü buruşturarak Huong'un uyandığını hissediyorum. İstırap. Devam edemiyorum. Kırıldım.

"Özür dilerim," der Cynth. "Benim hatam, çok özür dilerim.

Şu anda konuşamıyorum. Her şeyimi bayılmamaya, bilincimi korumak için kendimi sıkırmaya odaklıyorum. Dişlerim sıkılmış, burun deliklerim açılmış, bu taze acıyı sunacak gözyaşlarım yok.

Tepemden bir uçak geçiyor. Yukarı bakıyorum ve küçük bir bulutun içinden sessizce geçip diğer taraftan çıkışını izliyorum. Sakin ve istikrarlı. Normal hayatlarına devam eden insanlarla dolu. Şunu unutmamalıyım: O uçağın içinde bir yerden başka bir yere giden insanlar var, büyük olasılıkla yüzlerce insan ve ben de bir gün onlardan biri olabilirim.

Devam ediyoruz.

Ahır hâlâ kilometrelerce uzakta; manzara bizi kandırıyor, tarlaların düzlüğü bir lanet, bir yanılsama, acımasız bir oyun. Ama hendeğe yaklaşıyoruz. Sular durgun. Orta büyüklükte olduğunu söyleyebilirim, on beş ayak genişliğinde, belki on iki.

Bulutların kıpırdamayan bent suyuna yansıdığını görüyorum ve ıslak, çamurla kaplanmış sandaletlerime bakıyorum ve bizi bu şeyden sağ salim geçirmesi için ufka dua ediyorum.

Bölüm 26

Cynth bankadan inmeme yardım ediyor.

Gümüş siyahı suyun iki yanındaki çimler ölü. Safra sarısı. Suyun kenarına kadar tırmanıyoruz, ben son birkaç metreyi sırtüstü yatarak geçiyorum. Huong'u o kadar sıkı kavriyorum ki bağıyor ve onu yüzüme getiriyorum, su çamurlu sandaletlerimden sadece birkaç santim uzakta ve onu öpüyorum.

"Oradan ayrılıyoruz," diyorum ona. "Gidiyoruz aşkım ve ben ikimize de göz kulak olacağım.

Cynth derinliği test etmek için ölü bir buğday parçasını suya sokar ama buğday çok gevşektir ve sadece üstte yüzer. Aşağıya bakıyor.

"Derin değil," diyor, kirli saçlarını yüzünden süpürüyor, parmakları kulaklarının yanındaki kirde izler bırakıyor. Bana dönüyor. "Çok derin değil, sanmıyorum.

Boyunca bakıyorum. Bir kredi kartının arkasındaki manyetik şerit kadar düz. Ve parlak. Şimdi ufkumuz olan köprüde bitiyor, ama buradan çok çok uzakta, denize doğru bittiğini biliyorum.

"Eğer düşersem... Söylüyorum.

'Düşmeyeceksin,' diyor Cynth.

Elimi suya daldırıp yıkıyorum ve yansıyan gökyüzü bozuluyor, kıvrılıyor ve dibe batıyor.

Su buz gibi soğuk. O kadar durgun ki sudan ziyade sıvı metal gibi görünüyor. Yaz mevsiminde olduğu gibi yüzeyinde vızıldayan böcekler yok. Hiçbir canlı yok.

Biz devreye giriyoruz.

Kol kola, tereddütle, buz gibi suya giriyoruz.

Dip yakın ama yumuşak. Bizi kandırıyor. Bir adım atıyorum ve on bir numara sandaletimi kaybediyorum ve dönüp suya düşüyorum, kollarım başımın üzerinde, Huong altında benimle birlikte kıvrılıyor.

"Al onu," diyorum, nefes nefese, çırpınarak, ağızından kirli su tükürerek.

Cynth beni yukarı çekip Huong'u alıyor ve Huong daha da yüksek sesle çığlık atıyor.

'Bulamıyorum, gitmiş' diyorum.

"Sandaletin mi?"

"Gitti," diyorum nefese, dişlerim takırdarak.

Cynth, Huong'u bana geri veriyor ve ben de kötü durumdaki ayağım çamurun üzerinde, üzerindeki ağırlık dayanılmaz halde, azı dişlerim birbirine sürtünerek öylece duruyorum.

Ayaklarıyla etrafı yokluyor, iğrenç bir bataklık yarattığı gibi titriyor.

Başımı sallıyor.

Birlikte yüzüyoruz, o benim ağırlığıma yardım ediyor, Huong koluma sıkı sıkı sarılıyor ve alçak, pis kokulu bent boyunca ilerliyoruz, su neredeyse kalçalarımıza kadar geliyor.

Tarif edilemeyecek kadar soğuk.

"Devam et," diyor Cynth. "İyi gidiyoruz."

Ona bakıyorum ve ayağımı kaybetmemeye odaklanıyorum. Hâlâ titriyor. Kızıl saçları yağlı ve telleri daha fazla kel bölgeyi ortaya çıkarmak için hareket etmiş. Zavallı Cynth. Çorabım çamurla dolu. Şimdi belime kadar çamur içindeyim, göğsüme kadar ıslak. Buz gibi soğuk. Huong titriyor ama onu kendime çekiyorum ve ısıtmak için ensesinden nefes alıyorum. Ben tek sandaletimle, Cynth ayak bileklerinde yabani otlarla diğer tarafa sıçrayıp kıyıya oturuyoruz.

"Yılanbalıkları," diyor Cynth, nefes nefese, titreyerek ve pantolonunu sıkarak. "Onları hissettin mi?"

Başımı sallıyorum. Bu düzlük hangi kahrolası çukur? Neden denizlerden geri alındı ki?

O bana yamaçta yardım ediyor, ben de ona. Bu taraf daha dik, daha yüksek. Sonra bir askerin bir zamanlar bir siperden ya da delikten dışarı baktığı gibi kulübeye doğru bakıyoruz. Hiçbir şey yoktu. Bacadan dumanlar yükseliyor ve Land Rover kilitli yarı yol kapısında değil. Lenn hala dışarıda.

"Yarım saat daha," diyor Cynth. 'Sonra ahırdayız, duracak bir yer var, belki onu besleyebilirsin, hızlıca, sonra yola çıkıyoruz. Oraya varıyoruz. Haç çıkarıyor.

Yola çıktık ama titrememe engel olamıyorum. Unutkanlaşıyorum. Yoruluyorum. Rüzgâr ıslak tulumumu bacaklarıma yapıştırıyor ve Huong altı yaşında bir çocuk kadar ağır. Cynth görünmez bir güç tarafından yönlendiriliyor, bir güç onu itiyor, çekiyor, ona yardım ediyor. Ya da belki de sadece o yarım mahzende gördükleri, bana yapıldığını duyduğu ama kendisinin asla yapmadığı acınası iyilikler.

Bu tarla taşlık. Her adımını, engebeli zeminde yürümek zorunda kalan bir hayvan gibi, çıplak ayağımın altında hissediyorum. Her çakmaktaşı parçası, her sertleşmiş toprak parçası içime, tek sağlam ayağıma, beni ve kızımı bu çöl varoluşundan uzaklaştırmak için güvendiğim tek bacağıma batıyor.

Ama ilerleme kaydediyoruz. Ahır ufukta büyüyor ve şimdi Cynth'in bahsettiği küçük yoldaki kamyonları, en azından beyaz kamyonları ve traktörleri görebiliyorum. Henüz bir otobüs görmedim ama bugün bir bisikletten, bir yayadan yardım alabilirim.

Huong titriyor.

Göğsüme yaslanıp titriyor ve yüzü maviye dönüyor. Boyadan mı ıslandı? Yoksa ağır bezinden mi, mükemmel tenine değen sıvı onu her dakika donduruyor mu? Ona nefes veriyorum. Isıyı kendimden onun tenine, kanına aktarıyorum. Bu transferin hızlı olmasını istiyorum. Benim ısım ona. Bir sonraki merdiveni geçtiğimizde biberonuna, mamasına uzanıyorum ve biberon dokunulamayacak kadar soğuk. Onu bu rüzgârdan nasıl kurtarabilirim?

Kazığın üzerinden tırmanıyoruz ve Cynth geri çekiliyor, ben de onu geri çekiyorum. "Bekle," diyorum. "Çok üşüyor.

Cynth önce bana sonra Huong'a bakıyor ve kızarmış gözlerindeki telaşı görüyorum. Bana doğru geliyor, postunu açıyor ve kendini bana doğru itiyor ve Huong'u bir inciye koruyan istiridye kabuğunun iki tarafı gibi düzlük rüzgarlarından koruyoruz. O Huong'un yüzüne üflüyor, ben de boynuna üflüyorum ve sırtını ovuyorum, sonra Cynth ellerini hızla birbirine geçiriyor ve Huong'un bacaklarını battaniyesinin içinde ovuyor. Yeni bir sıcaklık hissediyorum. İki kadının bunun olmasını istemesinden başka bir şey değil: iki kadın, yabancılar, arkadaşlar, burada bir tür aile oluşturmak için kendi sıcaklıklarını bir araya getiriyorlar.

Huong memnun. O daha sakin ve Cynth daha az endişeli görünüyor, bu yüzden domuz ahırına doğru yola çıktık, birkaç adımda bir omuzlarımızın üzerinden kulübeye ve yola doğru bakıyoruz. Baca dumanı artık soluk. Neredeyse görünmez. Geri dönmedi. Ama dönecek.

İyi ayağım çamura saplanıyor ve kötü ayağım hiçbir şey hissetmiyor.

Bir yağlı tohum kolza tarlasının kenarından geçiyoruz. Huong doğmadan önceki aylarda en koyu sarıydı. Cynth artık zayıflıyor. Sanki kızıma hediye ettiği sıcaklık onun sonuncusuydu. Onu düşünmeden verdi ve şimdi Huong'un ve Cynth devam edemeyecek kadar üşüyor.

Ama devam ediyoruz. Toprakta kaya parçaları var ve iyi ayağım daha fazlasını kaldıramıyor, bu yüzden duraklıyorum ve sandaleti kötü ayağımdan almaya karar veriyorum

ayağını kaldır ve hareket ettir. Cynth bana yardım ediyor. Sandaletin kemerini çözüyor ve ben de elimi ısıırıyorum. Derin ısıırıyorum. Sandaleti çıkarıyor ve tırnaklarımla alnımı kaşıyorum ve ayak bileğimdeki his geri geliyor, istenmeyen bir his ve geri geliyor. Sağlam ayağımı, kara bir çamur yumağını ve gerçekleşmemiş buğday tohumlarını deri kayışların içine sokmaya çalışıyor ama işe yaramıyor. Hepsi boşuna. Biçimsiz ayağıma geri takıyor ve tokayı nazikçe sıkıyor ve öyle bir acı duyuyorum ki bir an için görüşümü kaybediyorum.

Ahır tam şurada. Esintili blok duvarlar, oluklu demir bir çatı, birkaç gevşek yem çuvalı ve etrafa saçılmış çöpler. Beklediğimden daha küçük. Bu, yedi yıl boyunca dokunacağım ilk yeni bina olacak. Huong'un dokunacağı ilk bina. Kulübeye, eşyalarımın tek tek yakıldığı sobaya dönüp bakıyorum.

"Hadi içeri girelim," diyor Cynth. 'Sen onu hemen rüzgârdan uzakta besle, ben de gözcülük yapayım. Fazla vaktimiz yok. Sonra evle aramızda ahır olacak şekilde yola koyuluruz, ahır siper olarak kullanmaya çalışırız.

Başımı sallıyorum. Yürümeye devam ediyoruz. Bu tarlalar çok geniş, çok insansız, üçümüz için bitmek bilmeyen sınavlar, içinden geçmeye devam etmemiz gereken cehennem önleri.

Atılmış domuz yemi çuvallarının üzerinden geçip kulübeye bakan sağlam duvarına ulaşıyoruz. Bağlantıyı kesiyoruz ve ben destek için sağlam yapıyı kullanıyorum. Bu tarafta kapı yok, içeri girmenin bir yolu yok. Huong'u tutuyorum ve ona fısıldıyorum, 'Yakında aşkım. Yakında sana yemek getireceğim. Şişeyi koltuk altımda ısıtmayı ya da sıvının içine biraz ısı girmesi için ellerimle ovmayı düşünüyorum ama muhtemelen onu olduğu gibi besleyeceğim. Karnı aç, rahatlamaya, havadan uzakta sessiz bir ritüele, ikimizin de üzerinde bir çatıya, benim ona bakıp emmesine, elinin bileğimde olmasına ihtiyacı var.

Ahırın yan tarafında paslanmış bir domuz ağılı korkuluğu var, bir tür açık alan. Yanından geçiyoruz ve ahır buram buram hayvan kokuyor. Duvarın kenarına gelip içeri bakıyoruz ve burada hiç domuz yok.

Hiç yok.

Bölüm 27

Cynth bir palet yığınınına yaslanmış, botları çamurla kaplanmış ve ter damlacıkları yüzündeki kirin içinden öyle yollar açmış ki neredeyse o şekilde kazınmış gibi görünüyor.

Kulübeyi kontrol
ettim. Henüz evde
değil.

Ahıra giriyorum, Huong'un şişesi koltuk altımda. Tedirgin, vücuduma bir battaniye ile bağlı, etrafına başka bir örtü sarılmış, hepsi benim paltomun, annesinin paltosunun içinde.

Burası domuz kokuyor; dışkı ve kan.

Binanın ilk yarısı boş domuz ahırları, her bir ağılı ayıran metal çitler. Yerde saman var. Siyah ve beyaz kuş dışkıları dışında hiçbir şey bulunmayan paslanmaz çelik yemlikler, meme uçları aşağıya bakacak şekilde yerleştirilmiş domuz yavrusu yemlikleri.

Şişe şimdi ısınıyor. Vücut sıcaklığında değil ama artık soğuk da değil. Cynth esintiyi engelleyen bölme duvarının etrafında yürüyor ve ben de kulübeyi tekrar kontrol ediyorum.

O evde değil.
Henüz. "Jane,"
diyor.

Burada, kulübeden, arkadaki küçük yatak odasından, Rayburn'den, kilitli televizyon dolabından ve annesinin giysilerinden uzakta kendimi Jane gibi hissetmiyorum.

Ona katılmak için etraftan dolaşıyorum ve rüzgâr, blok duvarların oluklu demir çatıyla birleştiği boşluklardan ısıklık çalarak geçiyor.

'Açıksa onu orada besle. Daha korunaklı olur.' Karavana
doğru adım atıyoruz.

Çok eskimiş. Annesiyle tatil yaptığı şey olabilir mi? Skegness'te? Hâlâ burada mı? Pencerelelerin çoğu tahtayla kapatılmış ya da bantlanmış ve tabanı gevşek rüzgar bloklarıyla desteklenmiş.

"Bebeğini soğuktan kurtar," diyor Cynth. 'Rüzgârdan uzak tut. Ben nöbet tutarım.

Ama bu karavana girmek istediğimden emin değilim. Onun ve annesinin. Karavana doğru yürüyorum, rüzgâr oluklu demir çatıda uğulduyor, uzaklardan tek tük arabalar görünüyor, kulübeden birkaç saatlik yürüyüş mesafesindeyim ve burası güvenli bir yer gibi gelmiyor. Yanda Speedy 350 yazıyor. Ve şimdi kilitli olduğunu açıkça görebiliyorum. Onu beton ahır zeminine sabitleyen bir zincir var.

"Her yolunda," diyor Cynth. ' , beş dakika içinde tekrar yola çıkacağız. 'Benimle içeri gel,' dedim.

'Birinin nöbet tutması gerekiyor,' diyor. 'Seni yerleştireceğim ve sonra seni dışarıda bekleyeceğim, tamam mı?

"Sanırım kilitli.

Yaklaşıyoruz.

Karavan kapısının sağ alt köşesinde küçük bir delik var, üçgen şeklinde bir oyuk. Domuzların bulunmadığı bu ahırın beton zeminine bağlı zincir bu delikten geçmektedir.

Birbirimize bakıyoruz ve Huong'u boynumun kıvrımına kadar götürüyorum. Sessiz. Hala sessiz. Burada hiçbir şey yok.

"Karnını doyur," dedi Cynth. 'Olabilirdiğince çabuk. Yakında harekete geçmeliyiz. Geri dönecek.'

Fiberglas kapıya uzanıyorum ve kolu aşağı çekiyorum. Kapı kilitli değil. Sıcak küflü hava yüzüme çarpıyor.

"Merhaba," diyor Cynth. "Burada kimse var mı? Hiçbir şey yok.

Kapıdan içeri adımımı atıyorum ve karavan rüzgâr bloklarından oluşan temelleri üzerinde biraz hareket ediyor. İçerisi terk edilmiş. Terk edilmiş. Sağımda küçük bir mutfak alanı, çatlak plastik bir lavabo, balonlu naylonla kaplı bir pencere var. Musluğun yanında açık bir Argos kataloğu var. Sayfa iki yüz on yedi. Elektrikli çim biçme makineleri.

"Burada kimse yok," diyor Cynth.

Su ısıtıcısını açtı, ışığı yandı ve birbirimize baktık. Ben kapatıyorum.

'Çabuk olmalıyız,' diyorum. Ben iyiyim. Nöbet tut. Beş dakika. Hızlı içerse üç.'

Yatak odasında dar bir koridorla ayrılmış iki tek kişilik yatak, her birinin üzerine yığılmış paçavra, çarşaf ve kirli battaniye yığınları var. Duş odasının kapısını açıyorum. Küflenmiş ama temiz. Diş macunu var. Daha önce hiç görmediğim eski bir çeşit.

"Gel bakalım ufaklık," diyorum tek kişilik yatağa oturarak. Kolumun altından biberonu çıkarıyorum. Ağzına götürüyorum ve sanki günlerdir beslenmemiş gibi emiyor. Emiyor ve soğuk bir elini biberona, diğerini göğsüme, onun dayanağına, onun sıcaklığına tutuyor. Ve sonra diğer yataktaki battaniyeler hareket etmeye başlıyor.

Ayağa kalkıp geri çekiliyorum ve Huong şişeyi emmeyi bırakıp bağılıyor, ben de topallayarak kapıya doğru gidiyorum. Kapının içinden geçen zincir, dışarıdan gelen zincir, yatağa sabitlenmiş. Hareket eden yatağa.

Saklanacağım. Kaç.

Karavanın beton zemine sabitlendiği alana doğru ilerliyorum.

"Merha

ba.

Duruyo

rum.

Arkamı dönüyorum ve Lenn'in karavanının kapısında duran bir kadın görüyorum. Gözlerimi kısıyorum ama bu sesi zaten tanıyorum. Neredeyse kendi kızımı düşürüyordum. Rüya mı görüyorum? At hapları mı bana bunu gördürüyor? Öldüm mü ben?

'Sen geldin,' diyor.

Bölüm 28

Ben eskisinden daha üşüyorum, iliklerime kadar üşüyorum ve Huong sessiz.

Orada duruyor, kollarını iki yana açmış, zincir ayak bileğine korkunç bir kelepçeyle tutturulmuş, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor.

"Hayır," dedim. "Hayır. Olamaz. Sen olamazsın.

"Geldin," diyor. "Beni bulacağını . Arkama bakıyorum ama Cynth hiçbir yerde görünmüyor.

"Nasıl geldin buraya?" diyorum parmaklarımla başıma vurarak. "

Ona doğru yürüdüm. Basamaktan inip bileğine bakıyor, nefesi kesiliyor ve elleriyle ağzını kapatıyor.

"Thanh?" diyor.

"Kim-Ly.

Kat kat paçavralar ve battaniyeler giymiş, saçları kalçalarına kadar uzanmış, vücudu sadece bir çerçeveye dönüşmüş.

Elimi uzattım.

Onu alıp çukur yanağına koyuyor ve ben yere yığılıyorum. Kaşlarım yüzlerce acil soruyla çatıldı. İçime düşüyor, Huong aramıza giriyor. Öyle şiddetli bir kucaklaşmayla kaynaşıyoruz ki, hiçbir şey, ama hiçbir şey onu bozamıyor. Avucumu yanağına bastırıyor, burnum saçlarında, eli başımın arkasında, yüzü boynuma gömülmüş, bebek yeğenine yakın.

"Geldin," diyor tekrar, hıçkırarak. "Oh, Tanrı'ya şükür geldin.

Başımı sallıyorum. "Ben hep buradaydım," diyerek ahırın duvarını, kulübesinin olduğu yönü gösteriyorum. "Şuradaki kulübede. Leonard'ın .

'Burada olduğumu biliyor muydun? Seni de mi zincirledi?

Yaralı bileğim.

'Hiç bilmiyordum, Kim-Ly, hiç bilmiyordum. O piç kurusu. Bana senin beş yıl önce Manchester'dan sınır dışı edildiğini söyledi.

Onun gözyaşları akıyor ve akıyor ama benimkiler kuru.

"Sana ne yaptı? Karavana, zincire bakarak söylüyorum. "Ne yaptı?

"Beni burada istedi," diyor. 'Akşamları dört tekerlekli bisikletiyle geliyor. Burada, Vietnam'daki evimden daha iyi durumda olacağımı söyledi. Kiram yok, temiz su akıyor, karavanda elektrik var. Bozulana kadar üç yıl boyunca taşınabilir bir televizyonum vardı. Gözlerimin içine bakıyor ve ben onda annemi görüyorum, annemizi. "Bir çiftlikte çalıştığını söyledi, iç kesimlerde bir tavuk çiftliğinde. İyi para kazandığını, borcunu ödediğini söyledi. Şimdi ağzından tükürükler saçılıyor. "Çalışmıyor muydun?

Başımı sallıyorum.

"Buradaydım," diyorum. "Peki sen ?

Huong'a bakıyor.

"Senin mi?"

"Evet.

Kim-Ly gülümsüyor. Ve sonra gülümsemesi

bozulur. "Ya onunki?"

"Hayır," dedim. "O benim.

Başını sallıyor ve alnımız çarpışıyor, birbirimizin yanaklarını öpüyoruz, birbirimize tutunuyoruz ve dünyanın geri kalanının etrafımızda dönmesine izin veriyoruz.

"İşaret yok," diye bağırır Cynth, sınır duvarının etrafından dolanarak. "Yüce İsa, kimsin sen?

Kim-Ly'nin gözleri fal taşı gibi açılmış, Cynth'e bakıyor, bana bakıyor, paniklemiş. "O bir arkadaş, Kim-Ly," diyorum. 'Cynth bir arkadaş. Bana yardım ediyor.

"Birbirinizi tanıyor musunuz?" diye soruyor Cynth, bize doğru yürürken, diğer ucu Kim-Ly'nin bileğine dolanmış, yere çakılı zincire bakıyor.

"Bu ... Diyorum ve sonra gözyaşlarım geliyor. Saçlarına dokunuyorum. "Bu benim kız kardeşim. Benim küçük kız kardeşim.

Cynth zinciri göstererek, "Bunu sana o mu yaptı?" diye

sorar. Kim-Ly başını sallar.

"Gitmeliyiz," diyor Cynth. 'Daha fazla beklememeliyiz. Hemen harekete geçmeliyiz. Geri dönüyor.

"Yapamayız," diyorum.

"Yakında dönecek," diyor Cynth, gözleri alev alev yanarak. 'Döneceğini biliyorsun. İnsanlara ne yaptığına bak,' diye bağırıyor. 'Bak,' diye Kim-Ly'nin bileğini işaret ediyor.

"Önce Huong'u besleyeceğim," dedim. "Sonra hep birlikte gideriz.

Kız kardeşim bir bana, bir Cynth'e bakıyor, sonra da ayak bileğine bağlı zinciri havaya kaldırıyor.

"Lütfen," diyor ikimize de, zinciri elinde. "Beni de yanınıza alın.

Bölüm 29

Cynth gevşek bir esinti bloğunu alır ve beton zeminde kaybolduğu yere yakın bir yerde zinciri kırar. Blok parçalanır ve parçalar gözlerine doğru uçarken Cynth gözlerini kısar. Kalın metal halkalar her darbeye tıngırdayıp çınlıyor ve ardından esinti bloğu iki parçaya ayrılıyor.

"Denedim," diyor Kim-Ly. "Mümkün olan her şeyi denedim.

"Bir şeyler arayacağım," diyor Cynth.

Onun ahırdan çıkışını izliyorum ve düz tarlaların üzerinden kulübeye ve aşağıdaki yarım mahzene doğru bakıyorum. Sanki henüz dönmeyecek ama yakında dönecek der gibi bana bakıyor.

Kim-Ly, Huong ve ben karavana tırmanıyoruz. Pastırma yağı kokuyor. Kız kardeşim bileğime bakıyor. "O

mu?

Başımı salladım.

"Şeytan," diyor. "Şeytan adam.

"Onu şimdi beslemem gerek," diyorum. Ama Huong şişeyi almıyor. Heyecanlı, yeni çevresini tanımaya hevesli, parlak gözleri teyzesine odaklanmış durumda.

"Sana benziyor," diyor Kim-Ly.

'Sana benziyor,' diyorum.

Kız kardeşim bana iki küçük battaniye veriyor ve Huong'u sadece yanaklarını, gözlerini ve biraz da saçlarını görebildiğim kadar battaniyeye sarıyorum.

Dışarıda bir uğultu var ve Perspex pencereden Cynth'in zincire umutsuzca vurduğunu, bir kürek salladığını ve yerin altındaki bir kömür madencisi gibi ağır metal halkalara defalarca vurduğunu görebiliyoruz. Gücü muazzam. Nereden geldiği ya da nasıl devam ettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Kıvılcımlar var. Ama başaramıyor; küreği yere atıyor ve başka bir şey bulmak için koşuyor.

"Ailemiz nasıl?" diye soruyor. "İyiler mi?

'Bilmiyorum,' dedim. 'Kim-Ly, ben yıllardır buradayım. Tam burada. Şurada.

Başını sallıyor.

"Mektupları aldım.

Gözlerinde saçma ve umutsuz bir umutla yukarı bakıyor. "Sen yaptın!

"Manchester'dan, tırnak barından.

Başını sallıyor. "O günlerin kötü günler olduğunu sanıyordum. Ama sonra beni buraya getirdi. Bu yere. O ve hapları.'

"At hapları mı?

Dedim. Kaşlarını

çattı.

"Büyük haplar, yutmak için çok mu büyük?

Tek kişilik yatakların arasındaki katlanabilir formika masanın üzerinde duran üç buçuk tableti işaret ediyor.

'Artık günde iki tane istiyorum,' diyor. 'Eğer iyi olursam bana iki tane getirecek. Unutmaz. Bugünlerde çok uyuyorum, günde on dört saat ya da daha fazla. Bana bakıyor. 'Sanırım haplar yüzünden ölüyorum. İç organlarım artık iyi çalışmıyor, Thanh.

Gözlerimi kısıtım ve başımı salladım. Sonra gözlerimi açıp zincirlenmiş ayak bileğine bakıyorum ve 'Seni hastaneye götüreceğiz' diyorum.

"İlk birkaç ayımı böyle çığlık atarak geçirdim. Ellerini ağzının etrafında birleştiriyor. "Onlara, yoldaki arabalara, kamyonetlere ve kamyonlara. Onları görebiliyordum ama onlar göremiyor ya da duyamıyordu. Çok . Bağırmaktan sesimi kaybettim. O da kendini kaybetti. Sadece sessiz kalırsam bir şeyler - diş macunu, battaniye, bir kalıp sabun - alabiliyordum. Ama bunlar olmadan da yaşayabilirim, yıllardır bunlar olmadan yaşıyorum. Tozlu at tabletlerini işaret ediyor. 'Ama bunlar olmadan yaşayamam. Artık yaşayamam. Beni ondan daha fazla kontrol ediyorlar.

Domuzların çığlık seslerini hatırlıyorum. Nemli deniz havasında çaresiz, aç çığlık sesleri duyuluyordu. Kim-Ly miydi o? O gecelerde kendi kız kardeşimi mi duyuyordum?

Pencereden Cynth'in zinciri tekrar tekrar vurarak çalışmasına bakıyorum.

"Burada hiç domuz var mıydı?" diye

soruyorum. Kim-Ly titriyor ve yüzü

buruşuyor. "Hiç mi?" diyorum.

"Evet," diyor. "Bir sürü domuz vardı.

Tanrıya şükür. Domuzlar çığlık atıyordu. Sadece domuzlardı.

"Onları sattı mı?

Bana bakıyor ve yüzünü sıkı bir düğüm haline getiriyor. Kafasını sallıyor.

"Bir karısı vardı, görüyorsunuz.

"Jane mi? "Jane mi?" dedim.

"Jane," diyor.

"Bunun domuzlarla ne ilgisi var?" "Jane öldü, Thanh.

"Biliyorum.

Kim-Ly başını sallar. "O öldü. Nasıl öldüğüne dair hiçbir fikrim yok. Belki o öldürdü, belki de kendini öldürdü, hiçbir şey bilmiyorum.

Başımı sallıyorum, Huong'u kolumun kıvrımında sallıyorum.

"Bir gece, ben geldikten kısa bir süre sonra, uzaktaki arabalara bağırduğım bir gece, bana onu onlarla bıraktığını söyledi.

Ağzım açık kaldı.

"Yani?" diyorum.

Başını sallıyor.

'Ama ertesi gün bana sadece şaka yaptığını söyledi. Beni korkutmak için,' diyor. 'Thanh, gerçeğin ne olduğunu bilmiyorum. Onu domuzlara bırakmış olabilir.

Kendimi baygın hissediyorum. Kendimi sabitlemek için derin bir nefes alıyorum. Şimdi bayılmamalıyım, şimdi olmaz.

"Yıllar boyunca," diyor Kim-Ly, başını sallayarak, gözlerinde yaşlarla. 'Başka yiyecek yoktu. Bana bunun aptalca bir yalan olduğunu söyledi. Sadece bir şakaydı. Bana domuzların artık yediğini söyledi, hepsi bu.

Ona elimi uzattım, elimi tuttu ve titliyordu.

"Bana verdiği eti yemeyi reddettiler. Yutkunuyor ve karavanın en ucundaki mutfığa, elektrikli fırın ve ocağa doğru başını sallıyor. "Belki doğrudur diye. Ama çok acıktım Thanh. Ölebilirdim. Çok zayıf düşmüştüm, saçlarım . Kendi kendime, ilk hayvanın sadece sebze artıklarıyla yaşadığını söyledim. Hepsi bu kadar. Başka bir şey yok.'

"Bu doğru," diyorum. "Bu doğru, Kim-

Ly. "Ama asla emin olamayacağım.

Dudağımı ısıyorum ve çocuğuma bakıyorum.

"Eminim," diyorum, yalan söylüyorum, kız kardeşim için bir şey yapıyorum, ona biraz huzur veriyorum, tutunabileceği sağlam bir şey. "Bana ilk karısı Jane'e ne olduğunu anlattı. Buradaki domuzlar sadece artıkları yemiş. Başka bir şey yemezlermiş.

Rahatlayarak gözlerini kapatıyor ve elimi sıkıyor.

"İşe yarayacak hiçbir şey yok," diyor Cynth, nefes nefese, bu dehşeti bölerek, pis kafası fiberglas karavan kapısından içeri bakıyor. "Seninle konuşabilir miyim?"

Çocuğumu kız kardeşime veriyorum ve karavanın dışındaki Cynth'e doğru ilerliyorum, kırılmamış kalın zincir hâlâ kararmış ellerinde.

Cynth nefesleri arasında, 'Bunu kıramayız, yakınından bile geçemeyiz,' diyor. 'Jane, kaçmak zorundayız. Kız kardeşin şu anda bizimle gelemes, bu noktadan ayrılamaz ama biz yapabiliriz. Gitmek zorundayız. Yola doğru koşalım, kulübeyle aramızdaki bu ahıra gidelim ve yardım çağıralım. Polisten. Ya da bir çiftçiden. Hemen buraya dönüp ona yardım edeceğiz, söz veriyorum.'

Yola bakıyorum.

"Kız kardeşimi bırakamam.

"Onun için bugün daha sonra geri geleceğiz.

Anlamıyorsun, Cynth. Yıllardır burada tek başına. Tek başına. Benim küçük kız kardeşim.' Gözyaşlarım gözlerimi tehdit ediyor. Onu bir daha asla terk etmeyeceğim. Asla. Birlikte kalmak zorundayız.

Cynth ellerini havaya kaldırır.

'Öleceğiz,' diyor çenesi titreyerek. "Cıvata kesiciler," diye fısıldıyorum.

"Ne?"

Ona bakıp gülümsüyorum ve sonra bu gülümseme, ayak bileğimdeki, dizlerimdeki, kalçalarımındaki ve sırtımdaki yolculuğun her santimini hissettiğimde yüzümü buruşturmaya dönüşüyor. "Cıvata kesiciler, yanındaki kulübede. Geri dönüp onları geri getireceğiz.

Burada, özgür Kim-Ly. Buradan birlikte ayrılacağız. Hep birlikte. Cynth başını sallar.

'Oraya kadar asla geri dönemeyeceksin,' diyor. 'Ben de öyle. O da şimdiye kadar kasabadan dönmüş olur; akşam yemeği için acıkmıştır Jane. Bunu sen de biliyorsun.

"Denemek zorundayız.

'Gidip yardım getireceğim,' diyor. 'Bu daha iyi bir plan. Yola kadar tek başıma koşup yardım çağıracağım ve sonra hemen geri döneceğim.

Yola doğru bakıyorum ve yolda hiç araba yok. Kamyon yok, motosiklet yok, traktör yok, otobüs yok, hiçbir şey yok.

Başımı sallıyorum.

"O mahzene geri dönemem," diyor, gözlerinde çiğ bir panik, omuzları ondan uzaklaşıyor gibi görünüyor. "Bir daha oraya inmem. Orası olmaz.

"Huong'u kız kardeşimle bırakacağım," diyorum kendi kendime başımı sallayarak ve sonra kendi sözlerimi duyuyorum ve hem şaşıyorum hem de hiç şaşırmıyorum. Huong'a bir metre bile yaklaşmamıştım. Yine de onu Kim-Ly'nin bakımına bırakma düşüncesi beni dehşetle değil umutla dolduruyor. Şişeyi bırakacağım. Ona Huong'un nasıl sallanmayı sevdiğini, hangi sesleri çıkarması gerektiğini göstereceğim.

'Cıvata kesicileri almalıyız, Cynth. gitmeliyiz.'

Karavanın içine daldım. Huong ve kız kardeşim birbirlerine bakıyorlar. Bir mırıldanma var ama kimden geldiğini anlayamıyorum. Sakin görünüyorlar.

"Kulübede aletler var, cıvata kesiciler," diyorum ona. 'Cynth ve ben onları alıp hemen geri döneceğiz. Huong'u seninle bırakmam gerek. Sadece ikimiz daha hızlı oluruz.

Başını sallıyor ve kızımı kollarının arasına alıyor. "Teşekkür ederim," diyor.

Dönüyorum, Cynth çoktan kaçmış.

Hayır, hayır, hayır.

"Cynth! Bağırıyorum. 'Lütfen, Cynthia. Geri dön!'

Topallaya topallaya domuz kafeslerine gittim ama o hiçbir yerde yoktu. "Yardıma ihtiyacım var!

Rüzgar ılık çalıyor. Tadı tuzlu.

"Bunu tek başıma yapamam," diyorum, sesim çıkmıyor, boğazıma takılıyor. "Yardıma ihtiyacım var.

Duvarın arkasından beliriyor. "Biliyorum," diyor. ". Sahil temiz,' diyor. 'Birlikte gidiyoruz. Çabuk olalım.'

Karavana geri dönüyorum ve Huong'u Kim-Ly'den alıp öpüyorum ve kokusunu içime çekiyorum. 'Bu kadın senin diğer annen,' diye fısıldıyorum onun minik, mükemmel kulağına. 'Sana teyzen, ailen ve arkadaşların olduğumu söylemişim. Yanılmışım. Bu senin ailen. Burnumu onun tombul yanağına sürtüyorum. "Aşkım.

Sonra onu kız kardeşime geri veriyorum ve ona son bir kez bakmaya cesaret edemiyorum çünkü o zaman kesinlikle başarısız olacağım.

Kim-Ly'yi alnından öpüyorum ve o da 'Git' diyor.

Bölüm 30

Geri çekiliyorum.

Cıvata kesicileri için batıya, o sefil kulübeye doğru sürükleniyorum ama aynı zamanda doğuya, kayıp kız kardeşime ve çocuğuma geri dönüyorum. Ve yola doğru. Her yöne sürükleniyorum. Hava kararıyor, güneş alçalıyor ve uzaktaki yolda farların yanıp söndüğünü görebiliyorum.

Daha hızlı yürüyoruz. Kim-Ly her birimize yarım at hapı verdi, dikdörtgen olanlardan ve yardımı oluyor. O cıvata kesicilere ulaşmanın ne kadar uzak olduğunu biliyoruz ve bu güven verici ve burada ne kadar çok şeyin tehlikede olduğunu biliyoruz, ne kadar çok hayat, ne kadar çok kayıp yıl, ne kadar çok olasılık. Bunu bir kez yaptık ve tekrar yapabiliriz. Hepimizin neredeyse ulaşabileceğimiz gerçek bir geleceğimiz olduğunu biliyoruz ve bu da bize yardımcı oluyor. Bizi ateşliyor.

Havada nem var. Huong'un benim için haykırdığını duyduğumu sanıyorum ama düzlük rüzgârları acımasız davranıp beni kandırıyor. Cynth kemikli kolunu belime dolamış. Ritim tutuyoruz, konuşmuyoruz, sadece o ve ben, aramızda üç sağlam ayak var; iki ayakkabı ve bir sandalet.

"Bu o mu?" diye sorar.

Daha hızlı yürüyoruz, omuz kemiği koltuk altımı deliyor ve diğer yolda ışıklar yanıyor, daha büyük yol, yedi yıl önce buraya geldiğimde gördüğüm yol.

'Bu o değil,' diyorum.

Arabalar gidiyor, dönmüyor. Onun yoluna, Lenn'in yoluna işaret vermiyorlar ya da manevra yapmıyorlar. Hâlâ dükkânda. Henüz dönmedi.

"Köprü kalkmış olabilir," diyor Cynth. "Yüce Tanrım, umarım öyledir.

Köprüyü yıllar önce yerel haberlerde görmüştüm, ben yerde oturuyordum, onun parmakları kafa derimi inceliyordu. Huong'dan önce. Pasaportumu, kıyafetlerimi ve geniş ailemin fotoğrafını yakmadan önce. Köprü, daha büyük teknelerin nehirde ilerlemesine izin vermek için dönüyor. Arabalar durmak zorunda. Belki de onu bekliyordur?

Bir kazığı saniyeler içinde geçiyoruz ve boyuna doğru yarışıyoruz. "Birlikte geçelim," diyor Cynth. "Tıpkı yürüdüğümüz gibi. Birlikte.

George ve Lennie.

Doğruca karanlık metalik sulara daldık. Aşağıda hiçbir şey yok: ne yılanbalığı, ne sıçan, ne de sandaletimi almaya hazır bir yaratık. Öncekinden daha çamurlu ve bu sefer farklı bir noktadan geçmemize rağmen, yine de on bir numara sandaletimi bu kokuşmuş siyah çamurdan almayı umuyorum.

Yamaçtan tırmanıp her yöne uzanan düzlüğe geri döndüğümüzde, su üzerimizden akıyor ve ayaklarımızın altında kendi çamurumuzu oluşturuyoruz. Tekrar tekrar kayıyorum ve düşmemi engelleyen Cynth oluyor. Yavru bir geyik boyunda ama yine de bir kır atın gücüne sahip.

"Devam et," diyor. "Yol bu.

Soğuk, dondurucu soğuk, hava her dakika daha da soğuyor, güneş toprağa batıyor, bana bir kez bile yardım etmeyen kulelere ve hiç dokunmadığım ağaçlara çöküyor.

O burada değil. Hâlâ dışarıda, dükkânda, Land Rover'ının içinde. Cıvata kesicileri alıp geri döneceğiz ve Kim-Ly'yi serbest bırakıp arka yola çıkacağız.

Haftalardır süt üretmiyorum ama göğüslerim eskisi gibi acıyor, onu özlüyorlar. Onu özlüyorum. Ahıra dönüp bakıyorum ve çocuğum için korkmuyorum, Kim-Ly ile güvende, ama onu özlüyorum. At haplarının dokunmadığı türden bir acı bu. Bebeğimden hiç olmadığım kadar uzaktayım. Bir daha asla olamayacağım kadar.

Kışlık buğday tarlasına giriyoruz ve Cynth yavaşlıyor. İvmeyi korumaya çalışıyorum ama artık onu yarı yarıya taşıyor, yarı yarıya ağırlığını alıyorum.

'Neredeyse geldik,' diyorum. 'Yakında kendi evine döneceksin, Cynth.

Üçgen pencereler. Birazdan ayaklarını uzatabilirsin. .' Deniyor ama içinde yeterince hayat kalmamış.

Dizlerinin bağı çözülmüş, tökezliyor. Hiçbir şey söylemiyor.

'Bunu tek başıma yapamam,' diyorum. 'Artık birbirimize güveniyoruz, Cynth. Son bir hamle. Haydi.

'Geri dönemeyeceğim,' diyor.

"Döneceksin. Kesicileri alacağız ve sen geri döneceksin, birlikte geri döneceğiz.

"Seni kulübeye kadar götüreceğim, Jane.

Hüzünlü, yenilmiş kelimeler nemli çimenlik havasında süzülüp durur. Orada rüzgarın gelip onları denize savurmasını bekliyorlar. *Ben seni*

kulübeye kadar.

Odun dumanı yok. Işık da yok. Omzumun üzerinden geriye bakıyorum ve ahır uzakta karanlıkta. Küçük bir yer. İkisi de orada, o karavanda, annesinin ve kendisinin, içeride birlikteler, onun için yiyecek yok, mama yok. Kulübeden biraz toplayacağım, sadece bir dakika, otuz saniye sürer.

Son bir alan.

Uzun zaman önce denizlerden geri kazanılmış bereketli kara toprak.

Toprak sırtlara sürülmüş. İki kat daha uzunlar ve dışarı çıkarken olduğu gibi tökezlemek iki kat daha kolay. Henüz don yok ama yolda. Gri gökyüzünden soğuk bir ipek tabakası gibi iniyor.

"O gelmiyor," diyor Cynth. "Kesicilerini alacaksın.

Ben bir şey demiyorum. *Yapmayacaksın. Yapacağız. Hala yapacağız. Hala öyle.*

Geçen sezondan kalma arpanın çıtırtısı ayaklarımızın altında, topallayarak ilerliyoruz. Çorabım, annesinin çorabı, aşınıyor. Dönüş yolculuğunda bir ayağım çıplak olacak.

'İçeri girip bir küvet mama ve bir paket Rich Teas alıyorsunuz. Lavabonun yanındalar. Ben de kulübeden kesicileri getireyim. Şimdi nefes nefeseyim, ciğerlerim göğsümde ağrıyor. "Bir dakika, sonra doğruca onlara dön.

Hiçbir şey söylemiyor. Bir zamanlar çok parlak, kıvrırcık ve güzel olan kızıl saçları şimdi alacakaranlıkta simsiyah. Kurumuş kan şeritleri gibi. Yine de hareket etmeye devam ediyor, sahip olduğu her şey onu hareket ettiriyor. Neredeyse varmak üzere.

Tarlanın kenarı.

Alçak alıç çitinden geçiyoruz ve kulübenin duvarına dokunuyorum. Ayrılıyor. O içeri giriyor ve ben de duvarı kullanarak kulübeye doğru ilerliyorum. Ev bu gece ölü görünüyor, insan yok, ışık yok, ısı yok, ateş yok. Jambon, yumurta ya da cips yok.

Kulübeye varıyorum, kapıyı açıyorum ve kesicilere uzanıyorum, gerildikçe karnım geriliyor. Onları tutuyorum ve bu korkunç şeyleri almaktan bir enerji dalgası alıyorum. Beni buraya hapsettiler ama şimdi kız kardeşimi serbest bırakacaklar. Buna bir son vereceğiz.

"Gidelim," diyor Cynth, kulübenin kapısında durmuş, cepleri bacaklarının her iki yanında şişkin.

Arkasında ışıklar var.

Omzunun üzerinden bakmak için dönüyor ve ben farları görüyorum. Onun farlarını.

"Hayır," diyor. "Kaç.

Elimde kesici aletlerle kulübeden dışarı fırlıyorum, kapıyı kapatıyorum ve binanın kenarına doğru koşuyoruz. Ama bunun işe zaten biliyorum. O bize karşı değil. Bizi birkaç dakika içinde bulacak ve sonra da onları bulacak. Öyle ya da böyle dört hayat sona erecek.

"İçeri gir," dedim.

Bana o adammışım gibi bakıyor.

İçeride. Güven bana. Henüz geri dönemeyiz.'

Başını sallıyor. Sesi bir çocuğunki kadar kısık. "Bunu yapamam, Jane.

"Uzun sürmeyecek, güven bana.

Bir bana bakıyor, bir farlara, sonra tekrar bana. Işıklar söndü. Kilitli yarı yol kapısının yanına park etti.

"Ne yapacağını biliyor musun?" diye soruyor. "Benim için gelecek misin?" Başımı salladım.

Eve girdik ve öğürmek istedim. Onun kulübesine geri döndüm. Soğuk. Ben yürürken kamera ışıkları yanıp sönüyor. Yarı mahzenin kapısının sürgüsünü açıyorum ve Cynth bana artık pes etmiş, hiçbir şeyi kalmamış gibi bakıyor. İçeri girip aşağı iniyor, arkasına bakıyor ve hiçbir şey söylemiyor.

Kapıyı sürgülüyorum.

Sonra kilitli televizyon dolabının yanında çırlıçıplak soyunuyorum, yer döşemelerine çamur sıcıyor, ıslak giysilerimi plastik kaplı kanepenin altına atıyorum ve cıvata keskilerini de oraya atıyorum.

Bunu nasıl yapabilirim?

Düşünmek zorundayım, hata yapmamalıyım, hiçbir şey yapmamalıyım. Ailemi korumak zorundayım, bu üçünü. Hepsini.

Banyo musluklarını açıp geri dönüyorum ve lavabonun altından yeni bir kutu kibrit alıyorum ve Rayburn sobada ateş yakıyorum ve havalandırma deliklerini açıp ateş kutusuna üflüyorum ve titreyerek bulabildiğim en iyi söğütle dolduruyorum. Zemini kağıtla siliyorum ve kahverengi, çamurlu kağıdı Rayburn'ün içine dolduruyorum ve sonra biraz daha temizliyorum, toprağı, tohumları ve kanal suyunu siliyorum, kağıdı yakıyorum, işaretleri kaldırıyorum.

Buz gibi banyo suyuna girerken kapının açıldığını duyuyorum. Ayak sesleri.

Dondurucu sudan titriyorum.

Mutfaktaki poşetlerin hışırtısı. "Lanet olsun, soğuk, değil mi?

Rayburn'ün ateş kutusunu açtığını ve sonra tekrar kapattığını duyuyorum.

Ayak sesleri.

Lenn açık banyo kapısında. "Çay ne zaman?"

O orada ve ben buradayım, arkada, kapı açık, bu soğuk suyun içinde titrememeye çalışıyorum, dişlerimin ağzımda birbirine çarpmasına izin vermemeye çalışıyorum.

"Yarım saat," diyorum.

'Öyle olduğundan emin ol,' diyor. 'Ateşi yaksan iyi olur. Janey nerede?'

'Uyuyor,' dedim.

"," diyor. "Çaydan önce yukarı çıkıp domuzları besleyeceğim."

Bölüm 31

Banyoda doğruldum ve suyun üzerimden akmasına izin verdim.

Bakıyor.

Kapının çerçevesinde duruyor ve yedi yıldır her gün yaptığı gibi beni izliyor.

"On beş dakika içinde çay? Cildim şişliklerle kaplıyken söylüyorum.

"Banyo , ben çıkıyorum.

"On beş mi?

Başımı sallıyorum, ayağa kalkıp annesinin ince, güve yeniği havlusunu alıyorum ve kendi etrafıma sarıyorum. Su kahverengi ama sorun değil. Baktığı benim. Bakıyor. Bir şeyden mi şüpheleniyor? Mavi-gri gözleri okunmuyor, hep öyleydi. Kafasının içinde ölü gibiler.

'Domuzları sonra besleyeceğim,' diyor. 'Yumurtaların yarım yamalak olduğundan ve altlarında sert bir kabuk olmadığından emin olun.

"Evet," dedim.

Ana odadaki bilgisayarın başına oturur ve açar. Yanlış bir hareket yok, tek bir tane bile.

Topallaya topallaya en alt merdivene iniyorum, bedenim Huong'u özlüyor. O neden yanımda değil? Ruhum tükenmiş hissediyor. Hollow. Sonra "Dışarıda, alıç çitinin yanında ölü bir sülün var." diyorum.

Bana baktı. "Öldü mü, mü?

Başımı salladım.

Kokluyor ve kalkıp dışarı çıkıyor. Ölü şeyleri fosseptik çukurunun yanındaki ısırgan otu tarlasına koyuyor; bahçesinde ölü şeylerden hoşlanmıyor.

Bileğim her üçte bir daha büyük, kendimi yukarıya bırakıyorum. Diğer tabandaki kesikler banyo suyunun soğuşunda pıhtılaşmış. Merdivenlerin tepesine, arkadaki küçük yatak odasına çıkıyorum. Burada hayalet gibi bir ışık var. Bir durgunluk. Bu çürümüş yere çoktan veda etmiştim ve buraya geri dönmemeliydim. Yastıkları tek kişilik yatakta bir tür kare haline getiriyorum ve çarşafı altına sıkıştırıyorum. Dolabın yanına gidiyorum, sol taraf boş, sağ taraf annesinin eşyaları. Birkaç giysi alıyorum. Annesinin giysileri. Benim kullandığım.

ve Huong tarafından kullanıldı, ama onlar her zaman annesinin bezleri olacak. Onları bebek şekline getirip yastıkların ortasındaki çarşafların altına yerleştiriyorum.

İçeri geri döndüğünde, Rayburn ateşi sıcak yanıyor ve oda ısınıyor. Ama hala nemli. Ve Cynth altımda. Sessiz. Bekliyor. Aşağıda ne düşünüyor? Bu olasılığı konuşacak vaktimiz olmadı. Aslında vardı ama hiç başaramadık. O uyuduktan sonra bu gece buradan ayrılmaya karar verdim. Yeni planımız bu. Cynth ne düşündüğümü bilecek. İkimiz de bu plana varacağız çünkü yapabileceğimiz tek şey bu. Huong'un yukarıda, arka yatak odasında uyuduğuna inandığı sürece işe yarayabilir. Olabilir.

Cipslerini annesinin fırın tepsisine yerleştirip üstteki Rayburn fırına sürüyorum ve jambonuyla yumurtalarını kızartmaya başlıyorum. Her hareketimde, onun için mükemmel olması için yüzlerce kez denenmiş ve test edilmiş her rutin eylemde, buraya, bu yere geri çekiliyorum. Çocuğum orada, ufuktaki domuz ahırında. Kız kardeşimle birlikte. Ve ben burada, bu çimenlik hapisanede, onun kendi tasarımı olan bu çimenlik domuz ağılındayım.

"Kuşun icabına bakıldı," dedi Lenn, içeri girerken. 'Horoz sülün, ölümüne frit gibi görünüyor. Summat frit it.'

Yumurta akı köpürüyor ve ben onları teker teker patlatıp ateşi daha fazla söğütle besliyorum.

"Genç Janey hala uyuyor mu?

'Hâlâ enfeksiyonu atlatmaya çalışıyor. Dinlenmesini istiyorum. "Arka yatak odasında, değil mi?

Başımı sallıyorum ama bedenim kaçmak istiyor. Annesinin eski sobası olan bu Rayburn'ün paslanmaz çelik rayına dayanmış durumdayım ve kalkıp kaçmak istiyorum.

Tırabzana doğru yürür ve yukarı bakar.

Zaman yavaşlar.

Yukarı çıkıyor.

Panik yapmayın. Kafanı rahat tut.

Tezgâhın üzerinde bir oyma bıçağım ve ocağın yanında duran bir sopam var ve ikisinin de ona karşı işe yaramayacağını biliyorum. Bileğim zonkluyor. Dinliyorum. O hareket ettikçe üst kattaki döşeme tahtaları gıcırıyor. Sahanlıkta. Şimdi ön yatak odasında. Aşağıya geliyor.

"Rich Teas'e ne oldu? Hepsini bitirmedin, değil mi?

Dolu paket mi?"

Yüzümü ona döndüm.

Ayak bileğim ateş kutusuna karşı yanıyor ve ensemden terliyorum, boncuklar kürek kemiklerimin arasından aşağı yuvarlanıyor.

"Lavaboya düşürdüm," diyorum. "Lapa gibi oldular. Üzgünüm, Lenn."

Bana ne yapacağına karar veriyormuş gibi bakıyor ya da belki de yalan söyleyip söylemediğime karar veriyor.

"Sence genç Janey' kasabadan şimdi mi yoksa sonra mı hap vermeliyiz?" dedi.

"Parasetamol mü?" diye . "Daha sonra. Bırak uyusun. Tencereye bakıyor.

"Yumurtaları mahvetmeyin yoksa evde yiyecek bir şeyimiz kalmaz.

Tavayı ocaktan alıp onun tabağını ve kendi tabağımı hazırlıyorum. O kadar açım ki ikisini de yiyebilirim, ama normal görünmek zorundayım, sanki yarı kaçmamışım gibi, sanki kız kardeşimin burada, canlı, saklı, zincirlenmiş olduğunu bilmiyormuşum gibi; sanki ilk karısına yaşatmış olabileceği dehşeti bilmiyormuşum gibi.

"Tamam," diyor, bıçağını deney yapan bir bilim adamı gibi yumurtanın sarısına bastırarak. Yüzey esniyor. Yumurtanın sarısının gerginlikten dolayı girintili çıkıntılı oluşunu izliyorum, sonra patlıyor ve zengin sarısı jambonunun ve cipslerinin üzerine akıyor. "Her şey yolunda.

Yemek yiyoruz.

Cynth şu anda altımda, bitkin, iskelet gibi, karanlıkta. Her şeyi birbirimize borçluyuz. George ve Lennie.

"Bugün kulübede miydin?" diye soruyor.

Öksürüyorum, bir cipsin yağlı kabuğu boğazıma takılıyor. "Biraz kabak al, Jane.

Misket limonlu kabağı içiyorum ve gözlerim sulanıyor.

'Kontrol etmem gerekiyordu,' sesim çipli deriden dolayı tuhaf.

"Yanlış delik," diyor Lenn. 'Çip yanlış deliğe düşmüş, hepsi bu. Squash'ını iç.'

"Boyayı kontrol etmem gerekti," dedim. "Banyo tavanını tekrar yapmak istiyorum.

Başını sallayıp bana bakıyor ve pembe jambonu ağzına götürüp çiğniyor ve bana bakmaya devam ediyor.

"Ve?" diyor. "Ve ne, Lenn?"

'Bir kutu boya almama gerek var mı yok mu? O sızdırmazlık boyası ucuz değil, biliyorsun. Duvardaki bir çürüğün kimseye zararı olmaz. Janey babası kadar güçlü, domuz gibi ciğerleri olacak.'

"Biz iyiyiz," diyorum. "Tenekede biraz boya kaldı.

Tanrım, Huong. İyi misin? Kim-Ly ile güvende olduğunu biliyorum ama şu an ne hissediyorsun, ne düşünüyorsun? Seni terk etmedim. Sana ihanet etmedim. Ben hâlâ senin ailenim, komşularınım, öğretmenlerimin ve arkadaşlarımla. Her zaman da olacağım.

'İnsanlar yine büyük şehirde arama yapıyor. Onun resminin olduğu posterler asılmış. Sessiz kalıyorum. Onu kızdırmak istemiyorum.

"İyi değil, Jane.

Döşeme tahtalarına bakıyor ve ben de pencereden dışarı, kızım ve kız kardeşime doğru bakıyorum.

"Bir şeyler bildiğini sanıyorsun," diyor. "Ama bazen bilmiyorsun, değil mi? Ocağa bakıyorum. Pokere.

"Her şeyin yolunda olduğunu düşünüyorsunuz, çünkü her zaman öyleydi, ama neler olduğunu asla gerçekten bilemezsiniz, değil mi?

Boş tabağıma bakıyorum, nabzım daha hızlı atıyor, annesinin tabağındaki yumurta sarısı lekeleri kurumuş.

"Özellikle de her şey mükemmelken, gerçekten iyi giderken, hiç sorun yokken, sonra bir şeyler değiştiğinde, anlıyor musunuz?

Aşağıdaki yarım mahzenden bir çizik.

Ona bakıyorum. Yüzü bir duvar kadar ifadesiz.

"Dükkânlarda Arctic Roll satışı durduruldu. Sadece köprüden sonraki büyük dükkânda da değil, köyün aşağısındaki Spar dükkânında da. Sonunda üç dükkân denedim. Spar dükkânı bulamadığını söyledi, köprüden sonraki büyük dükkân haftaya geleceğini söyledi, köydeki kasap ise fabrikanın iflas ettiğini söyledi. Son otuz küsur yıldır ara sıra puding için bunu yiyorum ve sonra her şey bitiyor, anlıyor musunuz?

Onun tabağını ve kendi tabağımı temizliyorum.

"Janey'nin iyi olduğuna emin misin?" dedi. "Ondan tek bir ses duymadım.

"Yorgun ama sanırım ateşi geçti," diyorum. "Gidip onu kontrol edeceğim.

"Evet," diyor. 'Ben inip domuzları besleyeceğim.

Yemekten arta kalanları, sadece kendi tabağını, jambonun yağını ve kabuğunu artık kovaasına koyuyor ve sonra banyoya gidip kapıyı kapatıyor. Ben çekiyorum.

tırazana çıkıp arka taraftaki boş yatak odasına, tek kişilik yatakta uyuyan sahte çocuğa bakıyorum ve sonra Rayburn'e geri dönüyorum.

Domuz ahırına gitmesine izin veremem.

Demiri elime alıyorum ve ucu kırmızı renkte parlayana kadar ateşi körüklüyorum ama sonra tekrar yere bırakıyorum.

Tuvalet sifonu.

Ellerini tulumuna silerek dışarı çıktı ve bana baktı. "Eee?" dedi.

"Ne?"

"Janey şimdi iyi mi, değil mi?" "Oh, o

iyi. Yakında uyanır.'

'Bugün ev soğuk, değil mi? Kasabadaki alışverişten döndüğümde içerisi dışarıdan daha soğuktı.

Rayburn'e bakıyorum. Ellerim titreyerek birkaç söğüt çubuğu alıyorum, ateşi besliyorum ve havalandırmayı açıyorum.

"Sence ben aptal mıyım?" diyor.

Başımı salladım. "Hayır, hayır, tabii ki bilmiyorum.

'O ateş saatlerdir yanmıyor, Jane. Evimin don vardı.' "Onu içeride tutacağım, söz veriyorum, bir daha sönmesine izin vermeyeceğim.

"yakacak bir şey kalmadı, değil mi?"

Bundan çok yorulmuş. Kemiklerimde ve kafamda yorgunluk var. "Hayır," diyorum. "Hiçbir şey.

"Neden?"

"Bu yüzden mi ateşin sönmesine izin verdim?"

"Bu yüzden mi bugün işinizi yapmadınız?"

"Evet," dedim. "Özür dilerim. Huong hasta olduğu için üst katta onunla yattım. Özür dilerim, Lenn.'

Başını sallar ve hurda kovanı alır. Sonra tekrar yerine koyar ve yutkunarak, "Bu yüzden mi mahzene inen kapıyı açtın?" der.

"Ne? Kendimi Rayburn'e geri ittim. "Sürgüler açıktı, yer değiştirmişler.

Ateş bacaklarımın arkasını kavuruyor.

"Hayır," diyorum. "Yapmazdım.

Önce hurda kovanına, sonra bana ve sonra da tavana bakıyor.

"sessiz, değil mi?"

Bir koku alıyorum. Rayburn.

"Eve geldiğimde ikinizi de gördüm. Kulübeden çıkarken ikiniz de farların içindeydiniz.

Hayır. Başımı sallıyorum ama dizlerim gevşemiş, beni dik tutmuyorlar. Kızım. Kız kardeşim. Arkadaşım.

"Hayır, Lenn," diyorum ve sonra sesimi alçaltıyorum. "O hâlâ aşağıda. Zemini işaret ediyorum ve kaşlarımı çatıyorum. Döşeme tahtalarındaki kâğıt inceliğindeki boşluklardan duman yükseliyor, gri damlalar yükseliyor ve kapıdan gelen cereyan tarafından itiliyor.

Kovayı bırakır ve yarım kiler kapısına koşar.

Bölüm 32

Üst cıvatayı söküyor. Bir şey demiyor.

Tam arkasıdayım.

Kapının altından gri bir duman yükseliyor.

Alttaki sürgüyü çözüyor ve kapı açılıyor. Yoğun duman.

Öksürüp ilerliyor ve ayaklarımın dibinde kırmızı bir şey görüyorum. Cynth'in saçı. Merdivenin tepesinde, adamın botlarının yanında top gibi kıvrılmış, eşarbı ağzına dolanmış.

Lenn dumanı temizlemek için kolunu hareket ettiriyor. Arkama yaslanıyorum.

Öne atılıyorum ve sırtındaki sağlam duvarı itiyorum ve kayrak grisi dumana doğru tökezliyor ve Cynth yükseliyor ve kükrüyor ve onu aşağı itiyoruz ve çığlık atıyoruz.

Gitmiş.

Merdivenden

aşağı.

Dumanın içinde kayboldu. O aşağıda, biz de burada.

Cynth'i daha yakına çekip yarım mahzenin kapısını çarparak kapatıyorum ve Cynth aynı şeyi zemine yakın bir yerde yaparken üst sürgüyü kilitlemek için uzanıyorum. Ama çok yavaştı. Hava almak için hırıldıyor ve çok yavaş. Bir şey öksürüyor. Kapı aşağıya doğru şişiyor, menteşelerini zorluyor. Çerçeve duvarda esniyor, ahşaplar gıcırıyor. Yumruğunu vuruyor. İkimiz de eğiliyoruz, tüm ağırlığımızla kapının alt yarısına doğru itiyoruz, sağlam olan tek ayağım duvara tutunmak için zorlanıyor. O kabarıyor ve biz geri itiyoruz. Kapının altından siyah dumanlar yükseliyor. Yumruğuyla tekrar vuruyor ve Cynth kolunu gerip sürgüyü kapatırken çığlık atıyor.

Çok sessiz.

Tek kelime etmiyor.

Kapı tekrar çarpıyor, büyük siyah demir sürgüleri aşmak için yeni bir girişim ama bunu yapamıyor. Bu açıdan olmaz. Yukarı çıkmadan olmaz. Merdivenden olmaz. O aşağıda, biz yukarıda.

"Yapağımı yaktın," dedi Cynth. "Senin kibritlerinle. Bana Swan Vestas kutusunu gösteriyor.

"mu? Başını sallıyor.

Duman hala ana odaya doğru yükseliyor, döşeme tahtalarındaki boşluklardan, bilgisayar masasının altından, iki çam sandalyenin ve çam masanın ayaklarının etrafından dolanıyor, koltuğunun altından, plastik kaplı kanepenin altından yükseliyor.

Zemin kattaki bu odaya girebilmek için çırpındıkça zemin kabarıyor ve sallanıyor.

Çömeliyorum ve kanepenin altından cıvata kesicileri çıkarıyorum. Havada toz ve duman birbirine karışıyor.

"Yukarı çıkmama yardım et," dedim. "Yukarı çıkmama yardım et.

Cynth başını sallar. "Gitmeliyiz," diyor. "Bebeğin, kız kardeşin.

"Yukarı çıkmama yardım et. Bana yardım ediyor.

Ev ısınıyor, Ağustos ayının ortasında bile hissetmediğim kadar ısınıyor, boyalar kuruyor ve çimler beyaz-sarı renk alıyor.

Evin altından daha fazla patlama sesi geliyor. Omzu kapıya ve döşeme tahtalarına çarpıyor. Vücudu bir koçbaşı gibiydi.

Yatak odasındaki çamaşır dolabını açıp ince pamuklu çarşafı ve küçük havlusunu çıkarıyorum. Merdivenlerden iniyoruz ve dökme demirden Rayburn kıpkırmızı parlıyor. Ateş kutusunun kapağını açıyorum ve alevler odaya yayılıyor, ince çarşafı ve havluyu içine atıyorum ve ateş kapağını kapatıyorum. Soba, annesinin sobası, onları yiyip bitiriyor.

Eşyaları yanıyor.

Yanımda iki şey götürüyorum: cıvata kesicisi ve bir kutu mama, bu öğleden sonra Huong için köprüyü geçtikten sonra kasabadan aldığı bir kutu.

"Aşağıda sadece yün mü yanıyor?" diye soruyorum, duman bir zamanlar Cynth'in yalvarışları ve fısıltıları gibi döşeme tahtalarının arasından yükseliyor.

'Aşağıda başka bir şey yok,' diyor.

Ama yüzü farklı bir hikaye anlatıyor. Yüzü onun işini bitirdiğini söylüyor. Soğuk, berrak gecede dışarı çıkıyoruz.

Ufuktaki rüzgar türbinlerine bakmak için hep birlikte sola dönüyoruz. Kulübenin duvarının yanından geçip, Rayburn kül yığınının yanından geçiyoruz.

Kaybolan on yedi eşyamın hepsinin dinlenme yeri. Alıç çitinin ve yılanbalığı kalıntılarının yanından geçerken Cynth bana yardım ediyor. Cıvata makası elimde iyi hissettiriyor. Formül poşetimden çıkıyor, annesinin poşetinden.

Havada odun dumanı var.

Arkadaşım ve ben, sırtımızda ateş, döndük ve ahıra, kız kardeşime ve çocuğuma doğru yola çıktık.

Sonsöz

Onun ölümünün birinci yıl dönümünü kutlamıyorum. Hayatımın birinci yıl dönümünü kutluyorum. Hayatlarımızın. Dördümüzün de.

Lavaboyu çamaşır suyuyla yıkıyorum ve bu çok keyifli. Her hareketimi izleyen kameralar yok. Gözetim yok.

Steinbeck'in sözleri çamaşır suyu dumanına karışıyor. Telefonumda bir sesli kitap çalışıyor. Kendi telefonum. Sözleşme benim adıma. Benim gerçek adım. Kutusu ve tüm orijinal ambalajı hâlâ bende. Üst katta bir dolapta saklıyorum. Bir tarafta eşyalarım var. Hazineleirim. Cynth ve yeni erkek arkadaşı tarafından Noel'de bana hediye edilen *Fareler ve İnsanlar*'ın kopyası. Sarı kağıt mendile sarılmış ulusal sigorta kartım. Kalmama izin veren mektup. Benim eşyalarımın yanında Huong'un eşyaları var. Her bir değerli eşyayı bir Rottweiler gibi koruyorum. Beni annesi olarak gösteren ve dünyaya onun gerçek adını gösteren doğum belgesi. Ona verilen isim. Kulübede ona verdiğim radikal bir hediye.

Lavaboyu duruluyorum ve bir an pencereden dışarı bakıyorum. Burada çöl tarlaları yok. Sadece yerel halkın kaçmak istediği ama benim sonsuza kadar seveceğim küçük bir kasaba. Birbirine dolanmış genç çiftler, barlar, gülen çocuklar, kafeler ve insanların çocukları salıncakların yanında ortak bir nokta bulurken sohbet ettiği türden parklar. Yaşlı insanlar alışverişlerini kendi hızlarında evlerine götürüyorlar. Hayat birbirine karışıyor ve kendini şekillendirmekte özgür.

Frank Trussock on yıldan fazla bir süre hapiste kalacaktır.

Avukatlar ve polis bana mahkemeye çıkmak zorunda olmadığımı söyledi. Yazılı ifade verebileceğimi ya da başka bir yerden ekrana çıkabileceğimi söyledi. Ama ben ısrar ettim. O mahkeme salonunda, resmi bir hakimin ve Frank Trussock'un önünde olmak istedim. Onunla yüz yüze. Göz göze. Onun ve Lenn'in neyin parçası olduğu konusunda elimden geldiğince ifade verdim. Avukatın sorularını cevapladım ve soğukkanlılığımı korudum. Kim-Ly de aynısını yaptı. O mahkeme gününün sonunda aralıksız on beş saat uyudum.

Frank Trussock'un çiftliğine baskın yaptıklarında üç kişiyi zorla alıkoyduklarını . Diğer altısı da ortaklarının kontrol ettiği yerlere baskın yaptıklarında.

King's Lynn'in dışında, eskiden bahis dükkanı olarak kullanılan tahtalarla çevrili bir binada bir kenevir çiftliği buldular. Ama işçiler baskından önce kaçmışlar. Bazen kaçmalarının utanç verici olduğunu düşünüyorum. Belki onlara yardım edebilirdim. Onlara tüm evrak işlerinde ve görüşmelerde rehberlik edebilirdim. Onlara güvenli bir ev bulmaya yardım edebilirdim.

Yan odadan bir ses geldi, ben de topallayarak geçtim. Bir ameliyat tamamlandı ama önümde hâlâ üç ana prosedür var. Ağrı tedavisi için bir reçete verildi. İnsanlar için uygun haplar.

Huong o güzel kahverengi gözleriyle bana bakıyor ve gülüyor. Arkasında bir çeşit tren, oyuncakları ve kıyafetlerinden oluşan bir sıra, bir yılan gibi birbirine bantlanmış. Yılan televizyon kumandasını sehpanın üzerinden düşürüyor.

"Ah oh, anne.

Yüzümdeki gülümseme o kadar geniş ve derin ki derimi geriyor.

O da gülümsüyor.

Huong hem Vietnamca hem de İngilizce 'anne' diyebiliyor. İngilizce aksanı şimdiden benimkinden daha iyi. O bir mucize.

Ayağa kalkarak, plastik kılıçları, oyuncak ayıları ve birbirine bantlanmış içki şişelerini sürükleyerek bana doğru yürüyor.

Ayaklarımın dibinde duruyor, yumuşak ve mükemmel kollarını havaya kaldırmış. Kendimi destekliyorum ve onu kucağıma alıyorum.

Onun ağırlığı bir mucize. Bir lütuf. Bir nimet. Tüm at haplarına rağmen sağlıklı ve içimde bir yerlerde onun tehlike noktasını çoktan geçtiğini hissediyorum. Doktorlar da bunu doğruladı. Artık savunmasız bir bebek değil. O artık güçlü bir kız. Dirençli. Önünde ne olursa olsun üstesinden gelebilir. Hayal edilebilecek en kötü yerde doğmuş güçlü bir savaşçı ama yine de başarılı.

Dudaklarımı büzüyorum ve o da kendi dudaklarıyla karşılık veriyor. Aynaya konan en nazik öpücükler gibi.

Bir adı ve kimlik numarası var. Sistemde yer alıyor, aşıları yapıldı ve sosyal hizmetlerde onu kontrol eden özel bir kişi var. Düzenli olarak. Bu hoşuma gidiyor. Benim durumumdaki diğer anneler, işim gereği muhatap olduğum insanlar, devletin müdahalesine kızıyorlar. Ama benim için bu Huong'um için başka bir koruma seviyesi. Ben varım. Devlet var. Arada kız kardeşim ve vaftiz annesi Cynth var ve Biên Hòa'daki büyükannesi var, o da Skype kullanmayı öğrendi, böylece sevgili torununu görünce sevinçten ağlayabiliyor ve onunla konuşabiliyor.

Ama Huong büyükbabasıyla asla tanışamayacak.

Kaçışımızdan bir yıl önce öldü. Kalp yetmezliğinden. Bir yanım onca yıl boyunca kızlarını kaybetmenin kalbini mahvedip mahvetmediğini merak ediyor. Diğer yanım ise öyle olduğunu biliyor.

Huong'a bir parça salatalık veriyorum. Yeni güzel dişleriyle bir kunduzun bir kütüğü yuttuğu gibi bir salatalık parçasını yutabiliyor.

Hâlâ ürperiyorum.

Panik atak ya da TSSB olabilirler. Sadece kemiklerimin hatırlaması da olabilir. Ama bu küçük kasabada yürürken bazen ürperiyorum. Lenn'in çiftliğinden yaklaşık bir saat uzaktayız ama aksanlar neredeyse aynı. Bir adamın 'saçmalama' ya da 'neden bahsediyorsun Karen' dediğini duyduğumda duruyorum. Kanım damarlarımda pıhtılaşıyor ve derin nefes almak ve yaşamaya devam etmek için kendimi zorlamam gerekiyor. Bir keresinde köşedeki dükkanın dondurucusunda maydanoz soslu morina balığı bulduğumda korkudan neredeyse bayılacaktım. Onu soğuk ve sert bir şekilde ellerimde tuttum ve bu beni oraya geri götürdü. O küçük kulübeye. Üst kattaki arka yatak odasına. Kilitli yarım kapı ve ısırgan otu tarlasındaki yılan balığı. Yalın banyonun pütürlü nemli zemini.

Bir çiftçi tarafından kurtarıldık.

Şeker pancarının işlenmesiyle ilgili bir toplantıdan dönen kamyonetli, sakallı, nazık bir adam. Onu durduran kişi Cynth'ti. Kollarını iki yana açmış, ışıksız yolun ortasında dimdik duruyordu. Huong'u göğsüme yaklaştırdım. O gece çok üşümüştü. Çok küçüktü. Kim-Ly hala kırık ayak bileği zincirinin bir kısmını arkasında sürüklüyordu. Asfaltta çıkardığı sesi hatırlıyorum. Cynth kamyondaki çiftçiye yalvardı. Dehşete düşmüş görünüyordu. O gece gözlerinin akı görünüyordu. Hepimizin kamyonetine binmesine yardım etti ve kaloriferi sonuna kadar açtı. Çiftçi bize Mars çikolatasını ve bir şişe Coca-Cola verdi. Bizi en yakın polis karakoluna götürdü. Hatta iyi olup olmadığımızı kontrol etmek için dışarıda bekledi.

İyi değildik. Ama zamanla iyi olacaktık.

Beni kurtaran insanlar. Yabancılar. Yaşlı kadınlar. Dükkân sahipleri. Genç aşıklar, devriye gezen sütçüler ve kamyonetlerinin tepesinde merdivenleri olan cam temizleyicileri. Birbirlerinden habersiz bireyler ama yine de bir şekilde birlikte sigorta gibi hareket ediyorlar. Görünmez bir ağ. Böyle küçük bir kasabanın sokaklarında çok kötü bir şey olmaz çünkü insanlar her yeredir. Eğer iğrenç bir şey olursa, bunun kısa ömürlü olması muhtemeldir. Böyle bir yerde korkunç eylemleri gizlemek daha zordur. Eninde sonunda birileri devreye girecek ya da polisi arayacaktır. Yine de dehşet verici olaylar meydana gelebilir, ancak insanlar bu şekilde düşünmeseler bile insanlara göz kulak olurlar.

Huong televizyonun kumandasını aldı ve kanalı değiştirdi. Ne izleyeceğimiz konusunda hepimiz söz sahibiyiz. Kim-Ly rekabetçi yemek programlarına kafayı takmış durumda ve ona benim de bağımlı olduğumu söylemiyorum ama öyleyim. Basit bir kanal seçme eylemi. Bu kararı vermek. Hepimiz seçimin tadını çıkarıyoruz. Bu basit birliktelik eylemi.

Belgeselleri ve haber programlarını tercih ederim. Asla snooker ya da *Match of the Day*'i değil. İkisinden de kaçınırım. Tema melodilerinde içgüdüsel bir şey var. Kız kardeşim ve kızım odadayken, ön kapı kilitliyen, özgür dünyada tek bir canlı düşman yokken bile, bu tema müzikleri beni hemen onun ayaklarının dibinde oturmaya, Rayburn ateşinin kapısı açık, elleri saçlarımdayken geri gönderebilir.

Kapı açılır. "Yılan!"

diyor Huong.

Kim-Ly bana bakıp gülümsüyor, sonra el çantasını ve anahtarlarını bırakıp yeğeniyle birlikte yere düşüyor, tıslıyor ve bantlanmış eşyaları çekiştiriyor.

"Yarım saat," diyorum. "İş nasıldı?"

"Fena değil," diyor. 'Gelecek yıl bir müdür yardımcılığı işi açılabilir.

"Tüm bu çalışmalarınıza rağmen bunu yapabiliyor musunuz?" "Elbette yapabiliyorum," diyor.

Bileğinde hala bir yara izi var. Bir oluk. Kemik ve kırıkardan oluşan bükülmüş bir düğüm yok ama o da tıpkı benim gibi travmasının izlerini taşıyor.

Huong televizyonun sesini açıyor ve Kim-Ly tekrar kapatıyor. Huong'a parti elbisesini, siyah rugan ayakkabılarını ve altın Şerif rozetini giydiriyorum. Kim-Ly duş alıyor ve ona Noel için aldığım kazağı ve ana caddedeki hayır kurumundan bulduğu eteği giyiyor. Kısa, güzel saçlarının uçları ıslak. Arka planda pop müzik çalıyor ve daire rahat bir mutlulukla dolu.

Huong sehpadan bir kart alır. Cynth'in ata binerken çekilmiş bir fotoğrafı ve diğer tarafında kocaman mor bir kalp var.

Yiyecekleri ve içecekleri çıkardık ve Kim-Ly bir bardak düşürdü. Temizledik.

Phd' suyunu kontrol ediyorum. Kapı açıldı.

Huong ciyaklayarak koşar ve Kim-Ly kapının kilidini açar.

Kızıl saçlı. Çiller. Jodhpur pantolon. Huong'u yerden kaldırıp bakmak için havaya kaldırdığında bir çığlık.

Telefonumdan Skype aramasının tanıdık çevir sesi geliyor ve Huong yine ciyaklıyor.

Bu dairedeki dünyam.

Benim ailem.

Çocuklarım gelmeden önceki anı seçmeliydim, çünkü o zamandan beri ölme seçeneğimi kaybettim. Güneşte pişmiş saçlarının keskin kokusu, bir kabustan uyandıklarında sırtlarındaki ter kokusu, bir sınıftan çıktıklarında ellerinin tozlu kokusu, yaşamam gerektiği anlamına geliyordu, kirpiklerinin gölgesiyle kamaşmak, bir kar tanesiyle duygulanmak, yanaklarındaki bir gözyaşı ile eğilmek.

Kim Thúy, *Ru*

Mill Dean'i buradan takip edin

Bir kişinin insan kaçakçılığı, sömürü veya göçmenlik statüsü nedeniyle desteğe ihtiyaı olduğundan şüpheleniyorsanız, aşağıdaki kuruluşlar size yardımcı olabilir:

Göçmenlerin Melfare'si için Ortak Konsey

www.jcwi.org.uk

info@jcwi.org.uk

O2O 7251 8708

Turn2Us

www.Turn2us.org.uk

nsz

www.consonant.org.uk

hello@consonant.org.uk

O2O 7354 9631

Dünya Rlyefi

www.worldrelief.org

Teşekkür

Yürekten teşekkürler:

Anneme.

Arkadaşlarıma ve aileme.

Menajerim Kate Burke'e ve Blake Friedmann'daki herkese. Ekran
menajerim James Carroll'a ve Northbank'teki herkese. İngiltere
editörüm Jo Dickinson'a ve tüm Hodder ekibine.

ABD'deki editörüm Emily Bestler'a ve tüm Emily Bestler/Atria/Simon &
Schuster ekibine.

İlk taslakları okudukları için Hayley Webster, Bethany Rutter ve Liz
Barnsley'e.

için hepsi ve kütüphaneciler, Kitapçılar,
uluslararası Yayıncılar, blog yazarları, eleştirmenler, etkinlik
organizatörleri ve çevirmenler.

Thanhmai Bui-Van'a. Bilge ve cömert sözlerin için.

Maxine Mei-Fung Chung'a. Nazik, cesaret verici sözlerin için.

Karıma ve oğluma. Sizi seviyorum.

İletişimde kalın...

© Will Dean

[@willrdean](https://twitter.com/willrdean)

[/willrdean](https://www.instagram.com/willrdean)

Bu kitabı

beğendiniz mi?

[İncelemek için buraya tıklayın](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.